

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2012/24 • 15 Haziran 2012 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**MESS'i ezmek,
sendikalar ihaneti
parçalamak için**

**diş diş
mücadeleye!**

İÇİNDEKİLER

İktidar için kapışan gerici koalisyonun saldırıları devrimci sınıf hareketiyle püskürtülebilir!.....	3
Özel Yetkili Mahkemeler kaldırılın!.....	4
Kürt halkına yönelik tutuklama terörü sürüyor.....	5
Sivas'ın katili sermaye devleti.....	6
Sınıf devrimcileri 15-16 Haziran Van'da Kürt siyasetçilere tutuklama terörü.....	7
Emekli metal işçisi Ramazan Gecener ile 15-16 Haziran Direnişi üzerine.....	8-9
MESS Grup TİS'leri için Bursa'da kararlı başlangıç.....	10-11
"Havayolu direnişiyle sınıf dayanışması!" ..	12-13
Grev yasağı üzerine...	14
Borusan direnişi eylemlerle sürüyor.....	15
Tarihsel çağ ve yeni tarihsel dönem	
H. Fırat	16-19
Filistin'de ırkçı-siyonist saldırganlığa karşı direniş sürüyor!.....	20
İsrail açlık grevi anlaşmasına uymuyor	21
Gerici cepheden Suriye'yi "Afganistanlaştırma" girişimleri	22
Dünyada grevler-protestolar yükseliyor!.....	23
Yunanistan'da ırkçılık karşıtı yürüyüş.....	24
"Özgürlüğümüz, sınıfımız için, hep birlikte direnmeliyiz!"	25-26
4+4+4 ve eğitimde yeni dönem.....	27
Liseli gençlik eleme sınavlarına karşı alanlarda.....	28
Tutuklu öğrenciler için miting.....	29
"Beyoğlu'nda işkenceye son!"	30
Mücadele Postası.....	31

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2012/24 * 15 Haziran 2012
Fiyatı: 1 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.net
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Havayollarında grev yasağını ve işten atma saldırısını direnişle yanıtlayan THY işçilerinin, havalimanı sınırları içerisinde yapacağı her türlü eylem ve gösteriye yasak getirildi. Böylece grev yasağının ardından hak arama mücadelesine de yasak getirilmiş oldu.

Sermaye sınıfının en büyük korkusu devrimci bir sınıf hareketinin gelişmesidir. Her ne kadar bugün için devrimci bir sınıf hareketinin gelişmesi bakımından güncel bir tehlike sözkonusu olmasa bile, bu tehlikenin varlığı sermaye sınıfını korkutmaya yetmektedir.

Bunun için özellikle eylemli sınıf dayanışmasının büyümesine yol açacak her türlü eylem ve gösterinin gerçekleşmemesi, gerçekleştiği koşullarda ise bunun kontrol altına alarak etkisizleştirilmesi sermaye devleti için en öncelikli bir iş olmaktadır.

Açık ki, sermaye sınıfının çok yönlü saldırılarını parçalı ve sınırları belli eylem ve direnişlerle geriletmek mümkün değil. Bu saldırıları püskürtmenin yolu birleşik-militan devrimci bir sınıf hareketinin yaratılmasından geçmektedir. Ancak böyle bir sürecin örgütlenmesinin yolu da parçalı, lokal direniş, eylem, protesto, gösteri vb. süreçlerin birikim ve deneyimlerinin üzerinden gerçekleşecektir.

Ancak hiçbir yasak ve engelleme çabası sınıfa ve emekçilere yönelik saldırılara karşı mücadelenin büyümesinin önüne geçemeyecektir.

Bugün havayolları çalışanlarının haklarını gaspetmeye yönelik bu saldırının tüm sınıfa yönelik olduğu bilinci hızla yayılmaktadır.

Sınıf devrimcileri hem grev yasaklarının kaldırılması hem de her türden eylem, direniş ve gösteri hakkının önündeki tüm yasal-fiili yasakların bertaraf edilmesi için mücadeleyi büyütme yönündeki çabalarını yoğunlaştırmalıdır.

* * *

Sermaye devletinin faşist baskı ve terörü her geçen gün daha sistematik ve yaygın bir hal almaktadır. Adeta bir giyotin gibi işleyen yargı terörü ise hiçbir "hukuk" ve kural tanımamaktadır. Her gün onlarca ev, işyeri ve devrimci kurum basılarak kitlesel gözaltılar ve ardından

tutuklamalar gerçekleştirilmektedir. Sermaye hükümeti "yargı paketleri" adı altında faşist-gerici zihniyeti tüm toplumsal-siyasal yaşama hakim kılacak bir biçimde düzenlemeler yapmaktadır. Bu düzenlemeleri ise "ileri demokrasi" kılıfı altında sunmaktadır. Ancak sermaye hükümetinin "ileri demokrasi" sosuna bulayarak gerçekleştirdiği tüm bu saldırılara yanıt bir kez daha devrimci sınıf mücadelesini büyütmeğe geçmektedir.

Önümüzdeki aylarda sınıf hareketinin temel gündemlerinden biri de 2012-2014 MESS Grup TİS süreci olacaktır. Birleşik Metal-İş'in Bursa'da yaptığı ilk toplantı ile başlayan hazırlık süreci, MESS'i ezmek ve sermayenin saldırılarına yanıt vermek için önemli imkan ve olanaklar barındırmaktadır. Sınıf devrimcileri de bu bilinç ve sorumlulukla hareket ederek metal işçilerinin sermayeye karşı mücadelesinde üzerlerine düşen görevleri yerine getireceklerdir.

İktidar için kapişan gerici koalisyounun saldırıları devrimci sınıf hareketiyle püskürtülebilir!

Dinci-Amerikancı iktidarın şefleri, AKP'nin üçüncü kez seçimleri kazanmasını "ustalık dönemi" diye tanımladıklarında, artık saldırganlıkta sınır tanımayacaklarının işaretini vermişlerdi. Aradan geçen bir yıla yakın süre bu konuda ne kadar pervasız olduklarını göstermeye yetti.

Özel Yetkili Mahkeme'leri (ÖYM) giyotin gibi kullanan dinci-gerici koalisyoun, kendisine biat etmeyenleri ya katletti ya zindanlara kapattı ya da işinden etti. Düzen içi iktidar savaşında, Kürt halkına karşı süre avında, grev yasaklamada, ilerici ve devrimci güçleri hedef almada ÖYM'leri pervasızca kullanan dinci-Amerikancı koalisyoun, düzen içi olsa bile aykırı sesleri bastırmayı esas aldı.

Sermayenin, emperyalistlerin, kolluk kuvvetlerinin, yargının ve "organik gazeteci"lerden oluşturulmuş medya ordusunun desteğini arkasına alan gerici koalisyoun, iktidar savaşını kazanınca, beklendiği üzere çatladı. Zira artık ortada paylaşılacak iktidar ve rant pastaları vardı. Paylaşım kavgasının olduğu yerde ise ne din ne iman ne değer kalır. Nitekim yıllar boyu "dinci-gerici-Amerikancı koalisyoun" olarak hareket eden AKP ile cemaat, nihayet kılıçları çektiler.

Roboski katliamıyla başlayan çatışma, MİT şefleri hakkında verilen tutuklama kararıyla aleni bir hal aldı. Yargı ve emniyet alanında karşılıklı hamlelerin yapılması, dinci-Amerikancı koalisyondaki çatlağı daha da derinleştirdi. Gelinen yerde ise, artık giyotin, yani ÖYM'ler de AKP şefleri tarafından sorgulanmaya başladı. Ancak bu hamle, Tayyip Erdoğan'la müritlerinin giyotine karşı olmalarından değil, bu mahkemelerin iktidar savaşında cemaatin vurucu gücü olarak kullanılmasından tedirgin olmalarındır.

Dinci-Amerikancı koalisyounun çatladığı ve bu çatlağın onarılacak cinsten olmadığı biliniyordu. Yeni olan, tarafların ÖYM'ler üzerinden sürdürdükleri hesaplaşmayı, "demokratlık" kisvesine bürünerek yapmalarındır. Gericiliğın, Amerikancılığın, zorbalığın, işçilere, emekçilere, Kürt halkına, Alevilere, kadınlara düşmanlığın simgeleri olan taraflar, birden "demokrat" kesiliverdiler.

Rakiplerini biçmek için ÖYM giyotinini icat eden dinci-gerici koalisyoun, sıradan demokratik haklarını kullananları "terörist" ilan ederek zindanlara doldururken, "demokratlık" maskesine ihtiyaç duymuyordu. ÖYM'leri kullanarak, Kürt hareketinin binlerce kadrosunu zindanlara doldururken de demokratlığı hatırlamayan, hatta icat ettikleri bu giyotinle gurur duyan Amerikancılar, iktidar ve rant paylaşımı söz konusu olunca, "demokratlık" kisvesine bürünme ihtiyacı hissettiler.

AKP cenahı, "ÖYM'lerin yetkisi çok geniş, yargıya olan güveni sarsıyor, bu yetkileri sınırlamak şart" derken, cemaat kanadı ise, mahkemelerin yetkilerinde yapılacak sınırlamaların darbecileri güçlendireceğini vaaz ediyor. Emekçilerin kullanabildiği her tür demokratik hak ve kazanıma

İçe ve dışa dönük saldırganlığın ivme kazandığı bir dönemde, gerici koalisyounun iç çatışması, rejimi zayıflatıyor. Ancak bu çatlaktan emekçiler lehine bir sonucun çıkabilmesi için, devrimci sınıf hareketinin geliştirilmesi gerekiyor.

düşman bu riyakarlar, iktidar ve rant savaşını "demokratlık" kisvesine bürünerek destek bulmaya çalışıyorlar.

ÖYM'lerin DGM'lerden beter olduğuna şüphe yok. Buna karşın bu mahkemeler, düne kadar dinci-Amerikancı koalisyounun medar-ı iftihar idi. Ayrıca bu çatışmadan dolayı AKP iktidarının ÖYM'lerden vazgeçeceğini sanmak, safdillik olur. Onların derdi, mahkemeleri cemaatin vurucu gücü olmaktan çıkarmak. İkinci adımda ise, AKP'nin vurucu gücü haline getirmek, tıpkı düne kadar olduğu gibi...

Demokratik hak ve özgürlükler mücadelesinde bu mahkemelerin, kurucularıyla birlikte hedef alınması kaçınılmazdır. Ancak bu mücadele dinci-Amerikancıların değil, işçi-emekçilerle ilerici-devrimci güçlerin işidir.

Vurgulamak gerekiyor ki, dinci gerici koalisyoun sağlamken de çatladıktan sonra da emperyalistler ve büyük sermaye için çalışmıştır. Bu noktada herhangi bir değişiklik beklemek abesle iştigaldir.

Vurgulamalıyız ki, emekçilerin ve ezilenlerin meşru militan mücadelesi olmadan, sermaye iktidarının bu giyotinlerden vazgeçmesi söz konusu bile olamaz.

Dinci-Amerikancı koalisyounun rant kavgası devam ederken, AKP iktidarının pervasız saldırı zincirine yeni halkalar eklemesi, gerici güçler arasındaki çatışmadan, emekçiler lehine bir sonuç çıkmayacağını bir kez daha göstermiştir. Nitekim çatışmanın şiddetlendiği son aylarda Roboski katliamı, 4+4+4 saldırısının yasalaşması, grev yasakları, Kürt hareketine dönük vahşi süre avının

doruk noktasına çıkarılması ve özelde kadınları genelde tüm emekçileri hedef alan kürtaj tartışmaları, iktidarın ilk elden akla gelen saldırılarıdır. Bu aşamada başkanlık tartışmalarının başlatılması ise, zorba rejimin güçlü bir despot yaratma hazırlığı içinde olduğunu gözler önüne sermiştir.

İçe ve dışa dönük saldırganlığın ivme kazandığı bir dönemde, gerici koalisyounun iç çatışması, rejimi zayıflatıyor. Ancak bu çatlaktan emekçiler lehine bir sonucun çıkabilmesi için, devrimci sınıf hareketinin geliştirilmesi gerekiyor. Aksi halde Amerikancı rejim, saldırganlık ve çatışmaların bedelini işçi ve emekçilere ödetmeye devam edecek.

İçe dönük saldırganlıkta sınır tanımayan AKP iktidarı, aynı günlerde komşu halklara karşı kışkırtılan savaşın da baş tetikçisi olmaya hazır görünüyor. Son günlerde Suriye'ye emperyalist saldırının gündeme gelmesi ve bu işin esas olarak Türk sermaye devleti eliyle yapılmak istenmesi, durumun ciddiyetini gösteriyor.

Sermayenin ve onun hizmetindeki AKP iktidarının, faturası işçi ve emekçiler tarafından ödenen saldırgan politikalarının durdurulması gerekiyor. Bunun için işçi sınıfı ve emekçilerin, ilerici ve devrimci güçlerin meşru/militan bir mücadele örgütlemeleri gerekiyor. Bu mücadele, sermaye iktidarının sergilediği kaba saldırganlığın hedefindeki Kürt halkının, demokratik Alevi hareketinin, kadınların ve tüm ezilenlerin harekete geçmesinin yolunu da açacaktır.

Özel Yetkili Mahkemeler kaldırılсын!

Temel hak ve özgürlükler için mücadeleyle!

Son dönemde gündemde, artan faşist baskı ve terörün en önemli aktörlerinden olan Özel Yetkili Mahkemeler'in (ÖYM) "yetkilerinin sınırlandırılması" ile ilgili değişiklikler tartışılıyordu. Ancak görünen o ki, devletin "hassas dengeleri" buna müsaade etmedi.

Tayyip Erdoğan "yetkilerini çok aştılar" diyerek Özel Yetkili Mahkemeler'le ilgili bir değişikliğe gidileceğini söylemişti. Diğer AKP'lilerin destekleyen açıklamaları bu değişikliğin yapılacağı kesin olduğu sinyallerini verirken, cemaat mediasından bu tasarıya ciddi itirazlar gelmişti. İmzaya açılan "4. yargı paketi"nde bu yönlü değişiklik beklenirken, ÖYM ile ilgili hiçbir husus yer almadı. Bülent Arınç Bakanlar Kurulu sonrasındaki açıklamasında, bazı konularda daha çok katkı yapılması konusunda "teklif ve tavsiyeler" olduğunu söylemekle yetindi.

Başbakanlık Koordinasyonu'nda hazırlanan değişiklikle CMK 250. madde kapsamının ve Özel Yetkili Mahkemeler'in görev alanının kısıtlanarak, hakim ve savcılara verilen özel yetkiler sınırlandırılacaktı. ÖYM'lerin, sadece "silahlı terör" ve casusluk ile ilgili davalara bakacağı, uyuşturucu, şike gibi davaların kapsam dışı kalacağı belirtilirken, gözaltı sürelerinin kısıllanacağı, ilk 24 saatlik sürede uygulanan avukatla görüştürülme kısıtlamasının kaldırılacağı, tutuklu yargılanma süresinin 10 yıldan 5 yıla indirileceği, avukatların mahkeme tarafından kabul edildikten sonra görebildikleri iddianamede gizliliğin sınırlandırılacağı ve avukatların iddianamenin bitmesini beklemeden dava dosyasına ulaşabileceği ifade ediliyordu. Kuşkusuz bunlar değişse de özü itibarıyla ÖYM'lerin niteliği değişmeyecekti.

2004'te bir yargı "reformu" sonucu kapatılan DGM'lerin yerine kurulan Özel Yetkili Mahkemeler (ÖYM) gerçekte DGM'lerin, tabelası değişmiş, devamı niteliğindedir. Bunun öncesi de 1920'lerin İstiklal Mahkemeleri'ne kadar gider. Varoluş nedeni burjuvazinin faşist baskı ve terörünün yargıdaki ayaklarından biri olan bu mahkemeler, iktidarın dümenindekiler değişse de, her daim ilerici, devrimci ve toplumsal muhalefet güçlerine karşı, egemenlerce etkin bir silah olarak kullanılmıştır, kullanılmaya da devam etmektedir.

Bundandır ki Türkiye açık bir hapisane gibi hak ve özgürlüklerden yoksun bir ülkedir. Hiçbir zaman adil yargılanma ilkesi olmamıştır. Bugün de düzen yargısı, hemen her gün hiçbir delil gereksinimi aramadan, eylem ve etkinliklere katılmayı yeterli sebep görerek "örgüt üyeliği" iddiasıyla tutuklama terörünü devreye sokmakta, insanca yaşam isteyen işçilerden suyuna ve toprağına sahip çıkan köylülere, parasız eğitim isteyen öğrencilerden aydın ve gazetecilere, Kürt halkına ve onun siyasi temsilcilerinden milletvekilleri ve belediye başkanlarına kadar her kesimi bu yargı terörünün hedefi haline getirmiştir. ÖYM'ler ve paralelinde çıkarılan "Terörle Mücadele Yasası" ile binlerce insan hala neyle suçlandıkları bilmeden hapisanelerde

tutulmaktadır.

Rakamlarla ifade edersek, bugün, hapisanelerde toplam 130 bin tutuklu ve hükümlü bulunmaktadır. (12 Eylül darbesinden sonra hapisanelerde bulunan insan sayısı ise yaklaşık 65 bindi.) Bugün yaklaşık 7 binin üzerinde Kürt siyasetçisi tutukludur. 700'ü aşkın öğrenci ve 100'den fazla gazeteci benzer gerekçelerle tutuklanmıştır. Rakamların da gösterdiği gibi ÖYM'ler söz, eylem ve örgütlenme özgürlüğünün önünde temel engellerden biridir.

Sömürüye dayalı bu düzende sermaye sınıfı ve devletin ÖYM'ler gibi kurumlara özel ihtiyacı olduğu ortadadır. Tayyip'in ÖYM'ler konusunda neden değişiklik istediğine ise daha yakından bakmak gerekmektedir. Tartışmalarında; 250. madde değişiminin "insan hakları" için gerektiğini ifade eden AKP'liler, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ndeki 2400 dava dosyasından alınan mahkumiyet kararı sonrasında, bu yönlü bir değişikliğe gidildiklerine dair bir görüntü çizmekteydiler. Aynı şekilde Tayyip de uzun tutukluluk sürelerinde yakınmaktaydı! Ancak gerçeğin böyle olmadığı ortadadır.

Değişim ihtiyacı hiçbir şekilde ÖYM'lerin antidemokratik uygulamalarıyla toplum nezdinde oluşan olumsuz imajını düzeltmek değildir. Erdoğan, "250. Madde Ceza Hukuku'ndaki yetkileri kendisinde toplamış ve bunu istedikleri gibi kullanıyorlar" diyerek Özel Yetkili Mahkemeler'in durumunu "çizmeyi aşan bir adım" olarak değerlendirmekte, "haddinden fazla yetkili" bulmaktadır. Zira kendi elleriyle yetkilendirdikleri bu mahkemeler kendi pratiklerini yargılayacak denli ileri gitmiştir. Erdoğan'ın istediği değişim özünde, özel yetkide üst düzey bürokrasi ve generalleri soruşturmaya izin şartı getirmektir. Yargılamaların izne bağlanarak kendi kontrolünde olmasını istemektedir.

Bu değişiklik ihtiyacına neden olan tartışmanın ilki MİT Müsteşarı Hakan Fidan ve diğer MİT görevlilerinin emniyet ve özel yetkili savcılar tarafından ifadeye çağırılması, hatta tutuklanmak istenmesiydi. AKP hükümeti bu "krizi" kişiye özel yasa düzenleyerek, operasyonu yöneten polis şeflerini ve savcılığı görevden alarak çözmüştü.

Devamında gelen, Erdoğan ve hükümetinin "gönlü tutuksuz yargılanmasından yana" olmasına rağmen, Genelkurmay eski başkanı İlker Başbuğ'un tutuklanması da bu mahkemelerin "haddinden fazla" güce sahip olduğunu göstermiştir. Böylesi sorunlarla bir daha karşılaşmamak için bu ÖYM'lere "ayar" çekilmek istenmiştir. Oysa bu hesap tutmamıştır. Fethullahçı cemaatin onaylamadığı bu değişiklik, şimdilik gündemden çıkmıştır.

Sermaye hükümeti AKP, Terörle Mücadele Kanunu'nda (TMY) ve ÖYM'lerde cisimleşen polis-yargı gücü ile devlet bünyesindeki egemenlik alanını giderek genişletmiştir. Ancak AKP'ye, yeri geldiğinde, gerek MİT operasyonu, gerek Başbuğ tutuklanması gerekse de şike dava süreçlerinde

ortaya çıkan gerilimlerle ortaya çıktığı üzere, devlet mekanizmasının yeni yönetim gücü içerisinde 'yalnız' olmadıkları hatırlatılmıştır. ÖYM değişikliği tartışmalarına da iktidar içindeki güçlerin inisiyatif genişletme çabalarının bir yansıması olarak bakmak gerekmektedir.

İktidar içinde güç hesaplaşmaları ve hangi güç odağının baskın olduğu/olacağı işçi ve emekçiler için özünde bir şeyi değiştirmemektedir. Zira onlar, emperyalist-kapitalist düzenin hizmetinde, emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarına aktif taşeronluk rolünde, Kürt halkı ve devrimci-ilerici sol güçlere yönelik devlet teröründe, işçi ve emekçilere dayatılan köleleştirme saldırılarında bir bütün olarak davranmaktadırlar. Sermayenin ihtiyaçları ve çıkarları doğrultusunda düzen/cemaat yargısı toplumsal muhalefeti tamamen susturmak istemektedir. Bu yüzden ÖYM gibi kurumlara her daim ihtiyaç duyacaklardır. Onların derdi bu mahkemelerin hangi güç odağının yanında /denetiminde olacağıdır.

Temel hak ve özgürlükler için mücadeleyle!

Kapitalist düzende bağımsız ve adil bir yargıdan bahsedilemeyeceği için, ÖYM'lerin değişip değişmemesini değil, tamamen ortadan kaldırılmasını tartışmak gerekmektedir. Buna ek olarak toplantı, söz, basın ve gösteri hakkının önündeki tüm engellerin kaldırılması, TMY ve infaz yasası gibi yasaların da tamamen çöpe atılması gerekmektedir. Bu amaçla işçi ve emekçilerin, Kürt halkının, ilerici ve devrimci güçlerin birleşik-militan mücadelesi gerekmektedir.

Temel hak ve özgürlüklerin güvencesi sosyalizmde!

Ancak Türk sermaye devleti, çıkarları gereği, isimler değişse de ÖYM gibi mahkemelere ve antidemokratik yasalara her zaman başvuracaktır. Bu düzende hukuk, sermaye sınıfının çıkarına göre şekillenmektedir. Her ne kadar toplumsal muhalefetin güçlü olduğu durumlarda, temel hak ve özgürlüklere dair birtakım yasal kazanımlar elde edilse de, kurulu düzen sürdükçe, bunların hiçbir kalıcılığı olamaz. Çünkü bu düzende bağımsız bir yargıdan ve hukuktan bahsedilemez. Temel hak ve özgürlüklerin güvencesi, kurulu düzenin tüm kurumlarıyla yıkılıp sömürsüz ve özgür bir düzen olan sosyalizmedir.

Kürt halkına yönelik tutuklama terörü sürüyor...

Devlet terörüne karşı birleşik-militan mücadeleye!

2013'te yapılacak yerel seçimler öncesinde BDP'li belediyelere yönelik saldırılar arttı. Birçok belediye başkanı AKP hükümeti tarafından görevden alındı. Kısa bir süre önce bir "KCK operasyonu" daha gerçekleştirildi. Operasyonda tıp öğrencileri, sağlık emekçileri gözaltına alınıp tutuklandılar. Toplam 32 belediye başkanı tutuklandı. Ayrıca yüzlerce BDP il ve ilçe örgüt yöneticisi tutuklandı. Son operasyonda Van Belediye Başkanı Bekir Kaya'nın da içinde bulunduğu birçok kişi tutuklandı.

Son süreçte yaşanan tutuklamaların anlamı

Kürt halkına, basınına ve seçilmişlerine yönelik saldırıların planlı olduğunu bizzat Başbakan Yardımcısı Beşir Atalay açıkladı. Beşir Atalay'ın açıklaması hükümetin yaklaşımının özü özetidir: "Sınır ötesi operasyonlardan, KCK operasyonlarının hepsi koordinasyon içinde, tartışılmış, kararlaştırılmış, planlanmış ve yürütülmektedir." AKP hükümeti kirli savaş konsepti doğrultusunda tüm kurumları, özellikle de yargıyı tahkim etmektedir. Bu kirli yöntemlerle Kürt halkının mücadele ile yarattığı kazanımları tümüyle yok etmek istemektedir.

Son dönemde tutuklama terörünün hedefi haline getirilen Kürt siyasetçilerin ve özellikle de yerel yöneticilerin başına gelenlerin arka planında çok önemli nedenler var. AKP tüm enerjisiyle yerel seçimlere hazırlanmaktadır. Tüm yerel yönetimlerde olduğu gibi Kürdistan'da da başarıyı hedeflemektedir. Bu başarının önünde BDP'yi engel olarak görmektedir.

AKP hükümeti en fazla gazeteci tutuklayan devlet olarak kayıtlara geçti. Yüzlerce gazeteci gözaltına alındı, onlarca gazeteci tutuklama terörüne maruz kaldı. "KCK operasyonu" adı altında akademisyenler, yazarlar, yayıncılar, BDP'li siyasetçiler, seçilmişler cezaevlerine sokuldular. Filistin sorunu konusunda İsrail ile kayıç dövuşüne girişen AKP, tutuklu Kürt sayısında siyonist İsrail devleti ile yarışıyor.

Kirli savaşın ayyuka çıktığı 1990'larda gözaltında kayıplar, yargısız infazlar, faili meçhul cinayetler, bombalamalar öne çıkmıştı. Bugün de benzer uygulamalar sürmektedir. "KCK operasyonları"nın çapı her geçen gün daha da büyümektedir. AKP hükümetinin hedefi özelde Kürt hareketini, genelde ise Kürt halkını sindirmek, mümkünse teslim almaktır.

DGM'leri kaldırıp yerine "Özel Yetkili Mahkemeler" kuran AKP iktidarı, keyfiyet ve küstahlıkta sınır tanımayan savcılar aracılığıyla rejime itiraz eden herkesi zindanlara doldurmaya devam ediyor. Kürt halkına karşı yürüttüğü kirli savaş kapsamında gündeme getirilen "KCK operasyonları" adı altında binlerce kişiyi zindanlara kapatan AKP artık öğrencileri, akademisyenleri, aydınları, gazetecileri, sendikacıları da zindanlara kapatıyor. Kürt milletvekillerinin evlerini basarak tehdit eden dinci Amerikancı rejim, gerillaya karşı kimyasal silah, Kürt çocuklarına ve gençlerine karşı F-16 savaş uçaklarını kullanacak derecede zıvanadan çıkmış bulunuyor.

Son tutuklama terörünün özel nedeni yerel seçimlerde AKP'nin elini güçlendirmektir. Erdoğan ve dinci partinin önde gelen isimlerinin bu yönde yaptıkları açıklamanın ardından gözaltı ve tutuklama terörü Kürt hareketini oksijensiz bırakma direktifi doğrultusunda gerçekleştirilmektedir. Tutuklamaların hedefinde sadece Kürt halkının ve Kürt siyasetçilerin olduğunu söylemek gerçeğin yalnızca bir bölümünü görmektedir. Oysa gözaltı ve tutuklama terörü emeğin korunması mücadelesinin öznesi ve öznesi olması muhtemel olan tüm toplumsal kesimleri kapsamaktadır.

Sermaye düzeninin tüm güçleri kendi aralarındaki it dalaşına rağmen Kürt sorunu konusunda tek cephede hareket etmektedir. Dinci parti ve düzen solunun Kürt sorunu konusunda tek cephede hareket etme tutumlarını son yaptıkları temaslara bir defa daha kanıtlamışlardır. Düzen içi dalaşa çatışmalı bir sürecin öznesi olan AKP-ordu ikilisi Kürt sorunu konusunda tam bir işbirliği içinde hareket etmektedir. Düzen cephesi bir bütün olarak Kürt halkının özgürlük umudunu boğma konusunda tam bir anlayış birliği içinde hareket etmektedir.

Kürt siyasal hareketine ve Kürt halkının mücadelesine karşı başlatılan saldırı dalgası bir süredir AKP'nin seçim yatırımı olarak tartışılıyor ve kimi burjuva basın organları seçimden sonra bu havanın değişeceği beklentisini dile getiriyorlardı. Fakat saldırıların kapsamı ve aldığı boyut tekrar tekrar gösteriyor ki bu bir seçim taktiği olmaktan da öte devletin legal Kürt siyasetiyle birlikte PKK'yi bitirip etkisizleştirme saldırısıdır.

Faşist devlet terörüne karşı birleşik-militan mücadeleye!

Tutuklamalarla aynı zamanda işçi ve emekçilere gözdağı verilmek istenmektedir. Böylece işçi ve emekçilerin susturulması, sindirilmesi hedeflenmektedir. Baskıların artarak devam etmesi, daha büyük saldırıların gündeme gelmesi kaçınılmazdır. Gözaltı ve tutuklama terörüne karşı ilerici, devrimci mücadele dinamiklerinin Kürt halkıyla eylemli dayanışmanın, birleşik karşı koyuşun örgütlenmesi son derece önemlidir.

Kürt halkının haklı ve meşru taleplerine destek vermek, ırkçı-inkarcı politika ve kirli savaşa karşı mücadele etmek güncel görevlerin başında gelmektedir. Ancak bu tablonun ezilen Kürt halkı lehine değişmesini sağlayacak olan şey, işçi sınıfının mücadele sahnesine inmesidir.

Sömürü ve köleliğe karşı mücadeleyi ırkçı-inkarcı politikaya karşı mücadeleyle birleştiren, "İşçilerin birliği halkların kardeşliği!" şiarını temel alan bir sınıf hareketinin geliştirilmesi için harcanacak çaba, Kürt halkıyla dayanışmanın en anlamlısı olacaktır.

Kürt halkının bütünüyle haklı ve meşru taleplerini işçi ve emekçiler içerisinde dile getirmek, tutuklama terörü de dahil tüm sorunlarının kaynağı olan sermaye düzenine karşı Kürt ve Türk bütün işçi ve emekçilerin ortak mücadelesini savunmak ve devletin kapsamlı saldırıları karşısında Kürt halkının mücadelesini somut olarak desteklemek acil ve önemli bir sorumluluk durumundadır.

Roboskili aileler savcıyla görüştü

Roboski Katliamı'nda hayatını kaybedenlerin aileleri, 165 gün geçmesine rağmen katliamı gizlemek dışında işlev üstlenmeyen Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcısı'na giderek taleplerini ilettiler.

8 Haziran günü yapılan görüşmeden sonra adliye önünde bölge baroları adına açıklama yapan Mardin Baro Başkanı Azat Yıldırım, katliamın üzerinden 165 gün geçmiş olduğunu fakat 34 sivil insanı katledilmesiyle ilgili somut bir adım atılmadığını açıkladı.

Olayla ilgili görüntülerin, hazırlanan raporların ve soruşturma sürecinin kamuoyuyla ve avukatlarla paylaşılmadığına değinen Yıldırım, şunları söyledi: "Başbakan ve Adalet Bakanı'nı görevlerini yerine getirmeye, TBMM İnsan Hakları Komisyonunu olayla ilgili ulaştığı gerçekleri kamuoyu ile paylaşmaya, mağdur aileleri ve vekillerinin soruşturmaya etkin katılımının sağlanması için dosyada gizlilik kararının kaldırılmasını istiyoruz."

Sivas'ın katili sermaye devleti...

Hesabını sormak için 2 Temmuz'da alanlara!

Kardeşler!

Sivas katliamının üzerinden 19 yıl geçti. Ama aradan nice yıllar geçse de bu vahşi katliamı unutmuyacağız/unutturmayacağız. Acımız ilk günkü gibi taze, öfkemiz tarif edilemeyecek kadar büyük. Unutmadık çünkü, insanlık tarihinde eşine ender rastlanabilecek böyle vahşi bir katliamı unutmak mümkün değil. Çünkü, Sivas'taki ateş hala yanıyor. Çünkü katiller yaptıklarının arkasında, ateşi yakan elleri boğazımızda!

Kardeşler!

Sivas'ta 35 canımızın yaşamını yitirmesiyle sonuçlanan katliam, üç-beş gerici yobazın işi değildir. Yobaz takımı fığurandır. Tezgahlayan devlettir. Sermaye devleti, Ankara'daki en üst yöneticilerinden Sivas'taki yerel uzantılarına kadar tüm mekanizmasıyla katliamın içindedir. Planlayan, örgütleyen, yöneten ve uygulayandır.

Amaç bu kanlı karanlık düzende meşale olanların ışığını söndürmek, amaç mücadele edenlere gözdağı vermektir. Amaç zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyleri olmayanları bölüp parçalayıp yönetmektir.

Katliamın tüm bir seyri, Kanlı Pazar'da, Çorum'da, Maraş'ta ve daha nice devlet katliamında gördüklerimizle aynıdır. Günler öncesinden gerici medya tarafından örgütlenen kışkırtmalarla uygulamaya konulan senaryo, Madımak Otel'i'nin yakılmasıyla sona ermiştir. Tüm bunlar yaşanırken devlet önlem almak için kılını dahi kıpırdatmazken katliamda kullanılan gerici güruha kol kanat germiştir. Dönemin başbakanı Tansu Çiller "çok şükür otelin önündeki halkın burnu dahi kananamıştır" diyerek bu gerçeği de itiraf etmiştir.

Katili suçüstünde yakalayan milyonlarca insan bunun için katliamın ardından haykırmıştır: "Katil devlet hesap verecek!"

Kardeşler!

Ama katil yakasını sıyırmak için oyundan oyuna başvurdu. Kendisini kurtarmak için her zaman yaptığı gibi suçu üç-beş fığuranın

üzerine attı. Bu amaçla göstermelik davalar açtı, tutuklamalar yaptı. Ama bunu yaparken dahi pervasızdı.

Öyle ki, gerici yobaz takımından tutuklu olanları cezaevinde el üstünde tutuldu, bir süre sonra da serbest bırakıldılar. Bazılarına "aranıyor" yalanıyla kol kanat gerildi. Bazıları milletvekili yapıldı, bakan oldular. Dün figürandılar, bugün başrole terfi ettiler. Arsızlık ve pervasızlıkta da zirve yaptılar, adını da "zamanaşımı" koydular.

Kardeşler!

Sivas'ın hesabını sormak için mücadeleden başka yol yoktur. Bu gerçek, aradan geçen 19 yıl boyunca döne döne kanıtlanmıştır. Sivas'ın katili sermaye devletiyse, onun kapısında da adalet aranamaz. Bu kapıdan adalet aramak bu saatten sonra bile kendini aldatmaktır. Yağlı urgana bile bile boynunu uzatmaktır.

Katillerden, onların yasal ve siyasal uzantılarından, maskeli uşaklarından yakamızı kurtarmalı, onların kanlı tezgahlarını paramparça etmeliyiz. Bu devrimin yoludur. Bu yoldan ilerleyelim!

Kardeşler!

Bu dava Alevi-Sünni, hangi inanç ve milliyetten olursa olsun tüm emekçilerin davasıdır. Çünkü Sivas'ta yakanlar boynumuzdaki sömürü zincirlerini de tutanlardır. Bu nedenle Sivas'ta yakan elle ekmeğimize uzanan el aynıdır.

İşte bunun için Sivas'ın hesabını sormak demek, aynı zamanda zincirlerimizden kurtulmak demektir. Açlıktan, yoksulluktan, sömürüden kurtulmak demektir.

Öyleyse haydi el ele verelim 2 Temmuz'da alanlara çıkalım. Hep birlikte katillerin yakasına yapışalım! İnsanca bir yaşam, aydınlık ve özgür bir gelecek için omuz omuza yürüyelim.

**Bağımsız Devrimci
Sınıf Platformu (BDSP)**

Katliamdan haberdar olan yok!

TBMM İnsan Haklarını İnceleme Komisyonu bünyesindeki Uludere Alt Komisyonu, özel yetkili Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığı'nın gönderdiği bilgi ve belgeleri incelemek üzere toplandı.

Toplantıda incelenen ve soruşturma dosyasında yer alan MİT açıklamasıyla Roboski Katliamı'ndaki sorumluluk hep başka devlet kurumlarına havale edildi.

MİT açıklamasında "bu operasyona imkan verecek bir istihbaratı elde etmediği, bunu başkalarına vermediği, kimseyle paylaşmadığına dair" iddiaları karşısında katliamdan daha sonra haberdar olduğu savunuluyor.

Daha önceki açıklamalarda sermaye hükümeti adına Tayyip Erdoğan da "operasyondan" daha sonra haberi olduğunu savunmuştu. Roboski katliamının üstünü örtme çabaları aradan geçen zamana rağmen başarısız oldukça sermaye devleti kaçak açıklamalara sığınıyor.

Devlet mekanizmaları arasında bürokratik mekanizmalara sarılan açıklamalarla katliamın sorumluluğu ortada bırakılmak isteniyor.

Uludere Alt Komisyonu üyesi Mersin Milletvekili Ertuğul Kürkcü, toplantı sonrası şu açıklamalarda bulundu:

"Savcılık şimdi Genelkurmay Başkanlığı'nın kendisine gönderdiği dosyayı da bize gönderdi. Bu dosyada bizim bilmediğimiz yeni hiç bir şey yok, olayın esası bakımından. Sadece kimi bilgi notları var. Şu militan şurada yakalandı, bize şunu söyledi, biz buradan şu bilgiyi elde ettik' diye bilgiler var. Bunlar bu olayın oluşu ile alakasız bilgiler. Genelkurmay bize gönderdiği bilgi notunda da son 10 yıllık mücadeleyi anlatmıştı ama bu olayla ilgili spesifik bir şey söylememişti. 'Niçin bu karar alındı, kim bu kararı aldı, kim kaldırdı uçağı?' bilgileri yok."

Van'da Kürt siyasetçilere tutuklama terörü

Faşist baskı ve terörde gemi aزیya alan sermaye devleti, 7 Haziran sabahı Van Merkez ve ilçe belediyelerinin yöneticileri ile BDP'li yöneticileri hedef aldı.

“KCK” adı altında gerçekleştirilen eş zamanlı operasyon kapsamında “örgüt üyesi olmak” iddiasıyla gözaltına alınan 14 kişiden 10'u tutuklandı.

Operasyon kapsamında gözaltına alınan Van Belediye Başkanı Bekir Kaya ile 2 BDP'li 10 Haziran sabaha karşı çıkarıldıkları mahkeme tarafından tutuklandı.

11 Haziran günü ise, mahkemeye çıkarılan BDP Muradiye İlçe Başkanı Mehmet Şirin Yıldız, Özalp Belediye Başkanı Murat Durmaz, BDP Başkale eski İlçe Başkanı ve DTK üyesi Derviş Polat, Edremit Belediye Başkanı Abdulkerim Sayan, BDP Çaldıran İlçe Başkanı Metin Adugit, BDP Erciş eski İlçe Başkanı Veli Avcı ile BDP Özalp İlçe Başkanı Yakup Almaç hakkında tutuklama kararı verildi.

Tutuklama terörüne kitlesel tepki

Aralarında Van Belediye Başkanı Bekir Kaya'nın da bulunduğu 10 Kürt siyasetçinin tutuklanması kentte kitlesel eylemlerle protesto edildi.

Gözaltılarının ardından iş bırakma eylemi başlatan belediye işçileri Belediye Garajı'nda bir araya geldi. Buradan kortej halinde Cumhuriyet Caddesi boyunca üzerlerinde temizlik uniformalarıyla yürüyüşe geçen belediye işçileri, Van Belediyesi önüne kadar yürüdü. Belediye işçilerinin iş bırakma eylemi nedeniyle kentin birçok yerinde çöp dağları oluştu.

Kaya: Başaramayacaklar!

Van Belediye Başkanı Bekir Kaya ile BDP'li 9 yöneticinin tutuklanmasının ardından gerçekleştirilen eylemde ise Bekir Kaya'nın cezaevinden gönderdiği mektup okundu. Kaya, “Şunu açıkça söylemeliyim ki; bundan öncekiler gibi, bu operasyonun da hiçbir hukuki zemini ve meşruluğu yoktur. Bu operasyonlar dün nasıl ki halkımızın mücadelesini geriletmediyse bugünde bunu başaramayacaklar” dedi.

BDP Van il binası önünde toplanan ve aralarında BDP milletvekilleri Özdal Üçer, Nazmi Gür, BDP Van İl Başkanı Mihriban Şah ve Bostaniçi Belediye Başkanı Nezahat Ergüneş'in de aralarında bulunduğu

binlerce kişi, belediye binasına kadar yürüdü.

Belediye işçileri de tutuklananların fotoğraflarının bulunduğu tişörtleri giyerek Mavi Plaza önünden belediye binasına yürüdü. İki koldan yapılan yürüyüşün ardından Van Belediyesi önünde bir araya gelen binlerce kişi, tutuklanan BDP'lilerin fotoğrafları ile “İnadına örgütlenme inadına direniş, inadına serhildan”, “İnadına inadına Van halkı direniyor, iradesine sahip çıkıyor” ve “İrademe dokunma” yazılı pankartlar taşıdı.

Burada konuşan BDP Van Milletvekili Üçer, Kürt halkının yıllarca zulme karşı verdiği mücadeleyle bugünlere geldiğine dikkat çekti. Yıllardır cezaevlerinde Kürtlerin özgürlük için mücadele ettiğini belirten Üçer, “Dün özgürlük kervanına 10 arkadaşımız daha eklendi” dedi. Van'da düzenlenen operasyondan sonra Hakkari ve Doğubayazıt'ta da operasyon düzenlendiğini hatırlatan Üçer, “Erdoğan ne zaman ki çıktı ‘Ben Van’ı, Diyarbakır’ı ve Mardin’i istiyorum” dedi, biz anladık operasyon olacağını. Onlar Kürt halkını tutuklayarak bitirebileceklerini sanıyor. Cumhuriyet Caddesi'nde tek bir Kürt kalıncaya kadar mücadele devam edecek” dedi.

3 ilde gözaltı terörü

“KCK operasyonları” adı altındaki faşist baskı ve terör Hakkari, Bursa ve Ağrı Doğubayazıt'ta polis baskınları ve gözaltı terörüyle sürdü.

Hakkari'de 11 Haziran gecesi 03.00 sıralarında çok sayıda eve eşzamanlı baskın düzenlenerek 16 kişi gözaltına alındı.

Aralarında DİHA Hakkari muhabiri Hamza Gündüz'ün de bulunduğu çok sayıda kişi Hakkari Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü. Ağrı'nın Doğubayazıt ilçesinde ise 12 kişi gözaltına alındı.

Bursa'da BDP ve HDK'li 12 kişi gözaltına alındı. Sabah saatlerinde polisler tarafından bazı evlere eş zamanlı olarak baskın düzenlendi.

Hakkari'de AKP protestosu ve gözaltı terörü

Hakkari'de 9-10 Haziran'da gerçekleştirilen AKP İl Kongresi öncesinde kepenk kapatma eylemi yapan esnaf, kongreye katılmak üzere gelen AKP heyetini protesto etti. AKP'li bakanların yer aldığı heyet boş sokaklarla karşılaştı.

BDP'nin çağrısı üzerine başlayan eylem AKP kongresinin ikinci gününde de devam etti. Kent, korucuların da aralarında bulunduğu binlerce asker ve polis tarafından adeta kuşatma altına alınırken halk da evlerinden çıkmayarak, gözaltı ve baskıları protesto etti. Kongrenin 2'nci gününde de esnaf protesto nedeniyle kepenkleri açmadı.

Bu eylemlerin hemen ardından ise kentte Kürt avı başlatıldı. 11 Haziran sabahı “KCK” adı altında gerçekleştirilen operasyonlarda 16 BDP'li gözaltına alındı. Gözaltılarının ardından kente gelen BDP Eş Genel Başkanı ve Hakkari Milletvekili Selahattin Demirtaş, aralarında il Genel Meclis üyeleri, Belediye Meclis üyelerinin de bulunduğu BDP'lilerin gözaltına alınmasına tepki gösterdi.

BDP il binasında basın toplantısı düzenleyen Demirtaş, Hakkari'nin siyasi kararlılığının devleti ve hükümeti çıldırttığını söyledi.

Demirtaş şöyle konuştu: “Bu şehrin bir milletvekili olarak şunun da farkındayız ki bu coğrafyada en ağır bedeli, en zorlu, en büyük bedelleri Hakkari'ye ödettiler. 1980'lerde de, 90'larda da, 2000'lerde de, AKP iktidarı döneminde de maalesef ki bedelin en ağırını, bizim coğrafyamız ödedi. Siz istediğiniz kadar kudurun, istediğiniz kadar çılgınlaşın buranın bir halkı var, kültürü var, inancı var, dili var, yaşam tarzı var. Siz bunu değiştirmeye çalıştıkça bu halk size karşı direnecektir.”

Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin Hakkari'deki varlığının karakoldan ibaret olduğunu söyleyen Demirtaş, zorbalıkla, baskıyla ayakta kalan bir devletin burada hiçbir meşruiyetinin olmadığını belirtti.

Bursa'da gözaltı protestosu

Bursa'da BDP'ye yapılan operasyonda 12 kişinin gözaltına alınması 11 Haziran günü HDK tarafından yapılan eylemle protesto edildi.

Parti binası önünde yapılan eylemde aralarında PM üyesi Ayla Yıldız ile il ve ilçe yönetiminde bulunan 12 kişinin sabah saatlerinde evlerine yapılan baskınlarla gözaltına alındığı bilgisi verildi. Bunun yanısıra son günlerde Van Belediye Başkanı Bekir Kaya'nın yanısıra 100'ü aşkın BDP çalışanının gözaltına alındığı hatırlatıldı. Erdoğan'ın “Van ve Diyarbakır belediyelerini istiyorum” açıklamalarının ardından siyasi soykırım operasyonlarının tirmandırıldığı söylendi. Kürt sorununda çözümsüzlük derinleşmeden tüm seçilmişlerin serbest bırakılmasının talep edildiği açıklamada “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Gün gelecek devran dönecek AKP halka hesap verecek!” sloganları atıldı.

Eyleme BDSP, ÖDP ve TKP de destek verdi.

Emekli metal işçisi Ramazan Gecener ile 15-16 Haziran Direnişi üzerine...

“15-16 Haziran Türkiye işçi sınıfının bayramıdır!”

Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde önemli bir yer tutan 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin üzerinden 42 yıl geçti. İşçi sınıfı ve emekçilerin sermayeye karşı mücadelesinde önemli bir eşik olan bu direnişin tanıklarından emekli metal işçisi **Ramazan Gecener**, henüz 6 aylık bir işçi iken katıldığı büyük direnişi gazetemize anlattı. İstinye'de kurulu Beldesan fabrikasında 1970 yılında işçiliğe başlayan Maden-İş üyesi Gecener, DİSK/Emekli Sen çatısı altında mücadeleye devam ediyor.

- 15-16 Haziran direnişi sırasında nerede çalışıyordun?

Ramazan Gecener: 1969 yılının sonlarına doğru askerden geldikten sonra babam beni Malatya Şeker fabrikasında bekçiliğe verecekti. Babam orada çalışıyordu. Ben de fabrikada çalışan işçileri tanıdığım için bekçilik görevi istemedim. Babama, İstanbul'a gitmek istediğimi söyledim. O zamanın parasıyla babam bana 500 Lira verdi. O 500 lirayla 22 yaşında İstanbul'a geldim. İstanbul'a geldiğimde hiçkimseyi tanıımıyordum. Biz Samsun Ladikliyiz. Ben de İstanbul'a gelir gelmez soruşturdum ve Ladiklilerin İstinye'de yaşadıklarını öğrendim. Yalnız kalmamak ve kalacak yer sorununu çözmek için İstinye'ye gittim. Çocukluk arkadaşlarımdan bazıları da o bölgede oturuyordu. Aynı zamanda işe ihtiyacım vardı. İşçi ailesi bir akrabamın evinde kaldım. İş ararken, Kavel Kablo fabrikasında sendikacılık yapan İlyas Kabil'e benim iş aradığımı iletmişler. Kabil de 1963'teki Kavel Kablo grevini yaşamış bir işçiydi. O da beni Standart Belde (Beldesan) fabrikasında bisiklet montajı bölümünde işe soktu. İşe girer girmez Maden-İş'e üye oldum. Çünkü sendikacı işçilerin hakları çok iyiydi. Burada 5-6 ay çalıştıktan sonra, yürüyüş yapılacağı söylendi. Çalıştığım fabrikada Maden-İş Sendikası vardı ve yürüyüşe katılacağımızı söylediler. Sendika barajının yükseltileceğini, 274-275 Sayılı yasaların kaldırılacağını söylediler. Maden-İş'in önünü kesmek için hükümet de yasayı değiştirmeye kalkmıştı. O zaman Maden-İş'in başında Kemal Türkler vardı.

- O dönemde işçiler arasındaki dayanışma nasıldı?

- O zamanlar işçiler arasında dayanışma çok iyiydi. Hayatın her alanında beraberdik. Kahveye beraber giderdik. İş çıkışlarında, yemek saatlerinde hep birlik ve beraberlik içerisindeydik. Dayanışma duygusu daha gelişkindi.

- Yürüyüş nasıl başladı? O günü anlatır mısın?

- 15 Haziran günü yürüyüşe başladık. İstinye'den Zincirlikuyu'ya yürüdük ama ne yürüyüş. Standart Belde fabrikasının az ilerisinde Kavel Kablo fabrikası vardı. Biz yürüyüşe başladıktan sonra kalabalık daha da arttı. Kavel'deki DİSK/Maden-İş üyeleri de bize katıldılar ve yola devam ettik. Kavel'den sonra, Türk-İş'in örgütlü olduğu Türkay Kıbrıt fabrikasından işçilerden fazla bir katılım

gelmedi ama duvar kenarlarından bizi alkışladılar. Oradan ana caddeye çıktık ve İstinye Tersanesi işçileriyle buluştuk. Onlardan sonra da dokuma fabrikasında çalışan işçilerden katılımlar oldu. “141-142'ye hayır!” gibi sloganlar atarak İstinye Bayırı'ndan Maslak'a ulaştık. Sonuçta Maslak'a geldik ve burası jandarma bölgesiydi. Maslak'ta baktık ki caddelerde sadece işçiler var. Sanayi Mahallesi'ne gelince jandarma önümüzü kesti. Burada jandarma komutanıyla konuştuk ve Beşiktaş yönüne doğru yürüyüşe devam ettik. Şimdiki Sabancı'nın ikiz kulelerinin olduğu yere geldik. Orada da jandarma yığınağı vardı ve coplarıyla bekliyorlardı.

Bir arkadaşımız, “Arkadaşlar temizlik işçileri şuradaki molozları almamışlar gelin temizlik için bunları elimize alalım” dedi. Gittik o malzemeleri aldık. Önden iki-üç sıra kadınlar yürüyordu. Kadınlara daha az tepki gösterilir diye önde kadınlar yürüyordu. Burada jandarmayla itişme kakışma yaşandı, hatta havaya ateş açıldı ama biz yine de yolumuza devam ettik. Öğleden sonra Zincirlikuyu'ya geldiğimizde, Kemal Türkler'in açıklama yaptığı ve fabrikalarımıza geri dönmemizi istediği haberi geldi. Fabrikalarımıza döndük ama yasa geri çekilene kadar işbaşı yapmama kararımız vardı. Parlamento yasayı geri çekene kadar çalışmama kararı alınmıştı. Hafta başında yasayı geri çektiler ve sonra işbaşı yaptık.

- Eylemden sonra patronlar ve devlet ne yaptı?

- Eylemden sonra bizi İstinye Karakolu'ndan çağırdılar. “Yasadışı” eyleme katıldığımız için ifadeye çağırdılar. Ben de bir arkadaşımın beraber karakola gittim. Komiser, “Eyleme katıldınız. Ne diye bağırдыңız?” diye sordu. Biz de “141-142'ye hayır!” dediğimizi söyledik. Komiser, “141-142 kalksın istiyorsunuz öyle mi?” diye sordu. “Evet, kalksın istiyoruz” dediler. Yanımdaki arkadaş da

“Bence 141 kalksa da olur kalkmasa da ama 142 kalkmasın” dedi. Niye diye sorulunca da “142 sahilden gidiyor. Ben ona binip eve gidiyorum” dedi. Yani o zaman o arkadaş 142'nin bile ne olduğunu bilmiyordu. İşçilerin hepsi bilinçli değildi. Sendikasına dokunulduğu için eyleme katılmıştı.

- 15-16 Haziran ilk eylemin miydi?

- Rahmetli abim bana YÖN Dergisi getirmişti ve derginin arkasında Nazım Hikmet'in bir şiiri vardı. O zaman 18 yaşlarındaydım ve benden o şiiri okumamı istedi. Sözcükler pek aklıma yatmadı ama şiir akıcıydı. Solla ve Nazım'la tanışmam ilk kez böyle oldu.

1960 Anayasası'nı savunan insanlar daha çok haklardan ve demokrasiden bahsediyorlardı. 1965 yılında Çetin Altanlar Malatya'da kongre yaptılar. 13-14 yaşlarındaydım ve o kongreyi sinemanın balkonundan seyrettiğimi hatırlıyorum. Haksızlığa karşı olduğu için, yoksuldan yana olduğu için sempati oluşmuştu.

- 15-16 Haziran direnişi nasıl bir etki yarattı?

- Çok güzel bir etki yarattı. Daha çok hak almaya başladık. Türkiye'de işçi sınıfı tarihinde en demokratik hakların kazanıldığı dönem 70-80 arasıydı. 1974'te bu sefer Kavel Kablo fabrikasında işbaşı yaptım. 1978'de evlendim ve o dönem evlenme yardımı olarak 13 lira verildi. O paraya 4 ton kömür, bir fırın aldık ve bir de fortmanto yaptırıldı.

- 15-16 Haziran sonrası bilinç düzeyin daha da gelişti mi?

-1974'lere geldiğimde bilinç düzeyim daha da gelişmişti. 1963 Kavel grevini yapanlarla beraber çalıştım. 63'teki grevde fabrikanın kapılarını kaynaklayan kişiyle beraber çalışmaya başladım. O kişiyle hala konuşuyoruz.

Kavel grevi de büyük bir grevmiş. İstinye halkı işçilere yemek getirmiş o zaman. Sonuçta Kavel grevi, Ecevit'in Çalışma Bakanı olduğu dönemde gerçekleşmişti. 1960 Anayasası'nda olmasına rağmen hayata geçirilmeyen grev hakkını, Kavel işçileri fiili olarak gerçekleştirdiler. Hasan Hüseyin'in, "İşime Kavel dedim/Karıma Kavel diyeceğim" diye bir şiiri var. O şiir de Kavel grevinden doğmuş. Hatta daha sonra 1978 yılında Kavel'de yaşanan grev sırasında benim yazdığım bir şiir vardı: "Kavel çıktı greve, işçi gitmiyor eve..." Bu şiir daha sonra farklı illerdeki grevlerde de kullanıldı.

- Aradan yıllar geçti ama mücadeleden emekli olmadın. O günü yaşamış biri olarak şu anla 42 yıl önceyi karşılaştığında ne görüyorsun?

- 1980 darbesinden sonra sendikalar sanki olağanüstü bir değişim içine girdiler. İşçiler ürkek ve korkaklaştılar. Çoğu işçi arkadaşım sindirildi. '80 öncesine '80 sonrası çok farklı. Darbe öncesinde bir işçinin burnu kanadığı zaman fabrikadaki işçiler hemen soru sorarlardı. İşçi eğer yüz kızartıcı bir suç işlemediyse işten atılması olanaksızdı. Çünkü işçiler örgütlüydü. 80'den sonra sağ-sol çatışması adı altında çatışmalar bitirildi. Sanki çatışmaları işçiler yapıyor gibi 12 Eylül'den sonra işçinin 4 ikramiyesi 2 ikramiyeye indirildi. Biz çatışmadan çalışıyorduk, makineyle savaşıyorduk, fırınlarla mücadele ediyorduk. Bizim maaşımızı niye kesiyorsun. Demek ki işin içinde ekonomik nedenler var. Hatta o gün Kenan Evren, garsonun 150 lira maaş almasını çok görüyordu. Biz işçiler olarak senin omuzunda 5 yıldız var da niye çok para alıyorsun diye soruyor muyuz? O yıldızları bile işçi yapıyor.

- 15-16 Haziran neden önemli?

- 15-16 Haziran bugünden baktığımızda emekçinin bayramıdır. Dünyada 1 Mayıs işçi bayramıdır, 15-16 Haziran da Türkiye işçi sınıfının bayramıdır. Bugünkü medya bile bu eylemleri küçük küçük verir ve bu direnişin niye yapıldığını anlatmaz. Şimdi de aynı anda 3-5 sendikaya üye ol diyorlar. Ama hangi sendikayla sözleşme yapılacağını kimse söylemiyor ya da bugün hala barajlar var.

Beni en çok rahatsız eden şey, grev yasağıdır. Grev yapabilirsin ama grev yaptığın yere çadır kurman yasak. Kışın dondurucu soğukunda bile insana açık havada bekle diyorlar. Kendileri doğalgazlı odalarda otururken sana layık gördükleri dondurucu soğukta hasta olmandır. Çünkü grev çadırları olduğu zaman işçiler oraya okul gibi geliyorlar. İnsanlar, daha insanca nasıl yaşayabileceklerini konuşuyorlar. O dönemde işçi işçiye yalan söylemezdi. İşçi işçiye yalan söylemediği müddetçe işçiler birlik ve beraberlik içinde olurlar. İnsanlar ne kadar bölünüp parçalanırlarsa yönetenler daha iyi yönetirler. Bir insan hak aramazsa insan olduğunu anlayamaz.

- Kavel'de kaç yıl çalıştın?

1974'ten 1985 yılına kadar 10 seneyi aşkın süre çalıştım. 1980 darbesi sonrasında Maden-İş kapatılınca biz de Kavel'i Otomobil-İş'e örgütledik. Kavel'de emaye bobin bölümü vardı orada çalışıyorduk. Kavel'in can damarı bölümü burasıydı. Sadece bu bölüm bile Kavel'e bakıyordu. Makinaya bir kişi bakıyordu ama bu bölümde bir tel koptuğunda makineye 3-5 kişi bakmak zorunda kalıyordu. İş de bizi biraraya getiriyordu. Kavel'de çay yasağı vardı. Gece vardiyasında çay içmezsek çalışmıyorduk ve uykumuz geliyordu. Vardiya amirinin ayağının altına sabun koyduk, kapının

üzerine de bir kova su koyduk. Gece vardiyasında amir, içeriye gelip baktı ve sabuna kayıp düştü. Vardiya amiri daha sonra gelmedi ve çay yasağı kalktı. Emaye bölümünün şefi, ıslık çalınca kimse gitmiyordu. Islık köpeğe çalınır diyerek gitmiyorduk. Yanımıza geliyordu. Onurumuza sahip çıkıyorduk. Bunların hepsi birlik ve beraberlikle oldu.

1985'ten sonra 4 sene serbest çalıştım. Duvar kağıdı ve dekorasyon işleri yaptım. 89-90 yıllarında Sarıyer'de SHP döneminde belediyeye işe girdim. Belediye-İş Sendikası üyesi olarak 5 yıl çalıştım ve emekli oldum. Ardından ise DİSK/Emekli Sen üyesi oldum ve mücadeleye orada da devam ettim.

- O günün deneyimleriyle işçilere ve emekçilere mesajın nedir?

- Sınıf mücadelesi o dönemki gibi değil. İşçiler korku içerisinde. Yedekte işçiler var ve işsizlik sopa olarak kullanılıyor. Keşke o dönemi yaşayan arkadaşlarla toplu biçimde buluşsak da o dönemi tartışabilsek ve anlatabilsek çok iyi olur. Yaşamının, çalışmanın ne olduğunu, insan ömrünün ne kadar olduğunu ve bu zaman sürecinde dolu dolu

yaşamının insanı yaşatır olduğunu anlatmamız gerekiyor. Nazım'ın 'Bahr-i Hazer' şiirinde geçiyor. "Karayel kudurtsun azgın suları, Hazer'de doğanın hazerdir mezarı"

Yani sen ne yaparsan yap mezarın bu dünyadır. İnsan ömrünün de ne kadar belli olduğu bir toplumda ezilmeye, büzülmeye değer mi?

Bunu anlatmak gerekiyor. Esas mücadele budur. Sömüren de insan, sömürülen de insandır. İnsan insanı niye sömürsün. Bu çelişkileri fabrikalarda anlatmak gerekiyor. Öyle bir iktidar olmalı ki fabrikalarda toplantı salonları olmalı. İnsanlar geleceğinin hesabını orada yapmalı. Bir işçi işe giderken evdeki ailesiyle başlıyor. Evdeki kadın da işçiyle beraber çalışmış oluyor. Öyle bir sendika olmalı ki, kocası gibi o kadın da maaş almalı. Ben gece vardiyasına gidiyordum ve eşim evde yalnız kalıyordu ve korkuyordu. Ben ekme parası kazanacağım ve fabrika sahibi de benden kazanacak. Demek ki eşim de benimle birlikte çalışıyor. Bütün bunları kırmamız gerekiyor. Nasıl kıracağımızı da biliyoruz. Bilinç düzeyimizi yükselterek ve insanlık onurumuzu en plana çıkartarak kıracağız.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Özelleştirmede yargı kararı geçersiz

Sermaye hükümeti özelleştirme saldırısındaki kararlılığını Bakanlar Kurulu'nda aldığı kararla bir kez daha gösterdi. Bakanlar Kurulu bu kararının 'ortaya çıkan fiili imkansızlık nedeniyle' olduğunu iddia ederken Özelleştirme İdaresi Başkanlığı'nca yapılmış iş ve işlemlerin devam ettirilerek sonuçlandırılması için engel kalmadı.

Kararın etkilediği 5 özelleştirme iptaliyse; **Eti Alüminyum AŞ**'nin yüzde 100 oranındaki hissesinin satış yöntemiyle özelleştirilmesi, Türkiye Denizcilik İşletmeleri AŞ'ye ait **Kuşadası Limanı**'nin işletme hakkı verilmesi yöntemiyle özelleştirilmesi, Türkiye Denizcilik İşletmeleri AŞ'ye ait **Çeşme Limanı**'nin işletme hakkı verilmesi yöntemiyle özelleştirilmesi, SEKA-Türkiye Selüloz ve Kağıt Fabrikaları AŞ'ye ait **Balıkesir İşletmesi**'nin varlık satışı yöntemiyle özelleştirilmesi ve **Türkiye Petrol Rafinerileri AŞ**'nin yüzde 14,76 oranındaki hissesinin İstanbul Menkul Kıymetler Borsası Toptan Satışlar Pazarı'nda satılması ile ilgili yargı kararlarından oluşuyor.

Özelleştirme eliyle kamu kurumları sermayeye peşkeş çekilirken sermaye hükümeti önüne çıkan her türlü engeli jet hızıyla aşılıyor.

Bundan sonraki özelleştirme süreçlerinde de bu yöntemle yargıya müdahale ihtimali ortadan kaldırılmış olunacak.

12 Haziran itibarıyla Resmi Gazete'de yayınlanarak hemen uygulamaya konan karar sermaye düzeninin çıkarları için kendi burjuva hukunu bile çiğneyebileceğini bir kez daha kanıtladı.

Şiddete karşı imza kampanyası

Sağlık çalışanlarına yönelik şiddete karşı imza kampanyası başlatıldı. İstanbul Tabip Odası (İTO) 12 Haziran günü Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nde yaptığı açıklamada, Sağlık Bakanlığı'na verdikleri önerilerin yasalaşmasını istediklerini, gerçek bir önlem alınana kadar mücadelelerini sürdüreceklerini ifade etti.

Açıklamada ilk önce İstanbul Tabip Odası Başkanı Taner Gören söz alıp, sağlık alanında yaşanan sorunların 2002 yılından itibaren daha da katmerlendiğini hatırlatarak, sağlık çalışanlarının 'suçlu' ilan edildiğine dikkat çekti. Gören, tetkiklerin sıradanlaştığını ve hasta memnuniyetsizliğinin arttığını ifade ederek hasta ve çalışanların karşı karşıya getirildiğini, çalışanların itibarını düşüren açıklamaların devlet yetkilileri tarafından yapılmasının şiddet olaylarını arttırdığını ve ölümlerin yaşandığını ifade etti. Gören, karşı karşıya gelerek değil, hasta ve sağlık çalışanlarının yanyana gelerek, bozuk olan sağlık sistemine karşı mücadele edilmesi gerektiğini belirterek, imza kampanyasına destek çağrısında bulundu.

İTO Genel Sekreteri Ali Çerkezoğlu ise, hastaların aldığı tedavinin güvenilirliğinin şüpheli olduğuna dikkat çekerek, hastaların da sağlık çalışanları ile birlikte hareket etmesi gerektiğine değindi. Yaşanan şiddet olaylarının güvenlik önlemlerinin arttırılması ile ceza verilmesiyle engellenemeyeceğini belirten Çerkezoğlu, önce doktorlara saygı gösterilmesi, hasta-doktor ilişkisinin doğru kurulması ile, güvenli bir sağlık ortamı sağlanabileceğine vurgu yaptı. Hasta ve sağlık çalışanlarını karşı karşıya getiren Bakanların artık aradan çekildiğine işaret eden Çerkezoğlu, yanlış olan sağlık hizmetine karşı hasta ve sağlık çalışanlarının aynı safta olduğuna vurgu yaparak, konuşmasını bitirdi. .

Kızıl Bayrak / İstanbul

MESS Grup TİS'leri için Bursa'da kararlı başlangıç...

“Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!”

Birleşik Metal-İş Sendikası, 2012-2014 dönemi MESS Grup TİS süreciyle ilgili hazırlık çalışmalarını Bursa'dan başlattı. 9 Haziran günü yüzlerce işçinin katıldığı toplantıda TİS süreci konusunda bilgilendirme yapılırken, konuşan öncül işçiler de TİS süreciyle ilgili görüş ve düşüncelerini ortaya koydular. Bursa'daki diğer Birleşik Metal üyeleriyle sendikaya yeni katılan Bosch işçilerinin kaynaştığı toplantı coşkulu bir atmosferde gerçekleşti.

Gündüz ve gece vardiyalarının katılımı için sabah ve öğleden sonra iki ayrı oturum biçiminde gerçekleştirilen toplantılar Merinos Kongre Sarayı'nda gerçekleştirildi. Her iki oturumda da aynı program gerçekleştirildi. Önceki dönemin TİS deneyiminden yola çıkarak tarihsel gerçekler ve geleceğe ilişkin perspektiflerin ortaya konulduğu sinevizyonla başlayan program Genel Sekreter Yardımcısı Mehmet Beşeli'nin TİS'e ilişkin yaptığı sunumla devam etti. Ardından da söz işçilere bırakıldı. Programda son sözü ise Genel Sekreter Selçuk Göktaş söyledi.

TİS süreci hakkında bilgilendirme

Gece vardiyasından çıkan işçilerin katıldığı sabah oturumunda, uykusuzluğa ve yorgunluğa rağmen işçilerin ilgisi yüksekti. Şube Başkanı **Ayhan Ekinci** programı açarken toplantının amacı ve programı hakkında bilgi verdi. TİS sürecine hazırlık çalışmaları kapsamında temsilciler toplantısının ardından ikinci toplantıyı yaptıklarını vurgulayan Ekinci, böyle toplantıların sürdürüleceğini, önceki dönemde başlattıkları mücadeleyi ileriye taşıyacaklarını ve mutlaka kazanacaklarını söyledi.

Açılış konuşmasının ardından gösterilen sinevizyon ilgiyle izlendi. TİS konusunda ayrıntılı bir sunum yapan **Mehmet Beşeli**, sunumunda “TİS nedir?” başlığından başlayıp “TİS'i etkileyen dış etkiler”, “Grup TİS'in özellikleri”, “İşçiler arasında grup TİS'leri”, “2010'da neden kazandık?”, “2012 dönemi nasıl etkilendi?”, “TİS kurulları” gibi başlıklar altında anlatımını sürdürdü. Beşeli, konuşmasında bugün yaşanan sürecin '90'la benzerlikleri olduğunu, o sürece de sarı sendikadan kopmalarla girildiğini ve başarılı bir grev süreci

örgütlendiğini hatırlatarak, bugünkü süreci de o dönemdeki gibi bir anlayışla örgütleyeceklerini vurguladı.

İşçiler kararlılık mesajı verdi

Beşeli'nin sunumu ardından kürsüden sırayla işçiler konuştular.

İlk sözü Bosch işçisi **Alkan Yılmaz** aldı. Yılmaz konuşmasında, daha önce bu tür taslak toplantılarında bulunmanın kendileri için bir hayal olduğunu, ama artık Birleşik Metal'e geçişle bu hayalin gerçeğe döndüğünü anlattı. “Türk Metal sözleşmeyi imzaladığında haberimiz oluyordu, bu da aslında MESS'in taslağı oluyordu” diyen Yılmaz, yetki sorunlarına takılmaması gerektiğini hazırlıklara devam etmek gerektiğini vurguladı. 32 yıldan sonra MESS-Türk Metal ittifakının parçalandığını belirterek “burada benim de adım var diyerek çocuklarımıza onurla anlatacağız” ifadesi ile sözlerini sürdürdü.

Bosch işçisi **Hayrullah Ünal**, “Biz bu mücadelede başkaldırı, direniş ve özgürlüğü öğrendik” diyerek Türk Metal'den kopuş sürecine değindi. Yeni bir döneme hazırlandıklarını belirterek “bu kürsü bizim için fırsat” diye konuştu. Birleşik Metal'in TİS taslaklarını TİS kurulları yoluyla belirleme yönteminin işçiler için önemli olduğunu vurguladı.

SCM Baştemsilcisi **Ferdi Bayram**, önceki dönem mücadelede SCM'nin öneminden bahsetti. Fotokopçilik iddiasını mücadele ederek yanıtladıklarını belirterek “11 Aralık'tan Nisan ayına kadar eylemsiz günümüz olmadı, ama kazandık.” Türk Metal yüzde 5'e imza atarken kendilerinin böylelikle yüzde 24'e varan bir ücret artışı kazandıklarını anlattı. Türk-İş'in THY işçilerine sahip çıkmadığını, bunun da aslında metal işçilerinin mücadelesine yönelik bir saldırı planının parçası olduğunu ifade etti.

Bosch işçisi **Soner Yıldız**, sermayenin saldırılarına vurgu yaparak grev yasağına, sendikalı olma hakkına ve kıdem tazminatına göz dikildiğini söyledi. “Bizi din, dil, ırk diye ayırıyorlar, bundan da sarı sendikalar sorumludur” dedi. Birleşik Metal'de söz ve karar hakkına sahip olduklarını anlatarak “bizler şimdi

sendikalı olduk” diyerek sözlerini tamamladı.

Bosch Rexroth işçisi **İrfan Yılmaz**, sermayenin işçileri karşı karşıya getirdiğini, yeni yasal düzenlemelerin işçileri köle haline getirdiğini vurgulayarak, “içinde yaşadığım koşullardan dolayı acı çektiğim için buradayım, çocuklarımıza iyi bir gelecek bırakmak için mücadele etmek gerekir” dedi. “Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için” diyerek konuşmasını tamamladı.

Bosch işçisi **Mesut Batur**, sarı sendika içinde mücadele edemediklerini belirterek Birleşik Metal'de artık durumun değiştiğini vurguladı. Bosch yönetimiyle görüşmek üzere işçiler arasında seçilen sözcülerden olduğunu aktararak, sözcü olarak yönetimle yaptıkları görüşmelere dair bilgi verdi. Ayrıca TİS sürecine ilişkin beklentilerini, açık bilgilendirme, bütün işçilerin taleplerinin TİS kurullarına taşınmasını, bunun kanallarının açılmasını, vardiya temsilcilerinin kendilerini rahatlıkla ifade edilmesini, Bosch ve Rexroth işçilerinin esnek çalışma ve vardiya gibi acil sorunlarının çözülmesi biçiminde sıraladı.

İşçilerin konuşmalarının ardından kürsüye gelen Genel Sekreter **Selçuk Göktaş** Bosch'ta yaşananlar ile ilgili değinmeler yaparak Türk Metal'in işbirlikçi kimliğini teşhir etti. Birleşik Metal'in işçilere hak alma mücadelesini öğrettiğini, sermayenin egemenliğini gerileteceğini bildiği için Birleşik Metal'i değil Türk Metal'i tercih ettiğini anlattı. AKP iktidarının grev yasağı ve UİS gibi saldırılarına değindi. TİS kurullarını oluşturma çağrısı yaparak, sürecin nasıl işleyeceği konusunda açıklamalar yaptı.

Sabah oturumu bu konuşmanın ardından sona erdi.

İkinci oturumda coşku daha da arttı

Öğleden sonra saat 16.00'da, gündüz vardiyasının çıkış saatinde yapılan ikinci oturumda Bosch işçilerinin yanısıra diğer fabrikalardan katılımlar da yüksekti. Bosch işçilerinin yanısıra, SCM, Prysmian, Gotec gibi fabrikalardan katılımlar oldu. Ayrıca sabah oturumuna göre konuşmalar daha güçlü ve tok, salondaki coşku da çok daha yüksekti.

Program akışı sabah oturumunda olduğu biçiminde

Esenyurt'ta MİB toplantısı

Esenyurt Metal İşçileri Birliği, bölgedeki çalışmalarını planlamak ve yaklaşan TİS sürecine hazırlanmak amacıyla 10 Haziran Pazar günü bir toplantı gerçekleştirdi.

Toplantıda işçi sınıfına dönük saldırılar ve son gelişmeler değerlendirildi. İşçi sınıfının bugünkü durumu ve metal fabrikalarındaki mevcut işçi tipolojisi üzerine sohbet edildi.

Yaklaşan MESS Grup TİS'leri, Bosch işçilerinin çıkışı, Bursa'da yüzlerce metal işçisinin katıldığı TİS gündemli toplantı ve Esenyurt'taki genel durum üzerine konuşuldu.

Önümüzdeki dönem MİB'in Esenyurt bölgesinde yapması gerekenler üzerine tartışmalar yürütüldü. MİB'in Esenyurt-Kıraç bölgesinde bilinirliğini arttırmak ve bir mücadele adresi haline getirmek için birtakım kararlar alındı. Özellikle sınıf hareketinin eylemli süreçlerine MİB adına katılım göstererek metal işçilerine birliği tanıtmak gerektiği üzerine konuşuldu.

Toplantıya katılan işçiler alınan kararlar, önümüzdeki ay içerisinde örgütlenecek bir toplantıya çevrelerindeki metal işçilerini katmayı hedefleyecek. Çıkacak olan TİS broşürünün yanı sıra MİB'i tanıtan bir bildiri de fabrikalara dağıtılacak.

açılış konuşması, sinevizyon ve Mehmet Beşeli'nin sunumu biçiminde devam etti.

İşçilerin konuştuğu bölümde ise ilk sözü alan Bosch işçisi **Arkan Şahin**, "bundan önce hiçbir şey bilmiyorduk, köle gibiydik, biz işçi olmayı burada öğrendik" diyerek sözlerine başladı. TİS döneminde birlik ve beraberlikle sonuç alınabileceğini vurgulayarak, TİS kurulları yoluyla da bunu başaracaklarını ifade etti.

Bosch işçisi **Birol Altaş**, sarı sendikanın nasıl bir yol haritası çizdiğini, iktidarın kimin yanında olduğunu bu süreçte öğrendiklerini söyledi. Sarı sendikanın yardımıyla işverenin kendilerinin layık olduğu refah düzeyini sağlamadığını anlatarak, "biz artık uyumuyoruz" diyerek TİS hazırlıklarına vurgu yaptı.

"Artık zincirlerimizi kıracağız"

Bosch işçisi **Metin Gürgül**, iki parmağını kaybettiğini, bunun da düzensiz iş yaşamı yüzünden olduğunu belirtti. "Bu sorunum için eski sendikaya gittiğimde ya çalışırsın ya gidersin sözleriyle karşılaştım" diyerek Rosa Luxemburg'un "Hareket etmeyen zincirlerini farkedemez" sözünü hatırlattı ve "artık bu zincirleri kıracağız" şeklinde konuştu. 1 Mayıs'ı ve 1 Mayıs geleneğinin oluşturulmasında başlangıç olan Albert Persons'u Birleşik Metal'de öğrendiğini aktararak, Persons'un idama giderken ailesine yazdığı mektubu herkesin okuması gerektiğini söyledi.

Gürgül'ün önerisi üzerine Ayhan Ekinci Persons'un mektubunu okurken salonda duygulu anlar yaşandı.

İkinci oturumda yeniden söz alan SCM Baştemsilcisi Ferdi Bayram, Bosch işçisinin katılımıyla artık çok güçlendiklerini ve kazanmaya olan umutlarının arttığını söyledi.

Bosch işçisi **Selçuk Aygün**, "Başbakanı seçtiğimiz halde sendikamızı seçemiyoruz" diyerek konuşmasına başladı. Birlik olup bu süreci aşmaları gerektiğini vurguladı.

Bosch işçisi **Gökhan Aydemir**, "Kararlı ve birlik olduğumuzda neler yapabildiğimizi gördük" dedi.

İlk süreçte Bosch'tan atılan **Mustafa Şen**, 14 Mart'tan sonra tanımadıklarını tanıdıklarını, herkesin yüzündeki maskenin indiğini gördüklerini, onların kan ve gözyaşıyla beslendiklerini söyledi. 16 Nisan'a kadar Birleşik Metal'den istifa ettirmek için Türk Metal'in her türlü kirli yönteme başvurduğunu ancak Bosch işçisinin gücünü bölemediğini anlattı. "Bizler bu kürsüden işçileri köle gibi kullananlara karşı haykırıyoruz" diyerek Bosch işçisinin bu mücadelede bir halka olduğunu vurguladı. "Selam olsun Türkiye işçi sınıfına ve dünya halklarına" diyerek konuşmasını bitirdi.

İşçilerin konuşmaları ardından kürsüye Genel Sekreter Selçuk Göktaş çıktı. Eylemci sendika olmakla suçlandıklarını, ama hakların ancak mücadeleyle kazanılabileceğini vurgulayan Göktaş, örnekler yoluyla bu düşünceyi açıkladı. MESS-Türk Metal ilişkilerini yine tarihsel göndermelerle anlattı, sermayenin işçilerin duygularını kullandığını ifade etti. TİS kurullarına dair açıklamalarda bulunarak işçileri geleceklere sahip çıkmaya çağırdı. Vaatte bulunmadıklarını, sarı sendikanın yaptığı gibi rakamlarla göz boyamadıklarını, mücadele ederek ve işçilerin katılımıyla kazanacaklarını, bugün yapılanın da bu yolda bir başlangıç olduğunu anlattı.

"Zafer direnen emekçinin olacak!"

Her iki oturumda konuşmalar sırasında sık sık sloganlar atıldı. "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Biz biz biz Bosch işçisiyiz, sarı sendikayı göndereceğiz!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" ve "İş, ekme yoksa barış da yok!" atılan sloganlar arasındaydı.

Bosch işçilerinin ve mücadelelerinin damgasını vurduğu toplantı anlamlı bir başlangıç oldu. Birleşik Metal önümüzdeki günlerde örgütlü bulunduğu diğer kentlerde de bu türden hazırlık toplantılarını sürdürecektir. Bu toplantılarla birlikte TİS kurullarının örgütlenmesi tamamlanacak. Temmuz ayından itibaren de kurullarda taslaklarla ilgili ayrıntılı tartışmalar yapılmaya başlanacak.

Kızıl Bayrak / Bursa

Erbosan'da satış sözleşmesi

Kayseri'de kurulu bulunan **Erbosan** fabrikasında **Çelik-İş Sendikası** ağaları satış sözleşmesini imzaladı. Toplu sözleşme sürecinde, sendika yönetiminin patronla işbirliği yapmasına ve taleplerini dikkate almamasına tepki gösteren öncü işçiler, satış sözleşmesinin hemen ardından işten atılmaya başladı.

Konuya ilişkin yazılı açıklama yapan **Kayseri İşçi Birliği**, fabrikada yaşanan süreci hatırlattı. Birliğin açıklamasında, sözleşme süreci şöyle özetlendi:

"Erbosan işçileri sendika ağalarına taleplerini ilettiler, Çelik-İş yöneticileri kulak asmadılar. 14 Nisan'da greve çıkacağız dediler, daha sonra grev kararını 7 Haziran'a kadar uzattılar. Sözleşmenin başlangıcında hakkına ve geleceğine sahip çıkan Fevzi adında öncü bir işçinin işten atılması konusunda patrona en büyük desteği veren de sendika ağalarıydı.

Tüm bu gelişmelerin olacağını yaptığımız toplantılarda defalarca dile getirdik. Toplu sözleşmenin kazanılmasının yolu işçilerin toplu sözleşmesine sahip çıkması, sözü, yetkiyi, kararı elinde bulundurmasıydı. Söz, yetki, karar Çelik-İş ağalarında olunca ortaya çıkan sözleşme işçinin istediği sözleşme olamazdı."

Çelik-İş ağalarının imzaladığı sözleşmede, işçilerin net yüzde 30 ücret artışı talebi yerine yüzde 15 ücret artışına rıza gösterildiğini belirten Kayseri İşçi Birliği, işçilerin Kurban ve Ramazan bayramları için istedikleri paraların da alınmadığını ifade etti.

Bu sözleşme ile işçilerin taleplerinin hiçe sayıldığının vurgulandığı açıklamada, sözleşme ile birlikte başlayan işçi kıyımının, sözleşmeden sonra da devam ettiği bilgisi verildi. Sözleşmesine sahip çıkan, sendika ağalarının masasını yumruklayan Fevzi adlı öncü bir işçinin işten atıldığını ve bu işten atılma olayının patron ile sendika ağalarının işbirliğinin en açık göstergesi olduğunu belirten Kayseri İşçi Birliği, sözleşmeden sonra da öne çıkan 10 işçinin işten atıldığına dikkat çekti.

Erbosan işçilerine çağrı

Birliğin açıklamasında, tüm Erbosan işçileri DISK/Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenmeye çağrıldı. Açıklamada şöyle denildi:

"Ama tüm bu yaşadıklarımız, biz işçilerin birleşmemesinden kaynaklanıyor. Fevzi arkadaşımız işten atıldığında Kayseri İşçi Birliği önderliğinde toplantı yapıldı. Yaklaşık 40 işçi toplantıya katıldı. İşçiler şalter indirme kararı aldılar. Sonra ne oldu? Sendika ağası fabrikaya geldi bir iki tehdit savurdu. Tehditler karşısında işçiler gerilediler. "Şartel inecek, Fevzi arkadaşımız işe dönecek!" kararını uygulamayarak, toplu sözleşme de sendika ağalarının insafına kaldı. Sonuç: satış sözleşmesi imzalandı.

Kayseri İşçi Birliği olarak Erbosan işçilerini Çelik-İş ağalarını ihanetleriyle baş başa bırakmaya, Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenmeye çağırıyoruz.

Birleşen Erbosan işçileri yenilmezdir!"

Kızıl Bayrak / Ankara

MİTAŞ'ta sendikasızlaştırma saldırısı

Enerji sektöründe bir dev olan MİTAŞ'ın Ankara Keresteciler Sanayi Sitesi'ndeki fabrikasında sendikasızlaştırmaya dönük adımların ardından işten atma saldırıları yaşandı.

2012 yılının başlarında MİTAŞ Gazi Mahallesi'nde kurulu ana fabrikadan kaynak atölyeleri ve lazer teknik-kesim bölümü Keresteciler Sanayi Sitesi'ne kiralanarak bir fabrikaya taşınmıştı. Bu taşınmanın ardından ana firmaya bağlı kaynak atölyesi işçileri şirket değişikliği ile karşılaştılar. Ana firmaya bağlı Mitkon adlı firmaya devredilen işçilere haklarının saklı olarak devredildiği, bir sorun olmadığı söylenmişti. Bu değişikliğin ardından sendikanın yetkisi düşmüş, yaklaşık 3 aydır işçiler sendikalı olmalarından doğan sosyal haklarını alamıyorlardı. Çalışma Bakanlığı'ndan yetkinin çıkmamış olması nedeniyle süreç uzadı.

Gelinen noktada MİTAŞ'ın gerçek niyeti ortaya çıktı. Atölyeleri Gazi Mahallesi'nden farklı ve birbirinden bağımsız noktalara taşıyarak sendikasızlaştırma saldırısının ilk adımı atıldı. İkinci adım olarak, şirket değişikliğinin ardından işçilere bir teklif sunuldu. Patron işçilere teklif olarak "sendikadan istifa edin toplu sözleşmeden doğan tüm haklarınızı tanımaya devam edeceğiz" diyor. İşçiler ise bu teklif karşısında sendikalı olmayı tercih ettiler. Yeni işçiler eski işçilerin alacağı tutuma göre hareket edeceklerini belirtmişlerdi. Bunun üzerine üçüncü adımını atan MİTAŞ dış göstermek istemesine biri 14 yıllık diğeri 9 yıllık olan ve geçmişteki sendikalaşma sürecinde aktif rol oynayan 2 işçiyi işten attı.

Tüm bunlar yaşanırken Türk Metal çetesi cephesinden işçilere "dik durun, birlik olun" gibi içi boş söylemlerin dışında kayda değer bir çabası ya da adımı görülmedi. İşçiler içinde genel olarak sendikaya bir güvensizlik durumu söz konusu. Atılan iki işçiye sahip çıkılmamış olmasından doğan bir gerginlik fabrikada kendini hissettiriyor.

Sendikasızlaştırma saldırılarının ve işten atmaların önümüzdeki günlerde de beklendiği MİTAŞ'ta ana firma taşeron ayrımı yapmaksızın işçilerin yapması gereken birlik olmak ve saldırılar karşısında boyun eğmemektir. Türk Metal çetesine atılması gereken ilk tokadı atan BOSCH işçileri yürünmesi gereken yolu göstermeye devam ediyor.

Kızıl Bayrak / Ankara

“Havayolu direnişiyile sınıf dayanışması!”**“Grev haktır yasaklanamaz!”**

Hava işkolunda getirilen grev yasağı ve işten atma saldırısına karşı Atatürk Havalimanı'nda başlayan direnişle sınıf dayanışması hafta boyunca devam etti.

Devrimci güçlerden ziyaret

7 Haziran günü devrimci, demokrat, ilerici kurumlar THY işçilerine destek ziyareti gerçekleştirdiler.

BDSP, Devrimci Hareket, DHF, EHP, EÖC, Kaldıraç, TKP-1920 tarafından gerçekleştirilen ziyaret grev yasağı ve toplu işten çıkartılmalar karşısında ortak bir direniş örgütlenme çağrısı ve süren direnişin desteklenmesi açısından anlamlıydı.

Ziyaretin hemen ardından gerçekleşecek olan DİSK'in eylemi de beklenerek bu ziyarete de katılım sağlandı.

Borusan Lojistik işçilerinin de katılım sağladığı DİSK'e bağlı sendikaların ziyaretinin ardından KESK'e bağlı Tüm-Bel-Sen de direnişçi işçileri ziyaret etti.

İlerleyen saatlerde ise Dev Sağlık-İş Sendikası üyesi sağlık işçileri ile Enerji Sen üyesi enerji işçileri havayolu işçilerini ziyaret etti.

12. günde dayanışma

Atatürk Havalimanı'nda 9 Haziran günü öğle saatlerinde ilk ziyaret Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) ve Hey Tekstil işçileri tarafından gerçekleştirildi.

BDSP: İşgal, grev, direniş!

Metro çıkışında toplanan BDSP'liler “Grev yasağına karşı 15-16 Haziran ruhuyla mücadeleyle! İşgal, grev direniş” pankartı ve BDSP flamalarıyla havayolu işçilerinin bekleyişlerini sürdürdüğü Dış Hatlar Terminali Geliş Katı'na yürüdüler. “İşgal, grev, direniş!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Havayolu işçisi yalnız değildir!” sloganlarıyla direniş alanına gelen BDSP'liler Hava-İş üye ve yöneticileri tarafından sloganlarla karşılandılar.

15-16 Haziran ruhuyla mücadeleye!

Burada bir süre birlikte atılan sloganların ardından BDSP temsilcisi, havayolu işçilerinin direnişini selamlayan bir konuşma yaptı. Grev

yasağının, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin 42. yıldönümü yaklaşırken hayata geçirildiğini hatırlatan BDSP temsilcisi, sermayenin saldırılarına 15-16 Haziran'ın direniş ruhuyla yanıt vermenin önemine vurgu yaptı. 42 yıl önceki büyük direniş hatırlatan BDSP temsilcisi, grev yasağına karşı aynı kararlılıkla yanıt verilmesi gerektiğini belirtti. Havayolundaki mücadelenin önemine değinen temsilci, buradaki direnişle sınıf dayanışmasını yükseltmeye devam edeceklerini ifade etti. Ziyaretin ardından BDSP kitlesi, Atatürk Havalimanı araç girişi kapısında toplanan Sendikal Güç Birliği Platformu bileşenlerinin yürüyüşüne katılmak üzere yürüyüşe geçti.

Havayolu işçilerine destek ziyareti gerçekleştiren direnişçi Hey Tekstil işçileri de Güç Birliği bileşenlerinin toplanma noktasına yürüdüler.

Kitlesel yürüyüş

Sendikal Güç Birliği Platformu bileşeni Türk-İş'e bağlı sendikalardan TÜMTİS'in kitlesel ve coşkulu katılımının dikkat çektiği yürüyüşte Hava-İş, Petrol-İş, Belediye-İş, Deri-İş, Tek Gıda-İş, Tez-Koop-İş, TGS, Kristal-İş'in üyeleri ve yöneticileri katıldılar. T. Harb-İş, Deri-İş üyesi Kampana direnişçileri, Tekstil Sen ve ATİC'in de yer aldığı dayanışma yürüyüşünde TKP üyeleri de destekçi kitle arasına katıldı.

Öztürk: Boyun eğmeyeceğiz!

Direniş alanında ilk olarak Sendikal Güç Birliği Platformu Dönem Sözcüsü ve TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk söz aldı. Grev yasağını meclisten geçiren AKP iktidarının emek düşmanı yüzünü gösterdiğini ifade eden Öztürk, grev yasağının kaldırılması ve atılan işçilerin geri alınması için Türkiye'nin her yerinde mücadeleye devam edeceklerini belirtti. Grev yasağının ardından sırada kıdem tazminatı, kiralık işçi büroları gibi saldırıların bulunduğu dikkat çeken SGBP sözcüsü, saldırılara boyun eğmeyeceklerini dile getirdi. Öztürk konuşmasını, grev yasağına karşı Uluslararası Taşımacılık Çalışanları Federasyonu'nun 154 ülkede eylemler yapmaya hazırlandığını belirterek sona erdirdi.

Ayçin: İşe geri dönene kadar buradayız!

Hava-İş Sendikası Genel Başkanı Atılay Ayçin ise, 29 Mayıs'taki eylemleriyle en demokratik ve meşru tepkilerini dile getirdiklerini belirtti. Kamu emekçilerine verilmeyen grevli toplu sözleşme hakkının bu kez kendi ellerinden alındığını söyleyen Ayçin, havalimanındaki direnişlerinin işten atılan havayolu çalışanları işe geri alınana kadar süreceğini belirtti. THY yönetimi ve hükümetin açıklamalarına da yanıt veren Ayçin, çalışanlar üzerindeki baskıların devam ettiğini söyledi.

Ayçin, buradaki mücadelenin sadece Hava-İş'in mücadelesi olmadığını söyleyerek burada başarısız olunması durumunda yeni saldırıların geleceğini söyledi.

“Ölmek var dönmek yok!” sloganlarının atıldığı

konuşmanın ardından direniş alanında halaylar çekilerek havayolu çalışanlarıyla sohbetler gerçekleştirildi.

Adana'da eylem

Sendikal Güç Birliği Platformu bileşeni sendikaların Adana şubeleri, grev yasağını ve THY'deki işten atmaları Adana Havalimanı'nda gerçekleştirdiği eylemle protesto etti.

“Grev haktır yasaklanamaz! Atılan işçiler geri alınsın” pankartının açıldığı eylemde basın açıklamasını TÜMTİS Adana Şube Başkanı Halil Çekin okudu.

Grevin sendikal örgütlenme hakkının ayrılmaz ve meşru bir parçası olduğunu vurgulayan Çekin, grev hakkını yasaklamanın sendikal örgütlenme hakkını yasaklamak anlamına geldiğini ifade etti. Çekin, tüm sendikalar, konfederasyonlar ve emek örgütlerine ortak mücadele çağrısı yaptı.

Bursa'da dayanışma eylemi

Bursa'da sendikalar, meslek örgütleri ile ilerici ve devrimci kurumlar bugün gerçekleştirdikleri eylemle grev yasağına tepki göstererek işten atılan Hava-İş üyesi THY işçileriyle dayanışma içinde olduklarını

Barcelona'dan THY'ye uyarı!

Barcelona Kulübü, 305 çalışanını işten çıkaran Türk Hava Yolları yönetimiyle tüm ilişkilerini gözden geçirme kararı aldı. Binlerce kişinin, THY'deki işçi kıyımı nedeniyle mail yağmuruna tuttuğu Barcelona Kulübü THY yönetimini uyardı.

Türk Hava Yolları'nın Barcelona kulübüyle milyonlarca lira tutarında sponsorluk anlaşması bulunuyor.

dile getirdiler. Kent Meydanı'nda yapılan eylem Sendikal Güç Birliği Platformu, KESK Bursa Şubeler Platformu, DİSK ve TMMOB Bursa İl Koordinasyon Kurulu tarafından örgütlendi. Eyleme BDSP, BATİS ve BAMİS'in de aralarında olduğu ilerici ve devrimci kurumlar da destek verdi.

TÜMTİS üyesi işçilerin ana gövdesini oluşturduğu eylemde Birleşik Metal üyeleri de kitlesel bir katılım sağladı. Bunun yanı sıra Yol-İş Bursa 1 No'lu Şube de eyleme destek verdi.

Basın açıklamasını TÜMTİS Bursa Şube Başkanı Özdemir Aslan okudu. Aslan havacılık işkolunda grev yasağı getirilmesi ve meşru-demokratik protesto haklarını kullandıkları için THY işçilerinin işten atılmasını, sendikal haklara yöneltilmiş ağır bir saldırı ve hükümetin işverenden yana toplu sözleşmelere açık bir müdahalesi olarak gördüklerini belirtti. Bunun bir tehdit olduğunu vurgulayarak, hükümetin bu kararıyla bundan sonra TİS görüşmelerine müdahale edeceğinin, işçi sınıfına ve sendikalara diz çöktürmek istediğinin işaretlerini verdiğini ifade etti.

Mücadele kararlılığının vurgulanmasıyla sona eren açıklamanın ardından Aslan bu eylem için Türk-İş bünyesindeki bütün sendikalara çağrı yapıldığını fakat SGBP'nin dışındakilerin eyleme katılmadıklarını ifade etti.

Aslan'ın ardından DİSK, KESK ve TMMOB adına da konuşmalar yapıldı.

Havayolu işçilerine İzmir'den destek

Sendikal Güç Birliği Platformu İzmir bileşenleri tarafından örgütlenen eylem Cumhuriyet Meydanı'nda toplanılmasıyla başladı. Eyleme TÜMTİS, Belediye-İş İzmir şubeleri, Direnişçi Billur Tuz ve Savranoğlu işçileri kitlesel olarak katıldılar. Ayrıca KESK, Sosyal-İş, Sendikacı-Yazar Hacay Yılmaz, işten atılan ve Buca'da Caroline Koç'un evinin önünde tazminat hakları için direnişte olan İzmir Basma İşçileri eyleme katılarak destek verdiler. Aralarında Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun da bulunduğu devrimci ve ilerici kurumlar da eyleme katılım sağladılar.

Yürüyüş boyunca alkış, ıslık ve sloganlar hiç susmadı. Eylem İzmir Gümrük'te bulunan merkezi önüne gelinmesiyle son buldu. THY ofisi önüne geldikten sonra burada konuşmalar yapıldı. İlk sözü Tek Gıda-İş Sendikası Genel Başkan Danışmanı Gürsel Köse aldı. Köse tüm katılımcıları selamladıktan sonra Hava-İş sendikası adına hazırlanan basın açıklamasını Hava-İş Sendikası İzmir Şube Başkanı Serkan Mutlu okudu. DİSK Ege Bölge Temsilcisi ve Birleşik Metal İzmir Şube Başkanı Ali Çeltek havayolu işçilerini selamlayan ve her zaman direnen işçilerin yanında olacaklarını ifade etti. Konuşmaların ardından Sendikal Güç Birliği Platformu İzmir Bileşenleri adına hazırlanan basın açıklamasını TÜMTİS İzmir Şube Başkanı Şükrü Günseli okudu.

Ortak mücadele çağrısının yapıldığı açıklamanın ardından katılımcı kurumların isimleri sayılarak tüm katılımcılara teşekkür edildi.

HDK'den eylem

HDK bileşenleri ise THY'nin Taksim'deki ofisi önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamayı okuyan HDK Yönetim Kurulu Üyesi Sevtap Akdağ, hükümet politikalarını eleştirerek grev yasağının hemen kaldırılmasını ve işten atılan işçilerin derhal geri alınmasını istedi.

HDK, işten atılan emekçilere destek vermek için Kadıköy Kızıltoprak'da bulunan THY binası önünde eylem yaptı.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Bursa-Adana-İzmir

GOP'ta eylemli sınıf dayanışması

Gaziosmanpaşa yerelindeki ilerici güçler 11 Haziran akşamı gerçekleştirdikleri eylemle direnişteki THY işçileri ile BEDAŞ işçileriyle eylemli sınıf dayanışmasını yükselttiler.

Emek ve Demokrasi Güçleri (Eğitim Sen 4 No'lu Şube, Gaziosmanpaşa Halkevi, HDK, TKP, ÖDP) tarafından gerçekleştirilen eyleme BDSP ve ART Mobilya işçileri de destek sundu.

Gaziosmanpaşa Meydanı'nda bir araya gelen kitle Bağlarbaşı Caddesi'ne doğru yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüş esnasında bölge emekçilerine bildiri dağıtıldı. Ardından geri dönülerek GOP THY bürosu önüne doğru yürüyüşe geçildi.

Burada basın açıklamasını Eğitim Sen 4 No'lu Şube yöneticilerinden Hasan Ali Bacioğlu okudu. Açıklamada 305 THY işçisi ile ücretlerini alamadıkları için direnen 124 BEDAŞ işçisinin işine son verildiğini belirten Bacioğlu, AKP'nin sınıfsal tavır göstermekte ve tercihlerini sermayeden yana kullanmakta olduğunu belirtti. Bacioğlu açıklamasına şu sözlerle devam etti: "Havacılıkta grev hakkının yasaklanması, tüm işçi sınıfının en temel hakkının tartışmaya açılmasıdır. Bu yasak sendikal haklarla ilgili en temel uluslararası belgelere aykırıdır. Zaten bu nedenledir ki, başbakan 'Burası Türkiye' vurgusu yapmaktadır."

Kızıl Bayrak / GOP

Grev de eylem de yasak!

Grev yasağının ardından bu kez de havayollarında eylem yapmak yasaklanıyor.

Grev yasağına karşı iş bırakan Türk Hava Yolları (THY) işçilerinin işten atılmasının ardından Atatürk Havalimanı'nda başlayan süresiz eylem yasaklanmak isteniyor.

İstanbul Vali Yardımcısı ve Atatürk Havalimanı Mülki İdare Amiri Ahmet Aydın Başkanlığı'nda toplanan Atatürk Havalimanı Güvenlik Komisyonu Olağan Toplantısı bir karar alarak, eylem yapılmasına yasak getirdi.

Alınan karar gereği Atatürk Havalimanı sınırları içerisinde her türlü eylem ve gösteri yasaklandı.

Ahmet Aydın, bu kararı Atatürk Havalimanı'nda faaliyet gösteren tüm şirketlerin imzalamasının ardından Hava-İş Sendikası'na tebliğ edeceklerini ve bunun da yaklaşık olarak 1 haftalık bir zaman alacağını ifade etti.

Hava-İş: Buyursunlar gelsinler

Bu kararın ardından Atatürk Havalimanı'nda 16 gündür hem yasağı hem de THY'nin işten çıkardığı 305 emekçinin işe alınması için eylemini sürdüren Hava-İş Sendikası açıklama yaptı.

Hava-İş Genel Başkanı Atılay Ayçin, eylem yasağına "Biz buradayız. Buyursunlar gelsinler, bizi buradan göndersinler" diyerek yanıt verdi.

Havayolu direnişi sürüyor...

Havayolu direnişine ilişkin görüşlerini aldığımız Hava-İş Sendikası İzmir Şube Başkanı Serkan Mutlu, THY'deki baskıların İzmir'e yansımalarını ve mücadeleyi sürecini aktardı.

Mutlu, toplu iş sözleşmesinde anlaşılmayan maddeye gelince, hükümetin kontrolündeki işverenin yine hükümet aracılığıyla TBMM'yi kullanarak işkoluna grev yasağı getirdiğini ve bu girişimin hak taleplerinin önünü tıkayacağını işçiler ve üyeler tarafından fark edilmesi üzerine 29 Mayıs'tan bugüne direnişin sürdüğünü belirtti.

Mutlu şöyle konuştu: "Bu süreç içerisinde işveren, arkadaşlarımızın iş akitlerini fesh ettiğini, daha süreç başladıktan birkaç saat sonra arkadaşlarımızın cep telefonlarına mesaj atarak bu olayı kırmak, bir korku salmak maksadıyla duyurdu. Fakat arkadaşlarımızın birçoğu bu çağrıya uymayarak görevlerine gitmediler. Bunun üzerine işveren o günden itibaren o arkadaşlarımızı kamerayla tespit ederek yeni uçuş görevi vermemeye başladı. Biz de aynı anda direnişimizi başlattık. Atatürk Hava Limanı'nda başlattığımız direniş sürüyor."

Mutlu açıklamalarını şöyle sürdürdü:

"Bu süreç daha çok kabin memurlarının katıldığı bir süreçti. Uçak teknisyenlerinin de destekçi olarak katıldığı bir süreç oldu. O yüzden işveren, fesihleri ve iş kıyımını kabin memurları ve uçak teknisyenleri üzerinden yaptı. İzmir'de kabin memuru bulunmadığı ve burası bir git-gel noktası olduğundan burada eylem gerçekleşmemiş oldu. Burada 145 üyemiz çalışıyor. Şu ana kadar herhangi bir baskı yaşanmadı."

Kızıl Bayrak / İzmir

Grev yasağı üzerine...

Hava işkolunda grev hakkının yasaklanması burjuvazinin yarın kendisine yönelecek amansız savaşa karşı hazırlıklarını hızlandırdığının en büyük kanıtıdır. Grev hakkının yasaklanması ile işçi sınıfının, yüzyıllardır vermiş olduğu savaşındaki etkin silahlarından birinin işlevsizleştirilmesi amaçlanmaktadır. Ki hava işkolunda getirilen grev yasağı yeni grev yasaklarının ilk adımı olarak anlaşılmalıdır.

Sosyal hak gaspları, asgari ücretin açlık sınırının altında olması, maaşlara yapılan zamların enflasyon rakamlarının altında olması, eğitim sistemindeki değişiklikler, kıdem tazminatının gaspı için yapılan sinsi hazırlıklar, taşeronlaştırma ve esnek çalıştırmanın genel bir uygulamaya dönüştürülmesi ve işsizlik-geleceksizlik cenderesi... Tüm bunlar işçi ve emekçilerin öfkesini ve tepkisini büyütmede, mücadele eğilimlerini güçlendirmektedir. Son dönemde farklı gündemlerle gerçekleştirilen iş bırakma eylemleri, direnişler bunun göstergeleridir.

Sermaye sınıfının, Ulusal İstihdam Stratejisi çerçevesinde gündeme getirdiği ve uygulamaya geçirmeyi hedeflediği hak gasplarının bu süreci hızlandıracağından kuşku duyulamaz. Dolayısıyla işçi ve emekçilerin sokağa çıkmalarını engellenmek için bugünden hazırlıklara girilmektedir. Ülkenin dört bir yanda estirilen faşist baskı ve devlet terörü bunun içindir. Ancak bu korku atmosferi işçi ve emekçilerin sokağa çıkmalarını engelleyememektedir. 23 Mayıs'ta yüzbinlerce kamu emekçisinin 1 günlük grevi bunun kanıtıdır. Burjuvazi zor aygıtlarını harekete geçirerek yarattığı terör ortamı ile ulaşamadığı amacına daha "kararlı" adımlar atarak ulaşmayı hedeflemektedir.

Burjuvazinin işçi sınıfının en büyük silahlarından biri olan üretimden gelen gücünü, grev hakkını yasaklaması bu nedenledir. Bu konuda ne kadar başarılı olacağı henüz belli değildir. Ancak hava işkolundaki grev yasağı ilk adımın atıldığını göstermektedir.

Bilindiği gibi yasalar sınıf mücadelesini değil sınıf mücadelesi yasaları belirler. Grev yasağına karşı mücadele "grev haktır!" söylemine

sıkıştırılmaz. Çünkü bu söylem burjuvazinin haksızlık yaptığı ve bundan vazgeçmesi için hukuki normlara uygun davranması beklentisine dayanmaktadır. Oysa ki grevi bir hak yapan işçi sınıfının can bedeli yürüttüğü mücadelelerdir. Ki bu mücadele KAVEL direnişi ile başlamıştır. İşçi sınıfı üretimden gelen gücünü fark etmiş, grev silahını kuşanmak istemiş ve burjuvazi tarafından engellenmeye çalışılmıştır fakat grev yapma hakkını kazanmıştır. Bugün de yapılması gereken bu hakkı kaybetmemek için mücadele etmek olmalıdır. Grev yasağı saldırısı tüm işçi sınıfına karşı yapılmış bir saldırı olduğu gerçeğini bilince

çıkarmalıdır. Çünkü bugün hava işkolundaki grev yasağı yarın metal, petrokimya, tekstil, maden ya da gıda sektöründe yaşanabilir. Bu saldırıyı hava çalışanlarına yönelik bir saldırı olarak değil tüm işçi sınıfına karşı gerçekleştirilmiş bir saldırı olarak değerlendirilmelidir.

Gün ağıt yakmanın, sızlanmanın günü değildir, gün eylem günüdür. "Sermayenin topyekûn saldırılarına karşı topyekûn direniş!" şiarını yükseltmek güncel bir sorumluluktur. Bu sorumluluk öncü işçi ve sınıf devrimcilerinin omuzlarındadır.

A. Devran

Petrol-İş Trakya Şube'de genel kurul

Petrol-İş Sendikası Trakya Şubesi 6. Olağan Genel Kurulu 10 Haziran Pazar günü Lüleburgaz'da Ezgi Hotel toplantı salonunda gerçekleştirildi. Alternatif bir listenin olmadığı seçimde mevcut başkan Turgut Düşova'nın listesi seçimi kazandı. Seçimde Zentiva İlaç ve TPAO'dan 3 delege yönetim kademelerine aday oldu.

Genel kurulun açılış konuşmasını yapan Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın, AKP'nin UİS, kıdem tazminatının gaspı, bölgesel asgari ücret gibi sınıfa dönük saldırılarına değinerek bunlara karşı kararlı bir mücadele hattının oluşturulması gerektiğini söyledi. Bu noktada AKP'nin arka bahçesi olan konfederasyonunu da eleştirerek, Sendikal Güç Birliği'nin bu ihtiyaçtan doğduğunu ifade etti. Hava işkolunda yaşanan grev yasağı saldırısına da değinen Öztaşkın, gerekli yanıt verilmezse bu saldırıların artarak devam edeceğini belirterek bu süreçte kazananın işçiler olması gerektiğini ve THY emekçilerinin mücadelesine her türlü desteğin verilmesi gerektiğini söyledi.

Genel kurul programı; Eğitim Sen, ÖDP, EMEP temsilcilerinin yanısıra düzen partileri CHP ve MHP adına yapılan konuşmalarla devam etti.

Delegelerin konuşmasında ise temel olarak "niye ben yeni yönetim listesinde yokum" yaklaşımı ortaya kondu. Bu yanıyla nitelik olarak zayıf bir genel kurul tablosu vardı. Yönetim kademelerine aday olan delegelerin konuşmasının ardından son konuşmayı Şube Başkanı Turgut Düşova yaptı. Eleştirileri yanıtlayan Düşova, yeni dönemde güçlü bir şube olmak için herkesi kenetlenmeye çağırdı. Şube alt kurullarının ibrasının ardından seçimler yapılarak şube genel kurulu tamamlandı.

Kızıl Bayrak / Trakya

10 Haziran 2012 | Lüleburgaz

Ücret gaspına karşı eylem

Şişli Etfal Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde çalışan Dev Sağlık-İş üyesi sağlık işçileri, ücret haklarının gasp edilmesine karşı 12 Haziran günü eylemlere başladılar.

Ücretlerin kesilmesine ilişkin işçilere bir açıklama yapmayan, sendikayla görüşmemekte ısrar eden hastane yönetimi ilk eylemin ardından 13 Haziran sabah saatlerinden itibaren tehditler yağdırmaya başladı.

Şirket sorumluları ve kimi sorumlu hemşireler aracılığıyla kimsenin eyleme çıkmaması için bütün işçilerin tek tek uyarıldığı, hatta eylemin iptal edildiği, başhekimin konferans salonunda açıklama yapacağı şeklinde söylenti yayılmaya çalışıldığı öğrenildi. Bazı işçilere ise açıkça sözlü bir şekilde "savunmalarınızı yazın, eğer bugün de eyleme çıkarsanız işten çıkartılırsınız" denildi.

Korkutma, yıldırma çabalarına rağmen başhekimlik önünde toplanan işçiler alkışlarla, ıslıklarla, sloganlarla hastane yönetimini sorunları çözmek için sendikayla görüşmeye davet etti. Hastane yönetiminin bir otobüs polis çağırıp başhekimliğin önünü kapatmaları ise dikkatlerden kaçmadı.

Hasta yakınlarının ve SES'in destek verdiği eylemler gazetemiz yayına hazırlandığı sırada devam ediyordu.

Borusan direnişi eylemlerle sürüyor...

Borusan Holding'e bağlı Borusan Lojistik firmasında sendika düşmanlığına ve işten atmalara karşı 1 Haziran günü Borusan'ın Tuzla'daki deposu önünde direnişe başlayan DİSK/Naklyat-İş Sendikası, ikinci direniş çadırını da Borusan Holding'in Sarıyer Baltalimanı'ndaki genel merkezinin karşısında kurdu.

8 Haziran günü genel merkez binasına yakın bir mesafede toplanan Naklyat-İş yöneticileri ve Borusan Lojistik işçileri holding binası önüne yürüyüş gerçekleştirdi.

Holding binası önündeki açıklamayı DİSK Genel Başkan Yardımcısı ve Naklyat-İş Sendikası Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu yaptı. Mücadele kararlılıklarını dile getiren Küçükosmanoğlu, sendikal haklarına saygı gösterilmediği koşullarda Borusan'ın tüm işletmelerinin kendileri için eylem alanı olduğunu vurguladı.

Açıklamanın ardından Borusan Holding'in karşısına direniş çadırı kuruldu.

Aya İrini'de 'işçi senfonisi'

Borusan Lojistik işçileri, 11 Haziran akşamı Topkapı Sarayı Aya İrini Kilisesi önünde gerçekleştirdikleri eylemle Borusan Holding'in işçi düşmanlığını protesto etti. İşçiler, sosyal projelere sponsor olan Borusan'ı, sendikal haklara da saygılı olmaya davet ettiler.

Borusan Holding'in ana sponsoru olduğu ve Gülhane'de bulunan Aya İrini Kilisesi'nde yapılan İstanbul 40. Müzik Festivali'nin giriş kapısında toplanan işçiler konsere gelenlere seslendi. Kapı önünde toplanan işçiler eylemlerini polis ve özel güvenlik ablukası altında gerçekleştirdiler.

Kilise önünde ajitasyon konuşmaları ile, konsere katılım sağlayanlara seslenen işçiler, Borusan'ın sosyal projelere sunduğu katkıları hatırlatarak, sendikali

oldukları için işçilerin işten atıldığını vurguladılar. Borusan'ın iki yüzlü tutumunu teşhir eden bir kadın işçi, 3 çocuğuna ve ailesine bakmakla yükümlü olduğunu, fakat işten atıldığı için artık geçimlerini sağlayamadıklarını vurguladı. Gözyaşları içinde konuşan kadın işçi, taleplerinin kabul edilmesini istedi. Konuşma yapan diğer bir işçi, Borusan Lojistik'te çalıştığı 5 yıllık süre içinde 120 TL zam aldığını, günlerce ailelerinden uzak çalıştıklarını, her türlü fedakarlığı yapmalarına rağmen sefalet içerisinde yaşamaya mahkum edildiklerini, fakat bunu kabul etmeyeceklerini dile getirdi.

Bojkot çağırısı

Naklyat-İş Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu ise, sendikali olduğu için 41 işçinin performans düşüklüğü gerekçe gösterilerek işten atıldığını, halen işçilerin sendikadan istifa etmesi için baskıların sürdüğünü söyledi. Küçükosmanoğlu, Festival senfoni müzisyenlerini ve dinleyicilerini direnişe destek olmaya, Borusan'ı bojkot etmeye çağırdı. Atılan işçilerin geri alınması ve sendikal hakların tanınması için Borusan Lojistik'in olduğu her yeri direniş alanına çevireceklerini dile getirerek konuşmasını bitirdi.

Eylemde konuşan DİSK Genel Sekreteri Adnan Serdaroğlu, sosyal projelere destek sunup, sendikali olduğu için çalışanlarını işten atan, sendikayı tanımayan Borusan'ın sponsorluk yaparak vicdan satamayacağını dile getirdi. Serdaroğlu, işçiler geri alınana kadar dünyanın hangi yerinde olursa olsun eylem yapacaklarını ifade ederek konuşmasını bitirdi.

Konuşmaların ardından halaylar çeken işçiler, Borusan'ın senfoni orkestrasına alternatif olarak bağlama eşliğinde türküler söylediler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Amylum Nişasta grevi sürüyor

Adana Organize Sanayi Bölgesi'ndeki grevlerinin 100. gününü geride bırakan Amylum Nişasta işçilerini 12 Haziran günü Petrol-İş Genel Merkez yöneticileri ile Tek Gıda-İş Şube yöneticileri ziyaret etti.

Tek Gıda-İş Şube Başkanı Ayhan Aydoğdu, 100 günlük süreci değerlendirdiği konuşmasında, 9 Haziran günü yapılan görüşmelerde bir sonuca varılmadığını ve işten çıkartılan 3 işçinin işe geri alınmaması halinde sunulan tekliflerin geri çevrileceğini belirtti. Daha sonra söz alan Petrol-İş Sendikası Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın; verilen mücadeleyi desteklediklerini ve üzerlerine düşen ne varsa yapmaya hazır olduklarını belirtti. Konuşmasında kıdem tazminatının gaspına, bölgesel asgari ücret uygulamasına, Ulusal İstihdam Stratejisi'ne değinerek sendikaları ve hükümeti eleştirdi. Sendikal Güç Birliği Platformu'ndan bahseden Öztaşkın, TEKEL direnişi sürecinde Türk-İş yönetiminin işçileri yalnız bıraktığını vurguladı.

Ayrıca 9 Haziran günü yapılan görüşmede fabrika yönetimi sendika temsilcilerine farklı teklif, işçilere farklı teklif sunarak sendikayla işçileri karşı karşıya getirmek istedi. İşçiler ise bu oyuna gelmeyerek sendika ile greve devam edeceklerini belirtti.

Kızıl Bayrak / Adana

TAŞ-İŞ-DER greve hazırlanıyor

İstanbul Üniversitesi Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi'nde çalışan TAŞ-İŞ-DER üyesi taşeron işçileri 13 Haziran günü yaptıkları açıklama ile greve hazırlandıklarını duyurdular. İşten atmalara karşı insanca çalışma koşulları talebiyle greve gideceklerini belirten işçiler, tüm kamuoyunu desteğe çağırdılar.

Çapa Hastanesi bahçesinde kurdukları çadırın önünde toplanan TAŞ-İŞ-DER üyesi işçiler ve destekçi güçler basın açıklaması gerçekleştirdi.

İşçiler adına açıklamayı TAŞ-İŞ-DER Başkanı Güneş Cengiz okudu. Cengiz, taşeron sisteminin sadece insanlık dışı çalışma ve yaşam koşulları anlamına gelmediğini, aynı zamanda insan onurunu yok sayan gayri ahlaki bir sistem olduğunu vurgulayarak, işçi sınıfının onurunu koruma mücadelesini yürüttüklerini söyledi.

Cengiz, mahkeme kararları ve raporları olmasına rağmen, hiçbir ihlalin ortadan kaldırılmadığını, Çapa Tıp Fakültesi yönetiminin hükümet ve sermayeden aldığı destekle saldırılarını sürdürdüğüne işaret etti. Cengiz, 1 Temmuz itibarıyla geçerli olacak ihale şartnamesinde yüzde 20 işçi azaltılması, yol ücretlerinin kesilmesi ve yüzde 5 ile 10 arasında ücret kesintisinin gündemde olduğunu hatırlatarak direnişlerini grevle taçlandıracaklarını ifade etti.

Yazar Cezmi Ersöz ve İstanbul Tabip Odası Başkanı Taner Gören de birer konuşma yaparak işçilerle dayanışma içerisinde olduklarını ifade ettiler. SES Aksaray Şubesi, Enerji-Sen'in de destek verdiği eylemde Grup Emeğe Ezgi de ezgileriyle işçilere desteklerini sundu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

yansıyanlar

EKİM

Bütün Ülkelerin
Proleterleri, Birleşin!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı: 282, Haziran 2012

Tarihsel çağ ve yeni tarihsel dönem

II. Bölüm

(17 Aralık 2011 tarihinde verilmiş bir konferansın elden geçirilmiş kayıtlarıdır. Ayrıntılara inen bazı bölümleri çıkarılmış bulunan bu değerlendirmenin ilk bölümü Ekim'in Mart 2012 tarihli 280. sayısında yayınlanmıştır...)

Haziran 2012 EKİM 9

Bahar dönemi aynasında kitle çalışmamızın sorunları

Denilebilir ki, sorun kitle çalışmada

14 EKİM Sayı: 282

Kitle çalışmasında zorlanma alanlarımız

Bahar döneminin yoğun süreçlerini geride

16 EKİM Sayı: 282

Kitle çalışması ve kampanyalar üzerine

Yorum bir kitle çalışması pratiği için den

Haziran 2012 EKİM 29

Deneyimler ışığında fabrika çalışması

Sınıfın sermayenin saldırılarına karşı içten

işe bıraktığı öfke ve mücadele azmi, son

süreçteki mevzi direnişler ve...

Türk Metal...

Haziran 2012 EKİM 21

Devrimci misyon bilinci!

Marks, Feurbach Üzerine Tezler'inin

dijitalleşen yaşama özünde

Haziran 2012 EKİM 31

Sınırlı devrimciliğe karşı devrimci müdahale

Devrimci mücadeleye adam atan bireyler

için kesintisiz bir

Haziran 2012 EKİM 31

Devrimci kimliği geliştirmek!

Devrimci kimlik devrimci faaliyet içerisinde

Devrimci kimlik partinin

Kazanılan her insanın partinin niteliksel

düzeyine uygun bir kimlikle şekillenmesi

önemlidir.

Emekçilerin kapitalizmin yoz

kültürünü kazandıran

EKİM

Sayı: 282

15-16 Haziran Direnişi yol gösteriyor!

Tarihsel çağ v

II. Bölüm

(17 Aralık 2011 tarihinde verilmiş bir konferansın elden geçirilmiş kayıtlarıdır. Ayrıntılara inen bazı bölümleri çıkarılmış bulunan bu değerlendirmenin ilk bölümü Ekim'in Mart 2012 tarihli 280. sayısında yayınlanmıştır...)

Bunalımlar, savaşlar ve devrimler...

Bunalımları, savaşları ve devrimleri bir arada besleyen, sistemin yapısal çelişkileridir, bunların keskinleşmesi ve yoğunlaşmasıdır. Ekonomik bunalımlar beraberinde sosyal bunalımları getirir. Bu ise sosyal kutuplaşmanın büyümesi, sınıf çelişkilerinin keskinleşmesi, burjuvazinin emekçileri sosyal barışla kontrol etme imkanlarının gitgide daralması ve dolayısıyla kapsamlı sınıf mücadelelerinin önünün açılması demektir. Devrimlere götüren sosyal-siyasal süreçlerin oluşmasının ve zaman içinde olgunlaşmasının tarihsel-toplumsal temeli de budur. Sonuçta toplumsal devrim anlık gelişmelerin değil, fakat bütün bir tarihsel dönemin ürünüdür. Tarihsel bir birikim üzerinde yükselen, yıllara-onyıllara yayılan sosyal-siyasal bunalımlarla olgunlaşan, buna paralel olarak gelişen sınıflar mücadelesi sürecinin en ileri, en üst aşamasıdır.

20. yüzyıl tarihi, bu üç temel önemde olgunun, bunalımların, savaşların ve devrimlerin, ortak bir temelden beslenerek ve birbirlerini besleyerek geldiğini bize tüm açıklığı ile göstermektedir. Üstelik birden fazla tarihi dönem üzerinden.

20. yüzyılın hemen başında, ki bu emperyalizm çağına giriş demektir, çok yönlü bunalımlar ve bunlara eşlik eden savaşlar dizisi görüyoruz. Ekonomik ve mali bunalımlar, dünya sisteminde başgösteren hegemonya bunalımı, siyasal ve diplomatik bunalımlar, yeni bir paylaşım savaşını hazırlayan sayısız anlaşmazlıklar ve daha o günden bunlara eşlik eden yerel savaşlar. 1895'te Çin-Japon savaşı var, Japonya'nın emperyalist hırslarının bir ilk dışavurumunu ortaya koyan. 1898'de Küba ve Filipinler üzerinden ABD-İspanya gerici savaşları var. Küba'nın dolaylı ve Filipinler'in doğrudan ve bu kez ABD tarafından sömürgeleştirilmesi ile sonuçlanan bu savaşlar, ABD'nin emperyalist yayılmacı bir güç olarak tarih sahnesine çıktığının bir ilanıdır. Bunu aynı yıllarda ABD'nin çok büyük stratejik önemi olan Panama Kanalı'na el koyuşu izlemiştir. Yine 1898'de Çin'de Boxer Ayaklanması ve ardından dönemin tüm büyük emperyalist güçleri tarafından Çin'e yapılan kapsamlı bir ortak emperyalist müdahale var, Çin'in adeta tümünden sömürgeleştirilmesi ile sonuçlanan (1901). Güney Afrika'da yıllarca süren İngiliz-Boer Savaşları

var (1899-1902), İngiltere'nin bu ülke üzerindeki emperyalist egemenliğini koruma kararlılığının ifadesi olan. Ardından Japonya ile Çarlık Rusyası arasında 1904'de patlak veren savaş var, Mançurya ve Kore üzerinde egemenlik mücadelesinin bir ürünü olarak ortaya çıkan ve Japonya'nın ezici zaferi ile sonuçlanan. 1910'lu yıllarda Balkan savaşları dizisi var, Balkan uluslarının Osmanlı'ya başkaldırısının ürünü olan ama emperyalist oyunlarla da içiçe giden, sonunda Balkan halklarının kendi aralarındaki boğazlaşmalarına varan. Aynı yıllarda Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nun Bosna-Hersek'e yönelik emperyalist müdahaleleri var. Libya üzerinden Trablusgarp savaşı var, İtalyan emperyalizminin hırslarını ortaya koyan. Ve nihayet, tüm bunların sonuçta gelip bağlandığı ilk büyük emperyalist dünya savaşı...

Bütün bu savaşlar dizisine paralel olarak ve birinci emperyalist savaşı önceleyen 15-20 yıllık süre içinde de kudurgan bir militarizm var. 1904'ten itibaren II. Enternasyonal kongreleri sistemli bir şekilde militarizmdeki tırmanmayı ve savaş tehlikesini tartışıyorlar. Bu da, aynı şekilde, dünya tarihinin o kesitinde, savaşların artık bir olgular serisi olarak gündeme girdiğinin bir başka temel önemde göstergesidir.

İktisadi, siyasi ve sosyal bunalımlar, militarizm ve savaşlar... Ve bakıyoruz, tam da bu aynı tarihi dönemde, o günün dünyasında bir dizi devrimci olaylar serisi de var. 1905'de Rusya'da devrim var, başarısızlığa uğrasa da, tarihsel olarak Sosyalist Ekim Devrimi'nin habercisi ve hazırlayıcısı olan. İran'da 1906'da başlayıp 1909'a kadar süren devrimci çalkantılar var, birkaç yıllığına da olsa anayasal monarşi ile sonuçlanan. 1908'de Osmanlı'da Jön Türk devrimi var, şekillenmekte olan Türk burjuvazisinin ilk önemli girişimi olan ve II. Meşrutiyet'in ilanını sağlayan. Çin'de 1907'den itibaren Sun Yat Sen önderliğindeki ulusal demokratik hareket var, 1911'de Çin'in güneyinde Cumhuriyet'in ilanını ortaya çıkaran. Aynı yıllarda, 1905'ten başlayarak Hindistan'da ulusal hareketin ilk safhası var. Daha 1898'de, Küba ve Filipinler üzerine verilen emperyalist savaşlara, bu aynı ülkelerdeki ulusal kurtuluş mücadelelerinin eşlik ettiğini biliyoruz. Özetle, bu aynı tarihi dönemde, bir dizi devrimci olaylar serisi de var. Bunlar, bunalımlara ve savaşlara paralel olarak yeni bir devrimler döneminin de gelmekte olduğunun ilk işaretleridir, 20. yüzyılın o başlangıç döneminde.

Bunu, o günün dünyasında yeni bir devrimler döneminin gelmekte olduğunu, tıpkı militarizmin tırmanması ve savaşlar sorununda olduğu gibi, dönemin uluslararası sosyalist hareketinin tutum ve tepkileri üzerinden de görebiliyoruz. Tam da böyle bir tarihsel dönemin ürünü olan Lenin'in bütün bir düşünce ve mücadele çizgisi, George Lukacs'ın da isabetle

Yeni tarihsel dönem

H. Fırat

vurguladığı gibi, o günün dünyasında “devrimin güncelliği” olgusuna dayanır. Aynı yaklaşımı, marksist hareketin, üstelik daha başından itibaren, Rusya’daki devrimin sorunlarını, onun Avrupa’da devrimi tetiklemesi olanağı ile birlikte ele alıyor olması üzerinden de görebiliyoruz. Lenin’in 1908 tarihli bir makalesi, “Dünya Politikasında Patlayıcı Madde” birikimini ele alıyor, İran’dan Çin’e kadar dönemin devrimci olaylarının irdelemesine dayanıyordu. Dönemin teorik otoritesi Karl Kautsky, 1909 yılında, “İktidar Yolu” başlıklı bir broşür kaleme alıyor ve burada insanlığın “bir savaşlar ve devrimler dönemi”ne girdiğini saptıyor, yeni bir “devrimler çağı”nın başladığını ilan ediyordu.

Uluslararası bunalımın derinleşmesi ve büyük bir emperyalist paylaşım savaşının ayak seslerinin duyulması üzerine, II. Enternasyonal 1912’de Basel’de olağanüstü bir kongre toplamak durumunda kaldı. Bu kongrenin yayınladığı temel önemdeki bildiri söze daha önceki iki kongrenin, 1907’deki Stuttgart Kongresi ile 1910’daki Kopenhag Kongresi’nin, bir emperyalist savaş tehlikesine karşı uluslararası proletarya için saptadığı tutumu özetleyerek başlıyordu. Buna göre; bütün ülkelerin işçi sınıfları, her yolla savaşı engellemeye çalışmak, ama buna rağmen savaş patlak verecek olursa eğer, bunun yarattığı ekonomik ve siyasal bunalımdan en iyi biçimde yararlanarak halk yığınlarını ayaklandırmak ve kapitalist egemenlik sistemini yıkmakla yükümlüdürler. Bunun anlamı, engellenemediği bir durumda savaşı iç savaşa çevirmek ve bunu proletarya devriminin zaferi ile taçlandırmaktır.

Bu kararın konumuz açısından önemi ise, sözkonusu tarihi evrede, bunalımlar ve savaşlarla birlikte artık devrimlerin de gündemde olduğu gerçeğine dönemin örgütlü sosyalist hareketinin bilinci üzerinden tanıklık etmesidir. Nitekim, II. Enternasyonal ezici bir çoğunluğu ile verdiği bu söze ihanet edip savaşın yıkıntıları arasında dağılıp gitse de, öngördüğü gelişmenin tarihsel olarak gerçekleşmiş olduğunu biliyoruz. 1917’de Ekim Devrimi, 1918’de Alman Devrimi, 1919’da Macar Devrimi, Avrupa’da bunları izleyen tüm öteki devrimci çalkantılar serisi, ve nihayet Doğu’da, Çin Devrimi’nin ilk fırtınalı evresi, tümü bir arada bunun ifadesi oldular.

1890’lardan 1920’lere uzanan yaklaşık otuz yıllık dönem, dünya ölçüsünde bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemi olmuş, tarihe böyle geçmiştir. Bu, emperyalizm ve proletarya devrimleri çağında, tartışmakta olduğumuz üç temel olgunun, bunalımlar, savaşlar ve devrimlerin, aynı tarihi sürecin farklı yönleri olarak kendilerini ortaya koyduklarının bir ilk tarihi ifadesi olmuştur. Bu aynı bütünlüğü, 1920’lerin sonundan başlayarak 1930’ların sonunda ikinci büyük emperyalist dünya savaşına varan olaylar tablosu üzerinden de aynı açıklayıcılıkta ortaya koymak

Devrim anlık bir olay değil fakat tarihi bir süreçtir; sınıflar mücadelesinin bir dizi safhadan geçerek en üst biçime, en ileri düzeye ulaşmasının ifadesidir. Sınıf mücadelesinin en alt düzeyi, en geri biçimi ekonomik-sendikal mücadele, en ileri, en üst, en yoğunlaşmış ve ulus çapında genelleşmiş biçimi ise iç savaş ve devrimdir. Birinin evrimi zaman içinde ötekini, devrimi hazırlar. Sosyal açıdan dünya ölçüsünde büyük bir hareketlenmenin yaşanmakta olduğunu bugün artık bütün açıklığıyla görebiliyoruz.

olanaklıdır. Bu da aynı çağın içinde bir başka bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemidir. Emperyalist metropollerini dışında tutmak kaydıyla, üçüncü bir dönemi, 1945-1975 üzerinden de tanımlayabilir, aynı şekilde bunalımlar, savaşlar ve devrimler dizisi üzerinden genişçe örnekleyebiliriz. Bu dönemin başlangıcını Çin Devrimi’nin ve sonunu Vietnam Devrimi’nin zaferi simgelemektedir.

“Yeni bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemi”

20. yüzyıla yayılan tüm bu tarihi dönemlerin de bir arada tanıklık ettiği gibi, sistemin yapısal çelişkileri, sözkonusu üç temel olguyu birlikte, içiçe, karşılıklı etkileşim halinde ve tekrar tekrar üretiyor. Ne diyordu **TKİP III. Kongresi Bildirisi**: “İnsanlık yeni bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemine girmiş bulunmaktadır. Bunalımlar ve savaşlar halen günümüz dünyasına damgasını vuran yakıcı olgulardır. Birbirine sıkı sıkıya bağlı bu iki olgusal gerçek yeni bir devrimler döneminin de dolaysız bir habercisidir. Dünya işçi sınıfı ve emekçilerinin kapitalist bunalımların ve emperyalist savaşların büyük yıkım ve acılarına yanıtı bir kez daha devrimler olacaktır...”

Burada bunalımlar ve savaşlardan günümüzün somut olguları, fakat devrimlerden geleceğe dönük bir öngörü olarak sözedildiğine özellikle dikkat etmek gerekir. Bu değerlendirmede bugünün olguları üzerinden geleceğe bir bakış var, bir gelecek öngörüsü var. Bunalımlar ve savaşlar üzerinden yapılan değerlendirmenin mantığı, dinamik sonuçları, bu sürecin devrimler halkasıyla tamamlanacağı öngörüsünü de birlikte getiriyor.

Peki ama bu sadece soyut bir öngörü müdür, elde buna bugünden maddi dayanak oluşturacak veriler yok mudur? Olmasaydı eğer, bu değerlendirme bilimsel anlamını yitirir, büyük ölçüde spekülatif bir saptama olarak kalırdı. Önümde 1997 yılı gibi nispeten erken bir tarihte kaleme alınmış bir başka değerlendirme var. Başlığı şöyle: “Proleter Hareketin ve Halk İsyanlarının Yeni Dönemi” (**Kızıl Bayrak**, 22 Mart 1997). Başlığa çıkarılan, temel önemde bir saptamadır. Bu, o dönemin en önemli olaylarının özet bir dökümü üzerinden gerekçelendirilmektedir de.

Sözkonusu değerlendirme, “Dünya ölçüsünde proleter kitle hareketinin büyüyeceği ve isyanlara varan halk hareketlerinin çoğalacağı bir döneme girmiş bulunuyoruz...” cümlesiyle başlıyor. Değerlendirme buna o günden olgusal kanıtlar gösteriyor. Ama dönün

bir de şu dönemin olaylarına, örneğin Mısır'a ve Tunus'a bakınız, "isyanlara varan halk hareketleri"nin yeni örneklerini göreceksiniz bu ülkeler şahsında. İngiltere'de Londra'yı günlerce kasıp kavuran yoksullar isyanına, ya da ABD'de başlayan ve dünyaya yayılan Wall Street'ı işgal et eylemlerine bakınız. "Proleter kitle hareketlerindeki büyüme"yi mi görmek istiyorsunuz, örneğin grevler ve genel grevlerle çalkalanan şu dönemin Yunanistan'ına bakınız. İspanya'ya, İtalya'ya, Portekiz'e ya da Hindistan'a bakınız. Düşünün ki bu ülkelerden bazıları kapitalizmin zengin metropolleridir. Bedelini insanlığın büyük çoğunluğunun onyıllar boyunca kendi yoksulluğu, yoksunluğu ve acılarıyla ödediği ikinci emperyalist dünya savaşı sonrasında refah adalarındır bunlar. Ama buna rağmen varmış bulduğumuz evrede artık buralarda da sistem eskisi gibi yürümüyor, durum eskisi kadar kolay kontrol edilemiyor, sarsıcı sosyal patlamalardan kaçınılamıyor.

Devrim anlık bir olay değil fakat tarihi bir süreçtir; sınıflar mücadelesinin bir dizi safhadan geçerek en üst biçime, en ileri düzeye ulaşmasının ifadesidir. Sınıf mücadelesinin en alt düzeyi, en geri biçimi ekonomik-sindikal mücadele, en ileri, en üst, en yoğunlaşmış ve ulus çapında genelleşmiş biçimi ise iç savaş ve devrimdir. Birinin evrimi zaman içinde ötekini, devrimi hazırlar. Sosyal açıdan dünya ölçüsünde büyük bir hareketlenmenin yaşanmakta olduğunu bugün artık bütün açıklığıyla görebiliyoruz. Ama bu mücadeleler henüz nispeten geri bir düzeyde ve biz de bu yeni dönemin henüz ilk safhalarındayız. Bunalımlar ve bunların çok yönlü sosyal sonuçları, savaşlar ve bunların sonuçları, yıkıcı ve uyarıcı etkileri, birarada, sosyal mücadelenin yeni düzeylere geçişini hızlandıracaktır. Demek istiyorum ki, eğer bugün bunalımlar ve savaşlarla belirlenen bir evreden sözediyorsak, bunun beraberinde devrimler dönemini de getireceğini teorik bir bakış ve tarihsel bir bilinçle öngörebiliriz. Zira ilk ikisini hazırlayan çelişkiler üçüncüsünü de hazırlayan çelişkilerle içiçe ve onlara paralel işler.

Ama ardından ekliyor ve diyorum ki; biz bunu sadece soyut bir teorik bakış ve tarihsel bilinçten hareketle de söylüyor değiliz. Son onbeş yılın toplam verileri, dünyada gitgide genişleyen ve sertleşen yeni bir sosyal mücadeleler dönemine girmiş bulunduğumuza tanıklık ediyor. Dünyanın dört bir yanında olup bitenler, dünyanın en umulmadık ülkelerinde, mesela İngiltere'de, mesela ABD'de, mesela İsrail'de yaşananlar bunun ifadesidir... Artık kapitalist dünya düzeni eskisi gibi yürümüyor, geniş çaplı olarak sorgulanıyor ve büyük ölçüde kendiliğinden patlak veren mücadelelerin hedefi oluyor.

Sınıf mücadelesinin bugünkü nispeten geri biçimlerini yarınki daha ileri biçimlerin filizleri olarak görmeliyiz. Tunus-Mısır olaylarını değerlendirirken, bu ve benzeri olayları büyük sosyal depremlerin öncü sarsıntıları olarak ele aldık. Büyük depremler de tıpkı toplumsal devrimler gibidir, iki de bir gelmezler. Gelmeleri için uzun zaman dilimlerine yayılan bir enerji birikimi gerekir. Öyle iki de bir gelmezler ama geldiler mi tam gelirler. Bugün dünyanın dört bir yanında kendini gösteren toplumsal sarsıntılar, yarının toplumsal devrimlerinin ilk işaretleridir. Kapitalist dünyanın günümüzdeki çok yönlü bunalımı ile birbirini izleyen yeni savaşlar dizisini son otuz-otuzbeş yılın iktisadi-sosyal sorunlar birikimi ile birlikte ele alır, bunu da son onbeş yılın toplumsal hareketliliği ile birlikte düşünürsek, bundan herhangi bir kuşku duyamayız.

İkinci emperyalist dünya savaşını izleyen büyük devrimci çalkantılar dönemi, Vietnam ulusal kurtuluş mücadelesinin zaferiyle doruğuna ulaştı ve birkaç ardçı sarsıntının ardından bu dönem 1970'lerin sonunda kapandı. 1980'ler sonrası, tüm dünyada çok yönlü bir saldırgan gericilik dönemidir ve bu, Doğu Bloku'nun çöküşünü kabaca on yıl öncelemektedir. 1989 çöküşü buna yalnızca yeni bir hız ve kapsam kazandırmıştır. Gerçekte dünya ölçüsünde neoliberal saldırı ve "yeni

sağ"ın yükselişi ile kendini gösteren gericilik dönemi 1980'lerle birlikte başlamıştır. 1980'lerden 2000'li yıllara, son otuz yıldır dünya tarihi açısından bir siyasal gericilik dönemi içindeyiz.

Ama bu aynı dönemin içinde, özellikle de '90'lı yılların ikinci yarısından itibaren yeni bir sosyal mücadeleler döneminin filizlendiğinin ilk işaretleri de ortaya çıkmıştır. Chiapas ayaklanması, 1994'e girerken gerçekleşen Meksika'daki bu yerel köylü isyanı, bunun başlangıç noktası olarak alınabilir. Bu isyanın tam da NAFTA'nın, yani ABD, Kanada ve Meksika'yı kapsayan Kuzey Amerika Ülkeleri Serbest Ticaret Anlaşması'nın uygulamaya geçeceği güne denk gelmesi, rastlantı olmadığı gibi son derece anlamlıdır. Bu köylü isyanını ardından dünya ölçüsünde merkezinde proleter kitle hareketlerinin bulunduğu yeni bir sosyal hareketlilik dönemi izlemiştir. Gelinek yerde bunun yaygınlaştığını, özellikle 2008 kriziyle birlikte yeni bir güç, ivme ve kapsam kazandığını görüyoruz.

(...)

Devrime hazırlık ve devrimci parti

Bir tarihsel dönem değerlendirmesi yapıyoruz, ama bunu partili devrimciler olarak yapıyoruz. İçinden geçmekte olduğumuz tarihi döneme ilişkin olarak bağımsız bir yazar, bir düşünür, bir gözlemci, bir gazeteci, bir akademisyen, herhangi bir bilim insanı da pekala benzer değerlendirmeler yapabilir. Aynı olguları gözlemleyebilir, geride kalan tarihi dönemlerle karşılaştırabilir, bu konuda bilimsel teoriden (devrimci dünya görüşünden demek istiyorum) de yararlanarak aynı ya da benzer sonuçlara varabilir. Ama biz gözlemci, yazar, gazeteci ya da akademisyen değil partili devrimcileriz. Sunduğumuz değerlendirmeler de devrimci bir partinin, TKİP'nin değerlendirmeleridir. Devrimci partiler değerlendirmelerini onlardan devrimci siyasal ve örgütsel sonuçlar çıkarmak, bunu da devrimci görevlere bağlamak üzere yaparlar. Bu açıdan dönem değerlendirmesi, girilmekte olan dönemi doğru anlamak çok hayati bir önem taşır. Dönemi bir türlü anlarsınız; taktiğinizi buna göre saptar, görevlerinizi buna göre belirler, dolayısıyla da hazırlığınızı buna göre yaparsınız. Bir başka türlü anlar, tümüyle farklı sonuçlara varır, dolayısıyla tamamen farklı bir biçimde hareket edersiniz. Örneğin siz eğer sürecin barışa, çelişkilerin yatışmasına, buna bağlı olarak da rejimin yumuşamasına doğru aktığını düşünüyorsanız, bundan çıkacak siyasal-örgütsel sonuçlar başkadır. Ama bunalımlardan, savaşlardan, militarizmden, burjuva demokrasininin iflasından, polis devletine geçişten, çelişkilerin her alanda sertleşmesinden ve bunların da sosyal mücadeleleri kızıştırmasından sözediyorsanız, bundan çıkaracağınız politik ve örgütsel sonuçlar daha başkadır. İlki sizi uzun bir barışçı mücadele dönemine kendinizi hazırlamaya ve örneğin bir çerçevede legal partiye, ikincisi sizi devrime hazırlanmaya ve başta örgüt sorunu olmak üzere öteki her şeyi bunun ışığında

ele almaya götürür.

Bunu böyle değerlendirirseniz, hazırlığınızı bugünden buna göre yaparsınız. İdeolojik cepheyi bu gözle ele alırsınız. Geride kalan tarihsel dönemle hesaplaşmaya bu gözle bakarsınız. Yığınağınızı ona göre yaparsınız. Bilirsiniz ki, böyle hareketliliklerde o şekilsiz milyonlarca insan kitesinin ekseni yalnızca örgütlü işçi hareketi olabilir. Demir tozlarını birleştirecek, kendi etrafında kutuplaştıracak mıknaştırıcı devrimci işçi hareketidir. Gelmekte olan sezerseniz eğer, yığınağı oraya, çözücü halkaya yaparsınız. Kurulu düzen karşısında devrimci bir örgüt olarak konumlanmayı, dolayısıyla illegaliteyi önemzersiniz. Öyle ya, bunalımlar, savaşlar, sınıf çatışması, devrimci mücadele, sosyal patlama diyorsanız, örgütünüzü de bugünden buna göre hazırlamalısınız. Militanın bilincini, ruh halini, reflekslerini, bir bütün olarak davranış pratiğini buna göre şekillendirmelisiniz. Devrime önderlik etmek iddiası olan, bilinci, ruh hali, davranış tarzı buna göre şekillenen, mücadelenin en farklı biçimlerine ve en ağır koşullarına hazır olan kadrolarınız varsa eğer, devrime önderlik etmek iddianızın da bir ciddiyeti var demektir.

Nitekim TKİP III. Kongresi de aktardığım değerlendirmeyi hemen ardından şu sonuca bağlıyor: "Bu tespit, partimizin tüm mücadele, çalışma ve sorumluluklarına buradan bakmakta, geleceğin büyük mücadelelerine bu bakış açısıyla hazırlanmaktadır. Her biçimiyle burjuva gericiliğinin Türkiye toplumunu boğucu bir kuşatma altında tutması güncel olgusu geçici olmaya mahkumdur. Kapitalizmin onulmaz çelişkileri karşı konulmaz bir biçimde Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerini bir kez daha devrimci sınıf mücadelesi alanına yöneltecektir. TKİP bu bilinçle, bundan beslenen bir devrimci güven ve iyimserlikle hareket etmekte, tüm güncel çabasını bu süreci hızlandırmaya yoğunlaştırmakta, bunu ise şaşmaz bir biçimde proletarya devrimi hedefine bağlamaktadır."

Eğer siz dünyada olayların akışını belli bir biçimde görüyorsanız, yani bunalımlardan, savaşlardan, giderek de bunların kaçınılmaz bir biçimde zorlayacağı, olgunlaştıracağı devrimlerden sözediyorsanız, dahası şimdiden zaten proleter kitle hareketlerinin ve halk isyanlarının yeni bir döneminin başladığını da söylüyorsanız, tüm öteki sorunları buna göre ele alır, hazırlığınızı da buna göre yaparsınız. Örneğin bu durumda Türkiye toplumuna hiç de AKP'nin güncel oy oranı üzerinden bakmazsınız. Dünyada olayların genel seyri bir yere doğru akıyorken, Türkiye'nin bu genel gelişmenin dışında kalamayacağını bilirsiniz. Hele de Türkiye dünya olaylarının kritik bir düğüm noktasını oluşturan Ortadoğu'da bir ülkeyse ve kurulu düzen bu bölgede emperyalizmin baş taşeronu olarak iş görüyorsa. Kritik bir bölgedeki kritik bir ülkenin iç siyasal durumu da bu genel gelişmelerin sarsıntısı dışında kalmaz, siz bunu bilir, bunu gözetirsiniz.

Ekonomik durumun ani bir ağırlaşmasının ya da örneğin emperyalizmin hizmetinde bölge ülkelerinden biriyle gerici bir savaşın, bir anda Türkiye'deki bütün dengeleri temelden sarsacağını, kısa sürede herşeyin bütün bir çehresinin değişeceğini, ortaya bambaşka bir yeni durum çıkacağını düşünür, bunu gözetirsiniz.

Daha önce, birinci emperyalist savaşın başlangıcındaki Almanya ile dört sene sonraki Almanya'yı bunun için örnek vermişim (Bahsi geçen bölüm buradaki yayında çıkarılmıştır-Red). Dört sene önceki, yani 1914 Ağustos'undaki Almanya'ya baktığımızda, dizginlerinden boşalmış bir Alman şovenizmi görürsünüz; tam da zamanında Engels'in öngördüğü gibi, Alman sosyal-demokrasisini de içine alan, ezen, Rosa Luksemburg'un ünlü ifadesiyle "kokmuş bir ceset"e dönüştüren Alman sosyal-demokrasisi utanç verici bir tutumla Alman emperyalizmi ile aynı safa giriyor, "anavatan savunması"nın borazanlığını yapıyor, sınıfı ve kitleleri de ardından sürüklüyordu. Ama dört sene sonra, 1918 Kasım'ından itibaren, bu aynı ülkede yıllar boyu neler yaşandığını da biliyoruz. Almanya'da ekseninde devrimci işçi hareketinin bulunduğu devrimci çalkantılar yıllarca sürdü ve ancak 1923'te yatışabildi. Ya da Rusya'da, Bolşevikler savaşa cepheden karşı çıkıp işçilere silahlarınızı kendi burjuvazinize yöneltin dediklerinde, işçiler onlara vatan hainler olarak bakıyor, yer yer linç etmeye kalkıyorlardı. Ama bu aynı ülkede Şubat 1917'de devrim patlak veriyor, o aynı Bolşevikler bu aşamada devrimci işçi hareketinin önemli bir bölümünü ardından sürüklüyor, çok geçmeden de aynı işçi hareketine dayanarak Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'ni gerçekleştiriyorlardı.

Demek istiyorum ki, AKP'nin oy oranı üzerinden bakıp da Türkiye toplumu üzerine öngörüle bulunanlar diyalektik bakıştan yoksundurlar ve hiçbir biçimde devrimci değildirler. Marksist devrimciler olarak topluma diyalektik bir bakış açısıyla bakacağız, süreçleri ve zamanı da böyle algılayıp böyle değerlendireceğiz. Türkiye kapitalist dünyanın bir parçası ve bu dünya çok yönlü bir hareketlilik içine girmiş bulunuyor. Dünyanın dört bir tarafında kurulu düzen sorgulanıyor ve bu sorgulama eylemli süreçlerle içiçe gidiyor. Mısır insanı Nasır'dan beri devletin uysal eklentisidir, şimdiyse aynı devlet düzeninin karşısına dikiliyor, yasaları ve yasakları çiğneyerek binler, onbinler, yüzbinler olarak meydanlara çıkıyor. Siz böylesine hareketlenmiş bir topluma tutar seçim sonuçları üzerinden, Müslüman Kardeşler ile Selefilere'in oy oranları üzerinden bakarsanız, böylece reformist-parlamentarist bakışın sınırlarını hiçbir biçimde aşamamış olursunuz. Bu toplumların düne göre katettiği mesafenin büyük önemini görememiş, gözetememiş olursunuz. Bu, meseleleri oy sandığı üzerinden ele alan tipik reformist-parlamentarist bakış açısıdır. Her marksist bilir ki, genel oy toplumda en pasif bir ölçüttür; en sıradan, en etkisiz, en örgütsüz insanı, en bilinçli, en örgütlü, en dinamik insan ile eşitler ve böylece gerçek güç ilişkilerini ve toplumsal dinamikleri gizler. Gerçek ölçüt örgütlü ve hareket halindeki güçlerdir, sınıflar mücadelesinin esas alanları üzerinden ortaya çıkan güçler tablosudur.

Devrimciler politik güç ilişkilerine ve olayların akışına oyların dağılım tablosu üzerinden bakmazlar. Yüzye'deki olaylar, bugünkü dış görünüm, kimseyi yanıltmamalıdır; Tunus toplumu da, Mısır toplumu da düne göre bugün hayli ileri bir noktadadır. Görünüşte islami gericilik önplandadır, seçim sonuçları üzerinden görülen de budur. Ama bu, bu ülkelerde, örneğin Mısır'da, dünün uyuşturulmuş, atomize edilmiş, kaderciliğe itilmiş, hak arama bilinci ve pratiğinden yoksun bırakılmış halk kitlelerinin, bugün ikide bir

sokağa çıkabilmesinin, yasa ve yasakları döne döne çiğneyebilmesinin büyük önemini unutturabilir mi? Olup bitenleri reformist-parlamentarist bir bakışla ele alanlar, Mısır'daki seçim sonuçları üzerinden sözümona bu ülkenin nerden nereye geldiğini göstermiş oluyorlar. O milyonlarca insanın ayağa kalkmasının, sokağa çıkmasının, yasaları-yasakları çiğnemesinin, polisle, gelinen yerde ordu birlikleri ile çatışmasının o insanlara kazandırdığı bilinç sıçraması, bunların yarına kalacak sonuçları onları ilgilendirmiyor.

(...)

Zorunlu geçiş dönemi

Tam da Tunus ve Mısır olayları bize devrimci partinin hayati önemini, toplumun hareketlendiği dönemde olayların seyri üzerindeki belirleyici rolünü bir kez daha göstermiş oldu. Bugün gelişmekte ve yayılmakta olan mücadelelerin en temel sorunu devrimci önderlik sorunudur. Bu, Tunus-Mısır örneklerinde olduğu gibi, muazzam olanakların heba olmasına, sapıtılmasına, burjuva gericiliğinin bir başka türüne alet edilmesine yolaçmaktadır. Ama yine de bu, olup bitenlerin muazzam önemini ve yarına etkilerini ortadan kaldırmıyor. Biz komünistler buna ilişkin düşüncemizi de yıllar öncesinden ve burada sık sık andığımız temel değerlendirme üzerinden ortaya koyduk.

"Proleter Hareketin ve Halk İsyanlarının Yeni Dönemi" başlıklı değerlendirme, dönemin sosyal hareketliliklerinin özet bir dökümünü verdikten sonra, şöyle devam ediyordu: "Bütün bu hareketlerin, direnişlerin ve isyanların istisnai durumlar dışında, devrimci bir önderlikten, devrimci bir politik yön ve programdan yoksunlukları açık bir olgudur. Kendiliğindenlik, örgütsüzlük, birbirinden kopukluk hakim özellik durumundadır. Fakat dünya komünist ve devrimci hareketinin geride bıraktığı tarihsel yıkım olgusu düşünülürse, bunda şaşılacak bir yan da yoktur.

"Temel önemdeki bu zaafın yarattığı sorunlara rağmen dünya ölçüsündeki bu mücadelelerin çok büyük bir politik öneme sahip olduğu gerçeği tartışılmaz. Herşey bir yana, gündün güne yaygınlaşan bu eylem ve isyan hareketleri, '89 çöküşünü izleyen dünya ölçüsündeki gerici atmosfere ve ondan beslenen propagandaya muazzam bir darbedir. İnsanlık ne tarihin sonuna gelmiştir, ne de kapitalist düzen insanlığın ezici çoğunluğuna bir şey verebilecek durumdadır. Tam tersine, kapitalist sistemin onulmaz temel çelişkileri varlığını sürdürmenin ötesinde, gitgide daha keskinleştiği içindir ki, bizzat bunun harekete geçirdiği yığınlar tarihin yeni bir evresini müjdelemektedir..." (H. Fırat, *Dünya, Ortadoğu ve Türkiye*, Eksen Yayıncılık, s. 411-12)

Evet, halen de önemli olan, sosyal mücadelelere, kitle hareketlerine, halk isyanlarına devrimci partilerin önderlik edip etmediği değil, fakat bizzat bu hareketlerin kendisidir. Bunun önemini ancak geride bırakmakta

olduğumuz dönemi unutmazsak gereğince takdir edebiliriz. Bu dönemin içinde devrim dalgasının dibe vurması, azgın neoliberal gericilik, onun muazzam ideolojik hegemonyası ve "yeni sağ"ın yükselişi, '89 çöküşü, bunun yarattığı ağır siyasal gericilik atmosferi vb., vb. var. Yeni mücadeleler işte bu dönemin üzerine geliyor ve sistemin dünya ölçüsünde yeniden ve yaygın biçimde sorgulandığını gösteriyor. Kapitalizmin onulmaz çelişkilerinin yerli yerinde durduğunu ve emekçi katmanları bir kez daha geniş çaplı olarak harekete geçirdiğini gösteriyor. Böyle bir evre yaşanmaksızın, '89 yıkılışıyla birlikte dünya ölçüsünde güçten düşmüş, umutları kırılmış, özgüvenini yitirmiş ve bu arada kafası tümünden karışmış her biçimiyle devrimci hareket kendini yeniden bulamaz.

Birbirini izleyen mücadeleler dalgasının bizzat kendisi, gerici burjuva propagandasına ve dünyaya hakim siyasal gericilik atmosferine büyük bir darbedir deniliyor aktardığım değerlendirmede. Öyle olup olmadığını görmek için, bugün olup bitenlere ve bunun etkilerine şöylece bir göz atmak bile yeterlidir. ABD'deki, İngiltere'deki, Yunanistan'daki, İspanya'daki, İsrail'deki, Hindistan'daki, hemen tüm Latin Amerika'daki mücadelelere ve bunun etkilerine dönüp bakınız. Bütün bunlar sistemi tartışmalı hale getiriyor ve onu yıkmak mücadelesi veren tüm güçlere büyük bir moral güç veriyor.

Geride kalmakta olan dönemde dünya devrimci hareketi büyük bir ideolojik, moral ve fiziki yıkım yaşadı. Sosyalizm adına geride bırakılan tarihsel yıkıntı var; hala da bunu esaslı bir biçimde bilince çıkarabilmiş, derslerini topalayabilmiş, bu temelde kendini yenileyebilmiş değil. Eski önyargılar, eski kabuller, eski yaklaşımlar büyük ölçüde yerli yerinde duruyor. Böyle bir hareket yazık ki mücadeleye ciddi bir önderlik de yapamaz. Ama bu mücadeleler çoğaldıkça, bu mücadelelerin verdiği moral atmosfer güçlendikçe, gerici propaganda güç kaybettiğçe, gerici atmosferin bulutları dağıldıkça, bu işe özne olabilecek, bu işi sürükleyebilecek güçlerin bilinci de yavaş yavaş aydınlanacaktır. Onlar kendilerini ancak bu zeminlerde bulabilecekler ve geleceğin sosyal mücadelelerine iyi kötü önderlik yapma yeteneği kazanabileceklerdir.

Andığım metnin devamında "insanlık bu zorunlu ara evreyi yaşamak durumundadır" deniliyor ve şöyle devam ediliyor: "Önemli olan bugün için bunların yaşanması ve bunların söylenmesidir. Bu süreçler bir yandan gerici burjuva propagandayı darbelerken, öte yandan yeni devrimci akımların filizlenmesine, varolanların moral ve maddi açıdan toparlanmasına ve güçlenmesine uygun bir zemin hazırlamaktadır. Devrimci akımların yön verebileceği yeni süreçlere ulaşabilmek için insanlık bu tarihsel ara evreden geçmek zorundadır. Dünya devrimci ve komünist hareketinin yaşadığı büyük tarihsel tahribatın ve bunun dünya ölçüsünde işçi sınıfı ve halklar üzerindeki yıkıcı etkilerinin ardından, bu yaşanılması kaçınılmaz bir tarihsel ara evredir." (s.412)

Dünya devrimci hareketi bugün bu mücadelelere önderlik etmekten çok bu mücadeleler üzerinden moral kazanıyor ve gide gide kendini yeniden bulacaktır. Oluşan ve giderek de güçlenecek olan atmosfer bunu kolaylaştırıyor. İnsanlığın gündemine Marks'ın, kapitalizmin bugününü bütün açıklığıyla gören bir deha olarak yeniden oturması bile, birçok insana, gruba, partiye güç veriyor. Marksizme yeniden bir bağlılık, temel marksist kabullere yeniden bir yöneliş yaratıyor. Halen de ara evre dediğimiz bu süreç yaşanıyor günümüz dünyasında.

(...)

(*Ekim'in Haziran 2012 tarihli 282. sayısından alınmıştır...*)

Filistin'de ırkçı-siyonist saldırganlığa karşı direniş sürüyor!

Emperyalistler, Arap Birliği, ortaçağ kalıntısı Körfez rejimleri, “dinci-gerici/Amerikancı model” AKP'nin şefleri ve bu güçlerin hizmetindeki medyanın gündeminde, aylardan beri Suriye'de rejim değişikliği sorunu var. Bu gerici koalisyon ve onun borazanlığını yapan medya tekelleri, geçen süre zarfında ırkçı-siyonist İsrail rejiminin Filistin halkı şahsında insanlığa karşı işlediği suçları açıklamak bir yana, görmezlikten gelmeyi tercih ettiler.

Oysa siyonist rejimin vahşi icraatlarında herhangi bir yumuşamanın olması bir yana, daha azgın daha pervasız saldırıları her zamanki yasa/kural tanımaz şekilde devam ediyor.

Devam eden sadece siyonist rejimin vahşi saldırganlığı değil, bu saldırganlığa karşı Filistin halkının şanlı direnişidir aynı zamanda. Her zaman olduğu gibi, siyonist zindanlara kapatılan Filistinli tutsaklar da bu kararlı mücadelenin ön saflarında yer alıyorlar. Bir aya yakın süren (17 Nisan-14 Mayıs) Filistinli tutsakların son açlık grevi, ırkçı-siyonist zorbalığa karşı mücadelenin temel gündemi oldu.

Siyonist rejime, onun kural tanımaz, zorba “adalet” sistemine karşı tüm örgütlerden binlerce tutsağın katıldığı açlık grevi, Filistin halkının temel gündemleri arasında yer almasına rağmen, medya tekelleri bir paragraflık haberlerle direnişi geçiştirdiler. Medya tekellerinin yok sayma çabası, açlık grevi direnişinin siyonist rejimin maskesini parçalamasını önleyemedi. Direniş, İsrail'deki ırkçı-siyonist sermaye rejiminin vahşi yüzünü teşhir etmeyi başardı. Nitekim Mısır'ın arabuluculuğu ile Filistinli tutsakların temsilcileriyle görüşen İsrail, beş temel talebi kabul etmekte zorunda kaldı.

“Onur Grevi” adı altında toplu açlık grevi gerçekleştiren yaklaşık 2 bin tutsak, beş maddelik temel taleplerini siyonist rejime kabul ettirdiler. Direnişin kazanımla sonuçlanmasıyla üç yıldır tecritte tutulan Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC) lideri Ahmed Saadat da koğuşa geçip ailesiyle görüşebildi.

Tutsakların uzun süre tecritte tutulması uygulamasına son verilmesi, tecritteki 19 tutsağın koşullara geçmesi, beş yıldır aile ziyaretinden yoksun bırakılan Gazze Şeridi'nden tutsaklara bu hakkın verilmesi, tutsakların günlük yaşam koşullarının iyileştirilmesi için hapishane yönetimi ile tutsakların temsilcilerinden oluşan bir komitenin kurulması, idari gözetim altında tutulan 308 Filistinli için yeni gözaltı emrinin çıkarılmaması gibi kazanımlar elde eden tutsaklar, 14 Mayıs'ta açlık grevini bitirmişlerdi.

Hem Filistin halkına hem İsrail zindanlarına kapatılan 4800 tutsağa moral veren bu kazanım, siyonist rejimin pervasızlığının bitmesi anlamına gelmiyor. Nitekim talepleri kabul edilmeyen iki tutsağın eylemleri devam ederken, İsrail'in Mısırlı temsilciler gözetiminde tutsaklarla yaptığı anlaşmanın bazı maddelerine uymadığı bildiriliyor. Görünen o ki, siyonist rejimin anlaşmaya uymama noktasında ısrar etmesi, tutsakların farklı yöntemlerle direnişini sürdürmelerini kaçınılmaz hale getirecek.

İşgal altındaki Doğu Kudüs, Batı Şeria ve Gazze Şeridi'nde hedef saldırılara devam eden siyonist rejim, halen bombalıyor, yakıp yıkıyor, katlediyor, tutukluyor, işkence ediyor, yeni Yahudi yerleşimleri inşa ediyor vb., vb..

Medya tekellerinin göz yummasıyla, Filistin halkı üzerindeki icraatları daha da pervasızlaşırken, İran'a karşı saldırı hazırlığı da yapan siyonist İsrail, bölgesel bir savaşın fitilini ateşleme çabalarını da sürdürüyor.

Bu saldırganlığa karşı Filistin halkının ve tutsaklarının mücadelesi önemli bir yerde durmasına rağmen, bu rejime karşı bölgesel çapta bir mücadelenin yürütülmesi de şarttır. Bu mücadele hem Filistin halkıyla dayanışma hem emperyalist/siyonist saldırganlık ve savaşa karşı birleşik direnişin inşa edilmesi açısından büyük bir önem taşımaktadır.

Suriye'ye emperyalist saldırı çağrısı yapanların ikiyüzlülüğü, Filistin aynasında tüm çirkinliği ile yansıyor. Zira insan haklarından, sivillerin korunmasından söz eden dinci-gerici/Amerikancı cephe, aylardır İsrail'in zorbalığına dair dişe dokunur tek söz etmemektedir. Bu “ayrıcılık”tan güç alan siyonist rejim, üste çıkararak Suriye yönetimini katliam yapmakla suçlayacak derecede pervasızlaşabiliyor.

Siyonist rejime bu rahatı bahşedenler, Şam'da ABD kuklası bir rejimin kurulması için çırpınıp duruyorlar. “Suriye'deki Müslüman kardeşlerimizi korumalıyız” diyerek mezhep çatışmalarını da kışkırtan Türkiye-Suudi Arabistan-Katar üçlüsü ve onların suç ortakları, İsrail'in katlettiği “müslüman” Filistinlileri yok sayıyor. Üstelik bu alçaltıcı suskunluk yeni de değil. Zira siyonist rejim 65 yıldır “müslüman” Filistin halkını katlediyor. Hal böyleyken Suriye'de rejimi değiştirmekle uğraşanların siyonist İsrail'e karşı ciddiye alınabilecek bir duruş sergilediklerine tanık olunamamıştır.

Tayyip Erdoğan'ın İsrail'le ilgili sarf ettiği sözlerin samimiyetten yoksun, dahası Filistin davasını, dinci-Amerikancılar'ın bölgesel politikaları için bir dolgu malzemesi olarak kullanma ihtiyacından kaynaklanıyor. Nitekim bu türden medyatik çıkışların Filistin halkının davasına zerre kadar bir faydasının olmadığını da vurgulamak gerekiyor. AKP'nin iktidara taşınması ve Tayyip Erdoğan'ın başbakan olmasında Yahudi lobilerinin oynadığı rol dikkate alınır, çıkarları gerektirdiği anda AKP şefinin siyonist rejimle kucaklaşacağından kuşku duymak için bir neden kalmaz. Çünkü AKP şefini ezilen halkların çektiği acılar değil, bölgesel sefil politikaları ilgilendiriyor. Roboski katliamının birinci dereceden sorumlusu olan bir sermaye siyasetçisinden başka bir şey beklemek, abesle iştigal olurdu.

Bu kaba riyakârlık elbette ABD ile kuyruğundaki batılı emperyalistler için de geçerlidir. Aylardan beri Suriye'yi gündemde tutan emperyalist güçlerin İsrail'in Filistin'de, Suudi Arabistan'ın Bahreyn'de yaptıkları zorbalığa tam destek vermeleri, bu güçlerin kaba riyakarlığını tüm çirkinliğiyle gözler önüne seriyor.

Bu vesileyle bir kez daha vurgulamalıyız ki, ezilen halklara ne emperyalistlerden ne “din kardeşi” gericilerden yarar gelir. Bu güçler ancak sefil çıkarları için halkların acılarını istismar edebilirler. Bu gerçek hiçbir koşulda gözden kaçırılmamalı ve ezilen halklar öncelikle kendi birleşik direnişlerine, bununla birlikte halkların emekçi kesimlerinin enternasyonal dayanışmalarına güvenmelidirler.

Filistin topraklarına İsrail konutları

On yıllardır Filistin topraklarını işgal eden İsrail'in başbakanı Benyamin Netanyahu, Filistin topraklarında yeni yerleşimlerin inşa edilmesi için emir verdi. ‘Batı Şeria ecdadımızın toprağıdır’ diyen Netanyahu, Kudüs'ün İsrail'in başkenti olduğunu ileri sürdü.

Kudüs Belediyesi'nin, Doğu Kudüs'teki Gilbo yerleşim yerinde 2500 konut inşa edilmesine izin vermesinin ardından, İsrail Başbakanı Benyamin Netanyahu da Batı Şeria'da bulunan Beyt el-Yahudi yerleşkesinde 300 yeni konut inşa edilmesi için talimat verdi. Netanyahu, Filistin topraklarının

tamamında inşaat çalışmalarının devam edeceğini söyledi.

Batı Şeria'da Filistinliler'e ait özel mülkiyet niteliğindeki arazilerde Yahudi yerleşim birimi inşasını meşrulaştıran yasa tasarısının Knesset'teki oylamada reddedilmesi, “fanatik sağcı Yahudiler” olarak anılan kesimin tepkilerine yol açmıştı. Tepkilerin ardından Netanyahu'nun ofisinden yapılan açıklamada, ‘Batı Şeria, ecdadımızın toprağıdır. Kimliğimiz burada netleşti. Kudüs, İsrail'in başkentidir ve ben bunu dünyanın her yerinde söylüyorum’ dedi.

İsrail açlık grevi anlaşmasına uymuyor

Tutsak ve insan hakları grupları, İsrail makamlarının toplu açlık grevinin sonlandırmak üzere 14 Mayıs'ta tutsaklarla imzalanan anlaşmayı ihlal etmeye devam ettiğini dile getirdi.

Tutsaklar Cemiyeti Avukatı Luay Akka 7 Haziran Perşembe günü yaptığı açıklamada İsrail'in hücre hapsini (tecridi) sona erdirmeye sözüne karşın Dirar Ebu Sisi'yi halen tecritte tuttuğunu dile getirdi. Açıklamada Dirar Ebu Sisi'nin kronik hastalıklarının olduğu ifade edildi.

İsrail'in beş yılı aşkın süredir uyguladığı abluka nedeniyle devamlı yakıt sıkıntısı çeken Gazze'nin mazotla çalışan tek enerji santralinde çalışan bir mühendis olan Dirar Ebu Sisi, 2011 yılının Şubat ayında Ukrayna'ya yaptığı ziyarette İsrail tarafından kaçırıldı.

Diğer taraftan 38 yaşındaki Samir el-Bark, İsrail'in 21 Mayıs'ta idari gözaltı emrini yenilemesi nedeniyle açlık grevini tekrar başlattı. El-Bark, 17 Nisan'da başlayan toplu açlık grevine katılmış ve 14 Mayıs'ta varılan anlaşmayla birlikte açlık grevini bitirmişti. El-Bark, 2010 yılının temmuz ayından beri hakkında bir suçlama olmaksızın tutuklu bulunuyor ve şu anda Ramle hapishanesi revirinde yatıyor.

Uluslararası Af Örgütü, İsrail'in anlaşma yapıldığından beri en az 30 idari gözaltı emrini yenilediğini ve en az üç yeni gözaltı emri çıkardığını dile getirdi. Uluslararası Af Örgütü'nün Ortadoğu sorumlusu Ann Harrison, "Suçlama ya da yargılama olmaksızın gözaltında tutmaya gelinceye her şeyin eski tas eski hamam" olduğunu dile getirdi. "Gazeli tutsaklara aile ziyaretlerinin de halen başlamadığını" da sözlerine ekledi.

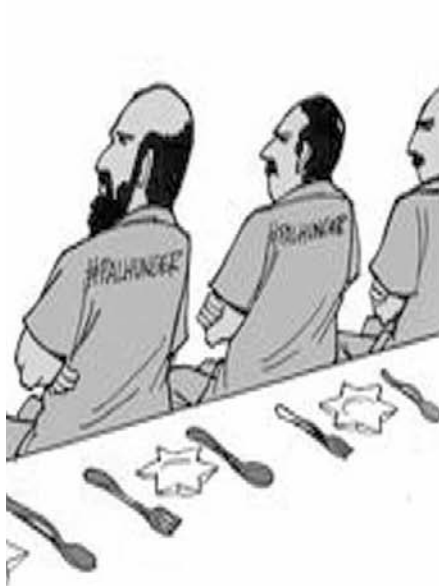
Filistin Yönetimi Tutsak İşleri Bakanlığı'ndan geçen hafta yapılan açıklamaya göre İsrail zindanlarındaki Filistinli tutsaklar, İsrail'in Gazzeli tutsaklar için iki ayda bir yarım saatliğine ailelerle görüşme teklifini reddetti. Gazzeli tutsaklar 2007 yılından beri aileleri ile görüştürülmüyor. Batı Şerhali tutsaklar ise yakınları İsrail kontrol noktalarından geçmeyi başarabilirse aile ziyaretlerinden iki haftada bir sadece 45 dakika faydalanabiliyor.

İsrail diğer yandan mahkemeye çıkarılmaksızın, herhangi bir suçlama getirilmeksizin "idari gözaltında" tutulan Filistinlilerin gözaltı sürelerini varılan anlaşmaya aykırı şekilde uzatmaya devam ediyor. "İdari gözaltı" uygulaması ile Siyonist İsrail, tutukladığı Filistinlileri mahkemeye çıkarmaksızın ve haklarında bir suçlama getirmeksizin 6 aya kadar hapse tutuyor. Bu süre, işgalin askeri mahkemeleri tarafından "gizli delillere" dayanarak defalarca 6 ay daha uzatılabilir.

Gazze'nin güneyindeki Refah'tan Mahmud el-Sarsak (25) 83 gündür açlık grevinde. Filistin milli takımının bir futbolcusu olan el-Sarsak, İsrail tarafından hakkında hiçbir suçlama olmaksızın üç yıldır esir tutuluyor ve Sarsak'ın salıverilmesi talep ediliyor.

El-Rihavi (38), 2004 yılında tutuklandıktan beri Ramle Hapishanesi revirinde tutuluyor ve diyabet, astım dahil kronik rahatsızlıklar yaşıyor. El-Rihavi 59 gündür açlık grevinde.

Samir el-Bark (38), 17 Nisan'da başlayan toplu

açlık grevine katıldı ve İsrail tutsakların suçlama ya da yargılama olmaksızın gözaltında tutma politikasına son verilmesi talebine "olanak sağlamayı" kabul etmesiyle 14 Mayıs'ta diğer iki bin tutsak ile açlık grevini bitirdi. İsrail'in 21 Mayıs'ta idari gözaltı emrini yenilemesi nedeniyle açlık grevini tekrar başlattı.

BM Filistin Özel Raportörü Richard Falk Cuma -

günü, İsrail'in el-Sarsak hakkındaki suçlamaları destekleyen delilleri açıklaması ya da onu serbest bırakması gerektiğini açıkladı. Falk, İsrail'in uzun süre açlık grevinde olan tutsaklarda oluşacak hasarlardan sorumlu olduğunu sözlerine ekledi.

(Filistin Maan Haber Ajansı'ndaki İngilizcesinden kızılbayrak.net tarafından çevrilmiştir...)

SUK'un yeni başkanı işgale çağırıldı

Emperyalizmin Suriye'ye müdahale planlarının dolaysız destekçisi Suriye Ulusal Konseyi (SUK) yeni başkanlarını seçti. Yerli işbirlikçiler, İstanbul'da yaptıkları toplantıda SUK Başkanlığı görevine Kürt kökenli Abdulbasit Sida'yı getirdiler. '94 yılından beri İsveç'te yaşayan Sida seçim sonrası ilk açıklamasında savaş çığırtkanlığı ve emperyalist devletlere yaptığı çağrılarla konuşmasını tamamladı. Özellikle Suriye yönetimini destekleyen Rusya ve Çin'e mesajlar gönderen konuşmasında rejimin yıkılmak üzere olduğunu iddia etti.

Suriye Ulusal Konseyi Başkanı sıfatıyla ilk açıklamasını yapan Sida bu seçimle Özgür Suriye Ordusu ve diğer 'muhalif' kesimlerin birleşmesi için umutlu olduğunu ifade etti.

Emperyalistlerin yerli işbirlikçileri organize etme, birleştirme çabaları sürerken siyonist İsrail yönetimin

mevcut durumdan kendine pay çıkarma peşinde. İsrail Başbakan Yardımcısı Şaul Mofaz, Suriye'de yaşananları "soykırım" olarak niteleyerek Esad rejimine karşı uluslararası askeri müdahale çağrısı yaptı. Mofaz, İsrail ordu radyosunda yaptığı konuşmada "Suriye'de bugün insanlığa karşı suç işleniyor, soykırım yapılıyor. Dünya güçlerinin sessizliği insan mantığına tamamen aykırı" diyerek riyakar açıklamalar bulundu.

İsrail Başbakanı Benyamin Netanyahu da Suriye hükümetinin İsrail'in düşmanları olan İran ve Hizbullah'ın desteği sayesinde sivilleri öldürdüğünü iddia ederek "Dünya nasıl bir ortamda yaşadığımızı anlasın" diyerek kendi yaptığı soykırım ve katliamları meşrulaştırmaya çalıştı.

Emperyalistler cephesinden Suriye planları gündemdeki yerini korurken Rusya, Suriye konulu yeni konferans çağrısını Annan üzerinden Türkiye'ye ilettiler. Türkiye bölgede emperyalistlerin koçbaşı ve elçisi olarak hizmet etmeye devam ederken bu küçük 'lütuflarla' sırtı sıvazlanıyor.

Annan ile telefonda görüşen Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu Suriye için durumu değerlendirirken Rusya'nın önerisini de konuştular. Bilindiği gibi "Suriye'nin Dostları" adı altında İstanbul'da yapılan zirveyle bir dizi yaptırım kararı alınmıştı. İkinci zirve için Temmuz ayında Paris'te toplanılması bekleniyor.

Gerici cepheden Suriye'yi “Afganistanlaştırma” girişimleri

Suriye'deki silahlı çatışmalar, emperyalistlerle bölgedeki suç ortakları Suudi Arabistan-Türkiye-Katar üçlüsünün müdahaleleri sonucu iyice şiddetlendi. İç savaş görünümüne bürünen çatışmaların Türkiye, Irak, Lübnan, Ürdün sınırlarında yoğunlaşması dikkat çekiyor. Körfez şeyhleri ile Ankara'daki dinci-Amerikancı iktidarın finanse ettiği, silahlandığı, eğittiği çetelerin ağır silahlar da kullanarak gerçekleştirdikleri saldırılar hem iç savaşın yayılmasına neden oluyor hem etnik/mezhepsel çatışmaları körüklüyor.

Körfez şeyhlerinin petro-dolarlarıyla alınan silahlar, Türkiye üzerinden işbirlikçi çetelere taşınıyor. Elbette ABD ile batılı emperyalistlerin onayıyla. İç savaş şiddetlendiren gerici güçler, “çatışmalar durdurulamıyor, ordu ağır silahlar kullanıyor, siviller öldürülüyor, Baas yönetimini yıkmak için askeri müdahale kaçınılmaz hale geldi” diye vaazlar veriyor. Yani iç savaş körükleyen emperyalistlerle “üçlü gerici cephe” (Türkiye-Suudi Arabistan-Katar), bu tutumlarıyla Suriyeliler'in katledilmesinin dolaysız suç ortağı olurken, aynı zamanda sivil halkı korumak için askeri müdahalenin şart olduğunu tekrarlayıp duruyorlar.

Bu kaba riyakarlığın başını dinci-gericiliğin şefi Tayyip Erdoğan çekerken, Katar ve Suudi Arabistan'ın ortaçağ kalıntısı rejimleri de bu arsızlığı açık bir şekilde yapıyorlar. Üçlü gerici cephenin derdi, ne pahasına olursa olsun, Beşar Esad'ı safdışı bırakıp Baas yönetimini yıkmaktır. Pentagon'daki savaş baronlarıyla uyum içinde çalışan bu zorba rejimler, Suriye'de her gün kitlesel katliamlar gerçekleştirerek bu uğursuz emellerine ulaşmak istiyorlar. Kitlesel katliamları körüklerken, “Suriyeli Müslüman kardeşlerimizi savunmak zorundayız” türünden açıklamalar yapmak ancak “dinci-gerici, neoliberal, Amerikancı” rejimler türünden rezillerin işi olabilir.

Bir yılı aşkın bir süreden beri devam eden çatışmalar, üçlü gerici cephenin güdümündeki silahlı çetelerin Baas yönetimini yıkmaya gücünden yoksun olduğunu gösteriyor. Suriyeliler'in ancak üçte birlik bir kesiminin desteğini alan gerici muhalefet, çağrı üstüne çağrı yapıp emperyalistlerin Suriye'ye karşı savaş açmasını talep ediyorlar. Ankara, Riyad ve Doha'daki savaş kışkırtıcıları ise, bu çağrıları kendi üsluplarıyla tekrarlayarak, bölge halklarına karşı yeni bir cephenin açılması için adeta çırpınıyorlar.

Emperyalist saldırı için çağrı üstüne çağrı yapan Baas yönetiminin batı güdümündeki muhalifleri, iktidar savaşının en gerici tarafını oluşturuyorlar. Ortada Afganistan, Irak, Libya örnekleri dururken emperyalist saldırı isteyecek kadar alçalan bu güçlerin tek dertleri, Şam'da iktidara yerleşmek; bu emperyalist orduların Suriye'yi bombalamaları pahasına olsa da. İç savaş körükleyip vahşi katliamlar da yapan bu güçlerin ABD emperyalizmi, AKP iktidarı, Suudi Kralı, Katar Emiri gibi zorbalar tarafından desteklenmeleri, bu güçlerin hangi uğursuz misyonla hareket ettiklerini ortaya koyuyor.

Gelinen yerde, üçlü gerici cephe ile Baas karşıtı silahlı çetelerin Suriye'de iç savaş körüklemeyi başardıkları görülüyor. Her gün onlarca insanın silahlı çeteler veya rejime bağlı güçler tarafından katledilmesi bu “başarı”nın somut göstergesidir. Ancak bu kadar iktidarı ele geçirmeye yetmiyor. Zaten emperyalist saldırı için döne döne çağrıların yapılması da bu güçsüzlüğün göstergesidir aynı zamanda.

Baas yönetiminin gücünü halen koruyor olması, bir

kitle desteğine sahip olması ve nihayet Rusya-Çin ikilisinin dış müdahaleye karşı net bir tutum içinde olmaları, üçlü gerici cephe ile silahlı çetelerin emellerine ulaşmalarını engelliyor. Bu gerici/zorba koalisyonun iktidara gelebilmesinin tek yolu emperyalist saldırıdır ve bu halen de kolay görünmüyor.

Geçerken belirtelim ki, gerici güçler güdümündeki çetelerin silahlı saldırıları ve emperyalist saldırı için uğraşmaları, zorba Baas rejiminin ilerici muhalefete karşı acımasız politikalar uygulamasını kolaylaştırıyor. Zira Baas rejimine muhalif ilerici güçler hem iç savaş hem emperyalist saldırılara karşı çıkmalarına rağmen, devletin azgın baskılarına maruz kalıyorlar.

Son haftalardaki olaylar hem silahlı çetelerin hem onların arkasındaki üçlü gerici cephenin yeni hamleler yaptığını işaret ediyor. Suriye'yi “Afganistanlaştırma” diye tanımlayabileceğimiz bu hamleler, halkları birbirine kırdırmayı esas alıyor.

Vurgulanmalı ki, ortaçağ zihniyetli şeyhlerle silahlı çeteler, aylardan beri mezhep çatışmalarını kışkırtıyor. Bu güçlerin mezhep çatışmalarını körüklemek amacıyla Aleviler'i katlettiği biliniyor. Üstelik bu cinayetleri Suriye'nin yansısı Lübnan'da da işliyorlar. Tüm kirli/kanlı girişimlere rağmen, mezhep çatışmalarının

halen yaygınlaşmadığı gözleniyor. Ancak Pakistan'dan Fas'a kadar uzanan coğrafyadan Suriye'ye “kökten dinci, Sünni savaşı” transferinin başlamış olması, durumun daha da vahim bir hal alacağını ipuçlarını veriyor.

Suriye'ye ‘yabancı savaşı transferi’ yeni değil elbet. İlk hamlede NATO'nun Libya'da kullandığı paralı askerler Türkiye üzerinden Suriye'ye sızdırıldı. Ardından istihbarat elemanları veya kökten dinci militanların Türkiye, Ürdün, Irak ve Lübnan üzerinden Suriye'ye taşındı. Yani Suriye'deki iç çatışmalarda baştan beri yabancı güçlerin fiili katılımı var. Ancak son haftalardaki gelişmeler, olayın çok daha vahim bir boyut almaya başladığını gösteriyor.

Farklı yayın organlarında çıkan haberlerde Suudi Arabistan, Pakistan, Cezayir, Kuveyt ve diğer ülkelerden çok sayıda “kökten dinci, Sünni savaşı”nın, Türkiye üzerinden Suriye'ye giriş yaptığı belirtildi. Kökten dincilerin kural tanımaz vahşiliği dikkate alındığında, Suriye'de etnik/mezhepsel boğazlaşma tehlikesinin hangi noktaya geldiği daha kolay anlaşılır.

Bölge halklarını etnik, dinsel, mezhepsel temelde parçalayıp birbirine kırdırmak, emperyalist/siyonist güçlerin aleni planıdır. Bilindiği üzere bu türden uğursuz vahşi planların en kararlı icraatçıları kökten dincilerdir. Afganistan, Irak, Libya ve daha birçok örnek bu vahim olguyu doğrular.

Bölge genelinde halkların kardeşliğine şiddetle ihtiyaç duyulan bir dönemde üçlü gerici cephe ile kökten dinci çetelerin geliştirdiği bu rezil plana karşı mücadelenin büyük bir önem taşıdığını vurgulamalıyız. Baas yönetimi, kökten dincilik ve emperyalist saldırıya karşı mücadele eden Suriye'deki ilerici muhalefet başta olmak üzere, bölgedeki tüm ilerici-devrimci güçlerin sergilenen uğursuz planı reddetmeleri ve halkların kardeşliğini pekiştirmek için ciddiyetle mücadele etmeleri vazgeçilmez bir görevdir.

Dinci-Amerikancı koalisyonun şefi Tayyip Erdoğan'la müritlerinin bu kirli plandaki belirgin rolleri dikkate alındığında, emperyalizme ve gericiliğe karşı halkların kardeşliği uğruna mücadelede Türkiyeli emekçilerle ilerici-devrimci güçlere büyük sorumluluklar düştüğü unutulmamalıdır.

Vahşi katliam sahte özür!

11 yıldır devam eden Afganistan işgali boyunca binlerce sivil katleden emperyalist savaş makinesi NATO, tam bir yüzüzlük örneği sergileyerek, katlettiği sivillerin ailelerinden özür diliyor.

Afganistan'daki NATO kuvvetlerinin komutanı General John Allen, NATO'nun Logar'da düzenlediği hava operasyonunda 18 sivilin yaşamını yitirdiği kanlı katliamın “yanlışlıkla” gerçekleştirildiğini savunurken operasyondan zarar gören evlerin inşası ve tazminat ödenmesi konusunda kan parası teklifinde bulundu.

“Benim de bir ailem var ve hiçbir özür bu trajedi ve kazada ölenlerin hayatlarını geriye getirebilir mi bilmiyorum. Bizler bu durumu çok ciddiye alıyoruz. Benim de çocuğum var ve bu acıyı hissedebiliyorum. Ben yalnızca uluslararası güvenlik kuvvetlerini komuta etmek için burada değilim aynı zamanda Afgan halkına hizmet için buradayım” diyerek demagogik açıklamalarını sürdürdü.

Gayri meşru savaşlarının sonucu kendi askerlerinin ve asker ailelerinin geleceğinin de emperyalistlerin umurunda olmadığını gösteriyor. Araştırmalar da ortaya çıkan bulgular bunu açıklıkla gözler önüne seriyor.

Amerikan askerleri arasında yapılan bir araştırma intihar oranının giderek arttığını gösteriyor. Sadece son 155 günlük süreçte 154 intiharin yaşanmış olması bile konunun boyutunu ortaya koyuyor. Geçen yılın aynı dönemindeki rakamdan yüzde 18 daha fazla intihar vakası yaşanmış bulunuyor.

Amerikan emperyalizminin tüm dünyaya yayılan saldırganlık ve vahşeti kendi askerlerini de dolaysız olarak etkiliyor. Vahşet ve katliamın içindeki askerler çözümü intiharda buluyor. Ortadoğu'daki işgallerin derinleştirildiği 2006 yılından itibaren intihar oranının gittikçe arttığı belirtiliyor.

Dünyada grevler-protestolar yükseliyor!

Dünyanın birçok ülkesinde işçiler, kamu emekçileri ve öğrenciler grevler ve protestolu gösteriler gerçekleştirdiler.

kötü çalışma koşullarını protesto ediyor. Mart ayında 3'er saatlik grev gerçekleşmişti.

Sri Lanka'da üniversitelerde binlerce kişi grevde

Sri Lanka'da üniversitelerde akademisyen personel olarak çalışmayan binlerce kişi 6 Haziran çarşamba gününden beri grevdeler. Grevciler yüzde 25 daha fazla ücret taleplerinin yanısıra ücret ödemelerinde eşitsizliklerin ortadan kalkmasını da talep ediyorlar.

Mayıs ayında 13 üniversitede akademisyen olmayan personel 2 gün süren grev yapmışlardı.

Avustralya'da öğretmenler grevde

Avustralya'da Victoria eyaletinde 30 bin öğretmen 6 Haziran perşembe günü 24 saatliğine greve gitti. En az 160 okul kapalı kalırken Melbourne'da 10 bin öğretmen de protesto yürüyüşü gerçekleştirdi.

Protesto gösterileri ile örgütlü öğretmenler ve yardımcı personel daha fazla ücret talep ediyorlar.

Öğretmenler sendikası 18 Haziran pazartesi gününden itibaren yeniden greve gideceklerini duyurdu.

Güney Afrika'da altın madeninde grev

Güney Afrika'da Gold One International şirketine ait Modder East'deki altın madenlerinde çalışan işçilerin bir bölümü haziran ayının ilk haftası daha fazla ücret talep ederek greve başladı. Tekel ise grevi illegal ilan etti. Gerekece olarak Nisan ayında altın madeninde çalışan işçilerin büyük bir bölümünün örgütlü olduğu NUM sendikası ile toplu sözleşmelerde anlaşmaya varıldığını gösteriyor. Bu grev ise PTAWU sendikası tarafından örgütleniyor ve bu sendika patron tarafından kabul edilmiyor.

Madencilerin büyük bir kısmı greve katıldığı için ocakta üretim durmuş durumda.

Buenos Aires'te tencere ve tavalarla gösteri

7 Haziran Perşembe günü Arjantin'in başkenti Buenos Aires'te binlerce gösterici ellerinde tencere ve tavalarla başbakanlık binasına yürüdüler.

Göstericiler hükümet politikalarını eleştirerek, büyüyen enflasyonu, artan rüşvet skandallarını ve yükselen suç oranını protesto ettiler.

Montreal'de polis öğrencilerin protestosuna saldırdı

Kanada'nın Montreal kentinde de 7 Haziran Perşembe günü binlerce öğrenci öğrenim harçlarının yükselmesi ve yürüyüş hakkına sınırlamalar getirilmesine karşı yürüyüş yaptı.

Polis sadece iç çamaşırları, tencere ve tavalarla yürüten öğrencilere coplarla, gözyaşırtıcı bombalar kullanarak saldırdı.

İngiltere'de çalışma dairelerinde grev

Hafta içinde farklı günlerde İngiltere'nin kuzeyindeki birçok şehirde iş ve işçi bulma kurumlarında çalışan kamu emekçileri greve başladı. Eğer grev kırıcıları gönderilmezse işyerleri kapalı kalacak. Binlerce kamu emekçisi ise PCS sendikasının çağrısına uyarak yürüyüş yaptı. Sendika düşük ücret ve

İspanya'da madenci grevi büyüyor!

İspanya'da Kömür İşletmeleri'nde çalışan yaklaşık 12 bin işçinin büyük bir kararlılıkla yürüttükleri grev üçüncü haftasına girmiş bulunmaktadır. 23-24 Mayıs tarihlerinde CCOO ve UGT adlı sendikaların çağrısıyla ve %100 katılımıyla gerçekleşen grev, otobanların işgal edilmesi ve sokak gösterileriyle devam etmektedir.

Kapitalist İspanya hükümeti ve Avrupalı suç ortakları finans krizi bahanesiyle devletin Kömür İşletmeleri'ne ödemeyi kararlaştırdığı 301 milyon Euro sübvansiyonu 111 milyon Euro'ya indirerek, yaklaşık %64 oranında bir kesintiye gitmeyi kararlaştırmıştır. Bu kararın hayata geçirilmesi halinde ilk etapta 30 bin işçi işini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalacaktır.

Maden işçileri saldırının kapsamı ve mahiyeti konusunda belli bir açıklığa sahipler. Bu nedenle de daha başından bu can yakan saldırıya grevle cevap verdiler. Çıktıkları yoldan geri dönmeye de niyetleri bulunmamaktadır. Özellikle Kuzey İspanya'daki işletmelerde çalışan işçiler grevi sürdürmekte oldukça kararlılar.

Kömür madenlerinde çalışan işçilerin yaklaşık üç haftadır yürüttüğü militan mücadele her geçen gün büyüyerek devam etmekte ve başta aileleri olmak üzere halktan büyük bir destek görmektedir. Maden işçilerinden toplumun diğer katmanlarına da yayılarak büyüyen bu mücadele özünde, Avrupa Birliği'nin dayattığı iktisadi, sosyal ve siyasal yıkım politikalarına karşı onurlu bir direnişin ifadesidir. İspanya'daki kömür işçileri bu direnişleri ile tıpkı Yunanistanlı sınıf kardeşleri gibi, başını Almanya ve Fransa'nın çektiği köleleştirici saldırılara geçit vermeyeceklerini ortaya koyuyorlar.

2008 yılından beri sistemi soluksuz bırakan küresel krizin en fazla etkilediği ülkelerden biri de İspanya'dır. İspanya'da da, Avrupa'nın tüm ülkelerinde olduğu gibi saldırıların ardı arkası gelmiyor. İşçi ve emekçilerin yılları bulan mücadelelerinin sonucunda kazandıkları hakların her gün biri gaspediliyor. Her gün bir başka alanda kesintilere başvuruluyor.

Avrupa Birliği'nin dayattığı kemer sıkma politikaları doğrultusunda ilk etapta 27 Milyar Euro gibi bir tasarrufa giden İspanyol hükümeti kesintiye

eğitim ve sağlık alanında uygulamaya başladı. Bunu, işsizlere, bakıma muhtaç insanlara ve gençlere yapılan yardımlardaki kesintiler izledi. Ardından ücretler donduruldu, haftalık çalışma süresi 35 saatten 37,5 saate çıkarıldı. Bu, bardağı taşıran son damla oldu. Kömür işçileri, 29 Mart'ta bu saldırılara bir genel grevle cevap verdiler. Grevci işçiler büyük bir polis terörüyle sindirilmeye ve terörize edilmeye çalışıldı. Özellikle medya İspanyol emekçilerinden gerçekleri gizlemeye çalışarak, işin esasını karartan yayınlar yaparak, greve gidenleri adeta vatan haini ilan etti. Benzer alçakça saldırıyı bu kez 31 Mayıs'ta Madrid'e aileleriyle yürüten on binlerce maden işçisine de yapmaya çalıştılar. Fakat bu girişim başarılı olmadı.

Günümüzde, bu aşağılık karalama kampanyasını başta Almanya medyası olmak üzere, bütün Avrupa medyası yapmaktadır. Sermaye uşağı medyada, neredeyse haftalardır militan bir mücadele yürüten maden işçileri ile ilgili tek bir habere yer verilmemektedir.

Bu ve benzeri çabalarına rağmen grev devam ediyor.

Direnen işçilerle dayanışmaya!

Bu arada, İspanya emekçilerinden büyük destek gören maden işçileri eylemi, gelinen yerde sadece işyerlerini koruma eylemi olmaktan çıkmış olup, Avrupa'nın diğer ülkelerindeki işçi ve emekçilerin canını da yakan, AB, AMB ve IMF üçlüsünün yıkım politikalarına karşı bir onur savaşına dönüşmüştür. Bunun kendisi bir kez daha, Avrupa'nın aç gözlü tekellerine karşı enternasyonal temelde bir mücadelenin son derece gerekli ve yaşamsal olduğunu bize hatırlatmaktadır.

Yaşlı kıta Avrupa'da da, sermayenin tüm saldırıları tek merkezden planlanmakta ve tek merkezden yönetilmektedir. Tek merkezden planlanan ve yönetilen, sermayenin bu dur durak bilmeyen saldırılarını püskürtmenin yegane yolu da budur.

İspanya maden işçilerini yürüttükleri bu mücadelede yalnız bırakmamalı ve vakit geçirmeksizin her yerde grevci işçilerle eylemli bir dayanışma için seferber olunmalıdır.

Yunanistan'da ırkçılık karşıtı yürüyüş

Yunanistan'da 6 Mayıs günü yapılan seçimlerde 21 milletvekili çıkararak faşist Altın Şafak partisinin saldırıları ilerici-sol güçler tarafından tepkiyle karşılanıyor.

9 Haziran günü Omonia Meydanı'nda bir araya gelen yüzlerce kişi, 'Naziler dışarı' pankartı açarak ırkçılık karşıtı sloganlarla Stadiou Caddesi'nden parlamentonun bulunduğu Sintagma Meydanı'na yürüdü. Ani-faşistler, faşist Altın Şafak partisinin bütün bürolarının kapatılmasını istedi. Altın Şafak milletvekili aday Ilias Kasidiaris'in, bir televizyon programında sol partilerden iki kadın milletvekili adayına saldırmasının da gündeme geldiği yürüyüşte, 'Bu saldırılarla gerçek yüzleri ortaya çıkan Nazilerin, parlamentodan da gitmeleri gerektiği' ifade edildi.

Atina'da, ikisi Polonyalı olmak üzere Arnavut, Pakistanlı ve Bangladeşli 5 göçmen, faşist gruplar tarafından farklı bölgelerde bıçaklı saldırıya uğramıştı.

Altın Şafak üyelerinin ırkçı-şoven kudurganlıkları

İrkçı-faşist parti Altın Şafak'ın lideri Nikos Mihaloliakos, 'kraliçe şehir' dediği İstanbul'un bir gün geri alınabileceğini dile getirdi. 'Führer' lakaplı Mihaloliakos, İstanbul'un fethi dolayısıyla Atina'da

9 Haziran 2012 | Atina

düzenlenen etkinlikte yaptığı konuşmada "Kalbimiz kraliçe şehirde (İstanbul) Yaşasın Konstantinos Palaiologos" demişti.

İrkçı-faşist zehrini kusan faşist partinin şefi, bu sözleriyle ilgili olarak kendisine yöneltilen "15 milyon Türk'e karşı artık sadece 3 bin Rum'un yaşadığı İstanbul'u talep etmek bugün gerçekçi olabilir mi?" şeklindeki soruyu şöyle yanıtladı:

"Yahudiler asırlar sonra, 1948 yılında, atalarımın topraklarında devlet kurmayı başardılar. 'Silahları olarak Türkler ile savaşmamız gerekiyor' demiyorum fakat asırlarca Helenizm'in Küçük Asya, Pontus ve Doğu Trakya'da var olduğunu unutmamalıyız."

Yunanistan'da bir emekli daha intihar etti

Yunanistan'da sosyal yıkım saldırılarıyla beraber gelen sefalet ve borçlanma, emekçileri ekonomik ve psikolojik buhrana sürüklüyor.

Başkent Atina'nın zengin semtlerinden sayılan Kifisia'da borçları yüzünden bunalıma giren 77 yaşındaki emekli inşaat mühendisinin, evinin önünde av tüfeğiyle intihar ettiği bildirildi.

13 Haziran sabahı saat 05.30'da silah sesine uyanan mahalle sakinleri, yaşlı adamın cansız bedenini kanlar içinde buldu.

İki çocuk sahibi olan yaşlı adamın borçları yüzünden çıkmaza girdiği, bıraktığı notta ise kendisini intihara sürükleyen sebepleri sıralayıp, yakınlarına tavsiyelerde bulunduğu öğrenildi.

Tasaruf politikalarıyla emekli maaşlarında kesinti yapılan ülkede, Nisan başında da Sintagma Meydanı'nda 77 yaşındaki bir emekli eczacı, tabancasıyla intihar etmiş, Mayıs ayı sonunda ise 62 yaşındaki bir emekli, Pire Nikaia Parkı'nda kendini asmıştı.

İspanya'ya 'kölelik' yardımı

Kapitalist krizin faturasının emekçilere ödetilmek istendiği İspanya'da, Euro Bölgesi maliye bakanları, İspanya'ya 100 milyar euro kadar kredi verme kararı aldı.

İspanya'yı 9 Haziran'da üç saate yakın süren telekonferans toplantısında tartışan bakanlar, krediyi serbest bırakmak için, bu ülke bankalarına ne kadar sermaye takviyesi gerektiğini 21 Haziran'a kadar önce ortaya koyacak iki bağımsız denetim şirketinin raporunu bekleyecek.

Telekonferans toplantısının ardından Avro Grubu'ndan yapılan açıklamada, Avrupa mali istikrar fonları (EFSF ve ESM) aracılığıyla sağlanacak kredinin İspanyol finans sektörünün "toplamda 100 milyar euroya kadar çıkabileceği tahmin edilen" sermaye gereksinimi ve ihtiyat marjını karşılayacağı belirtildi.

100 milyar euroluk kredinin ardından İspanya'da sosyal yıkım ve köleliğin derinleştirilmesi bekleniyor.

Şili'de emekçiler 'geçmişine' sahip çıktı

Şili'de General Augusto Pinochet'nin eski darbe hükümetini öven belgesel gösterimi protestolarla karşılandı. 10 Haziran'da yapılan eylemlerle belgesel adı altında o dönem uygulanan baskı ve şiddeti öven filmin gösteriminin yasaklanması talep edildi. Başkentte birçok bölgesinde polisin saldırısı sonrası çatışmalar başladı. Santiago Belediye yöneticilerinin "özel etkinlik" gerekçesiyle yasaklama talebini reddetmesi ve polisin azgın terörü Pinochet ruhunun hala iktidarda olduğunu gösteriyor. Eylemciler '73 darbesinin geçmiş olmadığını bugün aynı baskı ve sömürünün sürdüğünü söylüyorlar.

Darbe döneminde katledilenlerden birinin akrabası eylemdeki amaçlarını şu sözlerle ifade etti: "İnsan hakları ihlali yapan onlar. Bugün de bizi baskı altına almak, bize şiddet uygulamaktan başka yaptıkları birşey yok. Bu soykırımcılar şimdi Caupolican Tiyatrosu'ndalar."

Caupolican Tiyatrosu'nda yapılan gala gecesi, faşist politikacılar için şov alanına dönüştü. Faşist parti yöneticileri ve Şili ordusu mensuplarının katıldığı galada yapılan açıklamalar eylemcilerin öfkesini biletti. 1973'te iktidara geçen Pinochet liderliğindeki darbecilerden biri belgesel sonrası şunları söyledi: "Şili'de aşırı sol, bizim Allende hükümetinden özür dilememizi ve söz konusu suçların yalnızca askeri yönetim altında işlendiğini söylememizi bekliyor."

Direnişçi BEDAŞ işçileri:

“Özgürlüğümüz, sınıfımız için, hep birlikte direnmeliyiz!”

İşten atıldıkları için Beyoğlu'ndaki BEDAŞ Genel Müdürlüğü önünde direnişlerini sürdüren Enerji Sen üyesi işçilerle konuştuk. Çalışma koşullarını ve karşı karşıya kaldıkları gazetemize değerlendiren işçiler, haklarını kazanana kadar mücadeleye devam edeceklerini belirtiyorlar.

“Haklarımızı alana kadar direnişimizi sürdüreceğiz”

Turgay Topal: Enerji Sen'in Bayrampaşa temsilcisiyim. Aynı zamanda eylem komitesinde yer alıyorum. Çalıştığımız taşeron firmaların patronlarıyla BEDAŞ, birkaç gün öncesine kadar “Bu arkadaşlar nasıl dağılırlar. Biz bunları nasıl parçalarız, böleriz” diye bir çabalıyorlardı. “Biz Enerji Bakanlığı'na arkamıza aldık, 600 gün de dursalar onları işe almayacağız” diyen zihniyet, bu süre zarfında yeni yeni sıkıntılarla karşıma çıktı. “Sendikayı tanımıyoruz. Bugüne kadar hiçbir sıkıntı yoktu. İşçilerin kendileri çıksınlar karşıma. Hiçkimseyi haksızlığa uğratmadık, hiçkimseye haksızlık yapmadık. İşçilerle görüşemedik ve hiç bilgi alamadık” diye yalan yanlış söylemlerini sürdürdüler.

Direnışı sürekli kırmak istediler. Bir müddet sonra BEDAŞ müdürleri Abdullah ve Avni Bey görüşme istedi ve onlarla görüşme yapıldı. Bu görüşmede, bizi daha önce tanımayan, hiçbir şekilde sendikayı tanımayan Çıra Martaş şirketi, cumaya kadar zaman istediklerini ve bu işten çok rahatsız olduklarını, işçilere karşı yapılanlardan haberdar olmadıklarını, günah keçisi seçtiklerini dile getirdiler. Bizler de cumanın çok geç olduğunu ve en kısa zamanda haklarımızı verirlerse işe girdiğimizde çadırımızı kaldıracağımızı söyledik. Olmazsa olmaz taleplerimiz kabul edilirse 15 Haziran Cuma günü bir protokol imzalanacak. Görüşmelerden olumlu sonuç çıkmazsa, 6000 gün sürse de, tek bir kişi de kalsak biz haklarımızı alana kadar direnişimizi sürdüreceğiz. Büyük bir coşkuyla hergün daha büyük bir umutla, kavgalarına son derece sarılan ve birbirine anne baba kardeş gibi sahip çıkan bir topluluğuz. İşçi iradesi buradadır. BEDAŞ işçileri olarak sonuna kadar devam edeceğiz. Tek bir adamımız dışarda kalmayana kadar ve tüm haklarımızı alana kadar mücadeleyi bitirmeyeceğiz.

“Umutluyuz çünkü biz haklıyız”

Zeki Gören: Eylem komitesindeyim.

Direnişimizin 23. günündeyiz. Maaşımızı zamanında alamamamız, fazla iş yükü ve buna benzer taleplerde bulunduk. Bu isteklerimizden dolayı işten atıldık. Bu süreçte patronlarla belli görüşmeler oldu. Ancak bir çözüme ulaşamadı. İki gündür görüşmeler yapılıyor,

cumaya kadar çözülmesi gerektiğini söyledik. Bu onurlu zafere ulaşana kadar mücadelemize devam edeceğimizi belirttik. Biliyorsunuz, sermaye ve işverenlerin ayak oyunları bitmez, sonuna kadar, zafere ulaşana kadar direneceğimizi söyledik. Ve öyle de olacak. Biz umutluyuz, çünkü biz haklıyız.

“Sendikayı tasfiye etmek istiyorlar”

Arif İnan Başgedik: Enerji Sen'in GOP temsilcisiyim. Bizler maaşlarımız zamanında yatırılmadığı, eksik yatırıldığı ve geç yatırıldığı için İş Kanunu'nun 34. maddesine göre iş bıraktık. Bunun cevabını da, 120 işçi arkadaşın işten çıkarılması şeklinde aldık. Sonrasında eylem daha da büyüdü. Çadırımızı kurduk ve hala devam ediyor. Açma-kapama biriminden bize desteğe gelen arkadaşlarımızın 4'ünün daha işine son verildi. Gerekçeleri burada bizimle halay çekmeleri idi.

Onlar da sürece dahil oldular. Özellikle BEDAŞ yönetimi ve taşeron şirket sendikayı tasfiye etmek istiyorlar. Çünkü bizlere sendikadan istifa ederseniz işinize geri dönebilirsiniz diye telkinlerde bulundular. Ama biz buna izin vermedik, vermeyeceğiz. Sendikal mücadele her zaman devam edecektir. İşçinin gücü ortadadır. Kazanacağız. Kazanmak için burdayız, hepimizin buna inancı var. Eğer ki bize söyledikleri zaman zarfı içerisinde olumlu sonuç elde edemezsek eylem biçimleri değişecektir. Eylemlerimiz daha da

büyüyecek ve kitlesel hale gelecektir. Ama biz buradan kazanacağımız inancıyla ayrılacağız.

Hasan Zengin: Süreç içerisinde güzel bir dayanışma, güzel bir arkadaşlık ortamı oluştu. Evden çıktığımız zaman çocuğumuzu, eşimizi, annemizi, babamızı bütün yakınlarımızı bırakarak buraya geliyoruz. Çünkü bir hedefimiz var. Bu onurlu mücadele için buraya geldik. Var olan haklarımızı istedik, farklı bir şey istemedik. Sendikalı çalışalım, toplu sözleşme olsun, zam olsun, 3 ayda bir ikramiye olsun diye değil, yasaların el verdiği ölçülerde bir şey istiyoruz. Şartnamelere uygun hareket etmesini istedik işverenlerin. İşveren ise bunları yerine getirmede.

Bunlar sadece bir-iki günün olayı değil. Bunlar 4 senenin olayı. 4 sene sonra bazı kararlar aldık. Önder diye nitelendirdiğimiz arkadaşlarımız vardı burda. Bu arkadaşlarımız bir önderlik yaptı. Onlar önden, bizler ortadan, diğer arkadaşlarımız arkadan bu birlikteliği sağladık. Güzel bir oluşum oldu. Bunun sonunda inşallah hayırlısı olur. Arkadaşlar işlerine dönerler. Ailelerine ekmeğini götürürler. İşte burda zorluklar var. Birbirlerine yol parası vererek gelenler var. Gece gündüz burda yatan arkadaşlar var. İnşallah emek kazanır, onurlu insanlar kazanır. Ne sağı, ne solu, ne ortası tek bir görüş var ekmeğin için. Ekmeğin sağı solu, dinsizi dindarı yok. Herkes tek çatı altında burda. Sadece tek bir hedef için, çocukları için burda.

“Herkes tek yumruk!”

Okay Akbabalı: Burada gördüğüm şey, farklı etnik kimliklerden insanların yani farklı duygu, düşünce ya da ideolojik düşüncedeki insanların ortak düşüncelerinin ekme kavgası olması. Sonunda nedir istediğimiz. Hak hukuk, adaletli iş, adaletli çalışma koşulları, maaşlarımızın zamanında ve tam yatırılması. Bunun dışında yasadışı hiçbir hareketimiz olmadı. Tek amacımız ekmeğimizin verilmesi. Buna karşı işveren ne yaptı, bizi tanımadı. Bizim irademizi görmezden geldi. Biz de hakkımız olan iş bırakma eylemini gerçekleştirdik. Dediğim gibi burada her etnik kökenden insan var. Bu sistemi yöneten hükümetin düşüncesini taşıyan insanlar da var. Bize dayatılan bu haksızlığa karşı onlar da bir şekilde ayaktalar. Her kesimden insan aramızda olmasına rağmen, bize Yenibosna'dan Ülkü Ocağı'ndan getirilen bir kitleyle saldırıda bulunuldu. Yani bizim yaptığımızı yasal çerçeveye dışına itmek istediler. Güya biz yasadışı örgüt bünyesinde bunları yapıyormuşuz. İnsanlara bu şekilde lanse ettiler. İnsanların kafasını hep o yönden doldurmaya çalıştılar. Hakkını, hukunu savunan insanların sessiz kalmayacağını onlar da biliyor, herkes de biliyor. Mücadelemizi kırmak için yemedikleri şeyler yok. Şu da var. İşveren bizi ne kadar muhatap almıyorsa, BEDAŞ da bizi muhatap almıyor. Yani bugün BEDAŞ devletin bir kurumu, onlar da taşeron firmanın ayakçılığını yapıyor. Onlar da onlara hizmet ediyor. İnsanlara maaş ödenmiyor, insanlar hırsızlığa itiliyor. Hırsızlık halen devam ediyor. Bizim ilk duyduğumuz bizim işverenin elinin ayağının çok uzun olduğu, çevresinin çok olduğu. Her ne kadar uzun olursa olsun. İnsanlar ekmeği için burada. Elimizde canımız var o da giderse gitsin. Biz hakkımızı almanın peşindeyiz. Şu an çok güzel, herkes tek yumruk, herkes çaba gösteriyor. İmkanlarımızın elverdiği kadar burada herkes ayakta. Devam edecek bu dayanışma. Ta ki haklarımızı alana kadar. Hakkımız olanı kazanana kadar buradayız.

Cengiz Aydoğan: Bu işte 15 sene 20 sene çalışan arkadaşlar vardı. Bu iş yıllardır böyle. Hırsızlık oluyordu. Bunu hükümet, BEDAŞ biliyordu. Şimdi maaşlar veriliyor, fakat geç yatırılıyor. Yine insanlar birşeylere zorlanıyor. Ama kabul etmedik. Yasal olan hakkımız kullanıldı. Bizim işverenimiz ne yaptı, 120 kişiyi kapının önüne attı. Hem de hiçbir hakkını vermemek şartıyla.

25/2 madde ile 3 gün üst üste işe gitmediği bahanesi ile. Oysa biz her gün işteydik. Fakat çalışma hakkımızı yerine getirmedi.

Ama bunların rahatsız oldukları, bizim sendikali olmamız. Bizim birlikte hareket etmemiz. Bunun sonucunda bizi işsiz, kapının önüne bıraktılar. Biz de burada işimizi alana kadar mücadele etmeye devam edeceğiz. Bizi işe alabilir, fakat haklarımızı almadan işe başlamayacağız. Hedefimiz haklarımızı almak. Bu haklarımızı alana kadarda mücadelemize devam edeceğiz.

Hasan Zengin: Türkiye'de artık birşeyler değişiyor. Sendika olayı taşerona artık yerleştiği için çok iyi yerlere gidiyor. Çünkü bu bir kıvılcım. Yani İstanbul nasıl ki, 5 milyon nüfuslu iken 3 milyon sendikalı vardı. Aynı o sisteme yavaş yavaş gidiyor. Ekmek heryer de ekme, mücadele heryer de mücadele.

Cengiz Aydoğan : Onlar bizim haklılığımızın, meşruluğumuzun altını boşaltmaya çalışıyorlar. 10 yıldır bu BEDAŞ bünyesinde çalışan bir işçi, bugün hakkını arıyor diye, terör üyesi oluyor. Niye? Bu adam hakkını hukukunu arıyor. Her şeyimiz ortada bunu farklı yerlere çekmeye çalışıyorlar. Sonuçta sistemin getirdiği bir şey bu. Her baş kaldırına bir şey yakıştırıyorlar. Biz bunları boşa çıkartacağız. Hakkını aramaya çalışanlara bunları yakıştırıyorlar.

“Basın direnişi görmüyor”

Okay Akbabalı: Türk basınının bir yalakalığı var, onunla da ilgili bir şey söylemek istiyorum. Hükümet nasıl bir yön vermişse. Şuan Kanal Türk yani başımızda aramızda bir metre yok aramızda. Burda olan hiçbir şeyi ne bir kanalında görsel olarak, ne de yazınsal olsun vermedi. Yani çok iyi görünen insanlar aslında bu ülkeyi sömüren, bu ülkeyi batağa götüren insanlar. Biz hani bu ülkeyi sevdiğimiz için bunları yapıyoruz. Tam yanımızda işte. Şimdi burda biri hiç yoktan bir şey yapsa, her halde basın toplanır. Ya şakşakçı olacaksın, ya da paparazzi yapacaksın ki gelsinler seni çeksinler. Ülkemizde Adana'da 100 BEDAŞ işçisi yine örgütlü bir mücadele veriyor. Hava-İş üyeleri, sağlık çalışanları yine aynı şekilde. Ama basın bunu hiçbir yerde, hiçbir şekilde görmüyor.

Hasan Zengin: Haber Türk'ü bassak şurda. Beş arkadaş gitsek oraya 50 tane kamerasıyla gelip seni çekerler. İşte BEDAŞ işçileri zor kullandılar. Haber Türk kanalını bastılar diyerek 100 kanalda gösterirler. Ama buradaki haklı mücadeleyi hiçbir zaman görmezler. En azından balkona çıkıp bu insanları çekelim bu insanlar niye burda, dertlerini dinleyelim. Gerçekten bu insanlar bu konuda haklı mı haksız mı? Ama bunların hiçbirinin önemi yok. Sermayenin ortaklığını, rantçılığını yapıyorlar. Ciner Grubu'na peşkeş çekme olayı olduğu için Ciner Grubu'nun da sesi burda çıkmıyor. O da kapısının önündekini görmezden geliyor. Çünkü özelleştirme döneminde

Ciner Grubu'na teklif edildi BEDAŞ. Bu yüzden sesini çıkarmıyor Ciner Grubu.

“Özgürlüğümüz, sınıfımız için, hep birlikte direnmeliyiz”

Turgay Topal: Bu sadece BEDAŞ yetkililerinin tavrı değildir, AKP'nin de tavrıdır. Yaşadığımız memleketin her yerinde, her taşında, her toprağında, öğrencilerin, kadınların, işçilerin, tutsakların olduğu, hayatın her noktasında zulüm var. İnsanlar o kadar çok korkutuldu ki, bizim dışımızdakilerin gözünde tiyatro oyuncularını gibi gözüküyoruz. Neden işte AKP zihniyeti. AKP insanları tek taraflaştırıp, mücadelemizi kökten kaldırmak istiyor. Kendi gibi düşünen, kendine has, hiçbir şekilde sorgulamayan üretmeyen, onların sözünden çıkmayan bir toplum yaratmak istiyorlar. Ama şunu unutmamaları gerekiyor ki işçilerimiz, kadınlarımız, öğrencilerimiz, hayatın her alanında bunlardan rahatsız olmayan hiçbir kesim yok. Sadece başımıza geldiğinde sadece bize dokunduğunda ses çıkarıyoruz. Her kanalı açtığında 4+4+4'e, kadın cinayetlerine kadar, ya da iş cinayetleri. İşçiler hiçbir hak talep edemeyecek duruma itiliyor. Bu dünyaya sadece patronları, iktidarları koruyan, bir sınıf yerleştirilmek isteniyor. Bugün gecekondu yıkımları var. Ülkemizde insanlar yoksulluğa bir adım daha itiliyor. Bunlara müsaade vermemek için her bir yerde, bizim yazarlarımızdan tutun da, gazetecilerimizden tutun da, bugün bu anlamda bu mücadeleye dirsek atacağım diyen herkesin, bence üzerine düşen sorumluluğu hiçbir şeye sessiz kalmamaktır. Yani bu anlamda haklı olduğumuzu unutursak bir dakika bile düşünmeden bir şey yaparsak kaybedeceğiz. Çünkü o kadar çok kaybetmeye başladık. Bence hep birlikte bir araya gelerek bunlara karşı direnmek gerekiyor. Çünkü toplu halde direnmezsek, biraz daha cesaretle gelip insanları sınıftan, özünden, özgürlüğünden edeceğiz.

4+4+4 ve eğitimde yeni dönem...

Dinci gerici AKP iktidarının tüm tepkilere rağmen bir 'kararlılık örneği' sergileyerek yasalaştırdığı 4+4+4'ün uygulamalarına önümüzdeki eğitim döneminde başlanacak. Sermaye hükümetinin şu dönemde üzerinde hummalı bir çalışma yürüttüğü yeni dönem planlaması parça parça da olsa belli başlıklar üzerinden kamuoyuna yansımış durumda.

Eğitim özelleştiriliyor

4+4+4 ile birlikte yeniden düzenlenen eğitimin en temel gündemlerinden biri özelleştirmeler oluyor. Yeni yasayla birlikte yalnızca kağıt üzerinde kalan parasız eğitim buradan da silinerek, eğitim bir bütün halinde paralılaştırılmaya çalışılıyor.

Bunun ilk adımı olarak da özel okulların teşvik edilmesi gündeme getirilmiş durumda. Teşvik kapsamında, ihtiyaç duyulduğu takdirde özel okulda okuyacak öğrencilerin 'eğitim bedelinin' bir kısmı devlet tarafından karşılanacak.

Kapitalistlerin özel okul açması da teşvik edilecek. Özellikle sanayi bölgeleri yakınlarında meslek liseleri açılmasını sağlamaya yönelik çalışmalar yapılacak. Bu bölgelerde meslek lisesi yapan kapitalistlere ise öğrenci başına 1000 TL'lik 'destek/prim' verilecek.

Öte yandan, "sınavların kaldırılacağı" iddia edilerek dershanelerin gereksizleşeceği, bu nedenle de özel okula çevrilerek kaldırılması öngörülüyor. Elbette yalnızca öngörüyle de yetinilmeyerek somut adımlar atılmaya başlanıyor.

Tüm bunlara göre, eğitim yakın zaman sonra tümüyle devlet yönetiminden çıkarılacak ve özelleştirilecek. Bu da işçi ve emekçi çocuklarının zaten zorlukla faydalandıkları eğitim hakkının tümüyle engellenmesi demek olacak. Özellikle meslek liseliler üzerinden de öğrenciler sermayeye ucuz işgücü olarak sunulacak. Kademeli eğitim sisteminin getirdikleri de eklenirse, "ucuz işgücü avının" kaçınılmaz bir sonucu olarak çocuk işçiliği ve çocuk emeği sömürüsü kat be kat arttırılmış olacak.

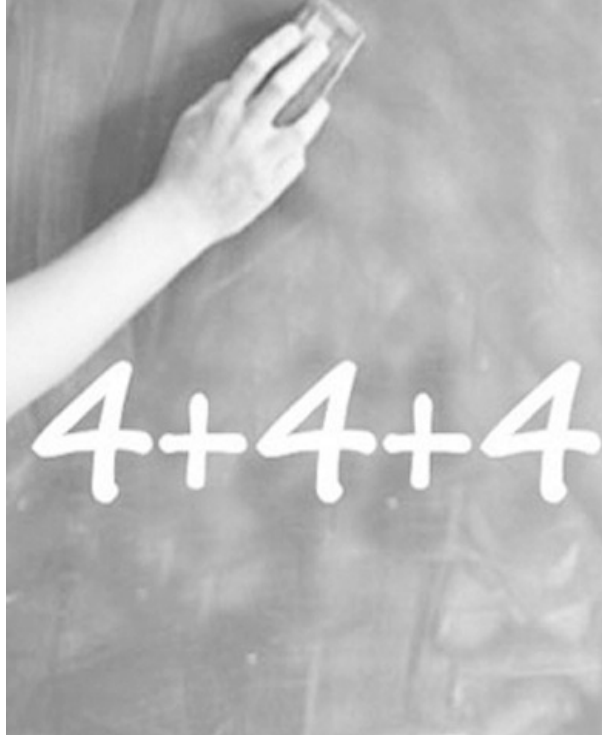
Eğitim gericileştiriliyor

4+4+4 yasasının temel hedeflerinden biri de eğitimde, giderek de toplumun genelinde gerici cereyanların egemen kılınmasıydı. Geline yerde bu hedefin gerçekleştirilmesi için atılacak adımlar da şekillenmeye başladı.

4+4+4 yasası meclisten geçerken eklenen "Kuran-ı Kerim ve Hz. Muhammed'in hayatı" derslerinin yanında İmam Hatip Liseleri'nin de önünün açılacağı, hatta öğrencilerin özel olarak buralara yönlendirileceği defalarca dile getirilmişti.

Şimdi de İmam Hatip Ortaokulları (İHO) gündeme getirilmiş durumda. Kısa bir süre önce Milli Eğitim Bakanlığı'ndan yapılan açıklamalara göre yüzlerce okul dönüşüme sokulacak ve düz liselerin bir kısmı İHO'lara çevrilecek.

İmam Hatip Ortaokulları için İl Milli Eğitim Müdürlüğü'nün teklifi ve Valilik'in onayı yeterli olacak. MEB, planlama için 'acil' ibareli genelge yayımlayarak süreci en kısa sürede başlatmaya çalışıyor. 6 Haziran'da yayınlanan genelgede MEB, ilkökul ve ortaokul olarak belirlenen okullarda, öğrencilerin nakil işlemleri ile ilgili "velilerin yoğun itirazı" esnekliği getirdi. Öğrencilerin zorla okullarından çıkarılıp keyfi olarak başka okullara kaydırılmasının bu 'esneklik' ile çözümlenmesi planlanıyor.

Yine de okulda okuyan öğrencilerin ve velilerinin böylesi bir dönüşüm üzerine söz hakkı dahi bulunmuyor. Okullarda okuyan öğrenciler mezuniyetlerine kadar İHO öğrencileriyle birlikte eğitim görecektir.

Anlaşıldığı üzere, toplamında sermayeye hizmeti kıblesi yapan dinci gerici, eğitimdeki dönüşümlerde kendi sefil çıkarılarını gözetmeyi de ihmal etmiyor.

Seçmeli Kürtçe ve Alevilik dersleri

Yeni dönemde hayata geçirileceği açıklanan "önemli yeniliklerden" biri de seçmeli dersler olacak. Henüz kesinliğe kavuşturulmamış da olsa, yeni dönemde Kürtçe'nin ve Alevilik'in yeterli talep olduğu koşullarda seçmeli ders olarak alınabileceği tartışmaları gündeme getirilmiş durumda. Buna göre Kürtçe, haftada iki saat 'yaşayan dil ve lehçe' olarak okutulacak, talep olursa Temel Dini Bilgiler seçmeli dersi "Alevilik" dersi olarak alınacak.

Açık ki dinci gerici AKP iktidarı bu "önemli yenilikler" ile 4+4+4 olarak adlandırılan saldırıyı maskeleyerek, daha doğru bir ifade ile saldırıyı makyajlamak istiyor. Bu sayede yeni eğitim sistemini farklı kesimler nezdinde meşrulaştırmaya çalışıyor.

Seçmeli Kürtçe dersi ise eğitim sorunu olmaktan çok siyasal bir anlam taşıyor kuşkusuz. Yıllardır anadilde eğitim hakkı için mücadele eden Kürt halkı bir kez daha kırıntılarla kandırılmaya çalışılıyor. TRT 6 gibi, seçmeli

Kürtçe dersi de Kürt halkının en temel meşru taleplerinin manipüle edilmesi amacıyla gündeme getirilmiş bulunuyor. Ancak Kürt halkı cephesinden verilen ilk tepkiler, yine TRT 6'da olduğu gibi, seçmeli Kürtçe derslerinin de amacına ulaşamayacağı gösteriyor. Zira Kürt halkı yabancı bir dil gibi seçmeli olarak değil, baştan aşağı anadilde bir eğitim talebinin arkasında kararlılıkla duruyor.

Ayrıca yabancı dilin 2. sınıftan itibaren verilmesi, 5. sınıfta hazırlık sınıfı gibi 16 saat yabancı dil olması, Fen ve Matematik derslerinin arttırılması, zorunlu din dersinde namaz öğretilmesinin kaldırılması ve insan hakları ve demokrasinin 4. sınıflar için zorunlu ders haline getirilmesi ile de 4+4+4 üzerinden hayata geçirilmesi planlanan saldırıların örtülmesi amaçlanıyor.

Düz liseler kaldırılıyor

Tüm bunların yanında liselerin dönüşüm programı da netleşiyor. Buna göre MEB önümüzdeki 2 yıl içerisinde düz liselerin tamamını kapatmış olacak. Mevcut düz liselerin bir kısmı Anadolu lisesi olarak şekillenirken büyük bir çoğunluğu ise meslek lisesine dönüştürülecek. SBS yapısını da değiştireceğini açıklayan MEB, eleme sınavının üzerinde yapılacak rötuşlarla hem görüntü yenilemeyi hem de meslek liselerine yönelimi zorunlu kılmayı hedefliyor.

Bu kapsamda şu ana kadar yapılan değişimi de sunan MEB, 2010-2011 eğitim-öğretim yılında 292, 2011-2012 yılında da 88 genel lisenin Anadolu liselerine dönüştürüldüğünü açıklamış bulunuyor. Ayrıca MEB, 2012-2013 için 151 genel liseyi Anadolu lisesine, 126 genel liseyi de mesleki ve teknik ortaöğretime dönüştürecek. 2013-2014 eğitim-öğretim yılındaysa kalan genel liselerin dönüşümü tamamlanacak.

Eşik, parasız, bilimsel ve anadilde eğitim için mücadele!

Tüm bunlardan anlaşılacağı üzere, sermaye iktidarının dinci gerici parti eliyle hayata geçirdiği saldırılar önümüzdeki dönemde de devam edecek. Eğitimin özelleştirilmesinden içeriğinin gericileştirilmesine kadar tüm alanlarda bu saldırıların örnekleri görülecek.

Saldırıları püskürtebilmenin tek yolu ise işçi ve emekçiler ile öğrencilerin mücadeleyi büyütmesinden geçmektedir. Bu yapılmadığı takdirde emekçi çocukları için ne gerçek anlamda faydalanabilecekleri bir eğitim hakkından ne de bir gelecekte söz etmek mümkün olacaktır.

Greve 8 bin inceleme

Kamu emekçilerinin her eylemi soruşturma saldırısıyla karşılanıyor. Daha önce 4+4+4 eğitim sisteminde dönüşüme karşı yapılan iş bırakma eylemi nedeniyle haklarında inceleme başlatılan Antalya eğitim emekçilerine şimdi de 23 Mayıs grevine katıldıkları için 'inceleme' başlatıldı.

Antalya Valiliği'nin talimatıyla ilçe milli eğitim müdürlükleri tarafından okul müdürlüklerine iletilen yazıda, tüm kadrolu idareci, öğretmen ve personelden göreve gelmeyenlerin listesi acil olarak istendi.

Antalya'da 4+4+4 eylemi sonrası 1200 öğretmen hakkında inceleme yapılırken 23 Mayıs grevi sonrası

8 bine yakın öğretmen için soruşturma başlatılıyor.

Yeni eğitim-öğretim dönemi başlamadan devreye sokulan cezalarla eğitim emekçileri sindirilmek isteniyor. Dizginsiz soruşturma ve ceza terörüyle kamu emekçilerinin mücadelesi kırılmak isteniyor.

Eğitim Sen Antalya Şube Başkanı Nurettin Sönmez, Milli Eğitim Bakanı Ömer Dinçer'in greve katılan öğretmenlere soruşturma açılmamasına yönelik talimatına rağmen Antalya'da farklı bir uygulama ile karşı karşıya olduklarını belirterek Aksu İlçesi'nde ise incelemelerin soruşturmaya dönüştürüldüğünü ifade etti.

Liseli gençlik eleme sınavlarına karşı alanlarda...

“Parasız eğitim, sınavsız üniversite!”

Liseli gençlik, eleme sınavının ikinci aşaması öncesi geleceği için meydanlardaydı. 10 Haziran günü Kadıköy’de DÖG, LÖB, Dev-Lis, Mayıs’ta Yaşam, İlerici Liseliler, Liseli Kıvılcım ve Liseliler Meydana İnisiyatifi tarafından örgütlenen ve yüzlerce liselinin katıldığı mitingle eleme sınavları protesto edildi. “4+4+4 değil nitelikli, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!” başlığıyla örgütlenen mitingde 4+4+4 yasasıyla şekillenen eğitimde dönüşüm öne çıkan gündem maddesiydi.

Kortejlerden devrim ve sosyalizm sloganları yükseldi

Yürüyüş Tepe Natilius önünde kortejlerin oluşturulmasıyla başladı.

En önde “4+4+4 değil nitelikli, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!” ortak pankartı yer aldı. Arkasından sırasıyla **Liseli Kıvılcım**, Dev-Lis, **Mayıs’ta Yaşam Kooperatifi**, DÖG/Liseli Dünyası, **Liseliler Meydana İnisiyatifi**, LÖB, **İlerici Liseliler**, DGH, **DLB**, DÖB, **LAF** ve LDG kendi pankartları ile yürüdü.

Devrimci Liseliler Birliği (DLB), eylemin başından sonuna kadar coşkulu sloganları ve disiplini ile dikkat çekti. DLB korteji, liseli gençliğin taleplerinin yazılı olduğu dövizlerle birlikte, alanda kızıl bayrak taşınan tek kortej oldu. DLB’liler akademik talepler içeren sloganların yanı sıra sık sık devrim ve sosyalizm sloganlarını haykırdılar. Liseli genç komünistler “Gençlik partiye, devrime, sosyalizme!” sloganı ile liseli gençliği sınıfın devrimci partisinin saflarına çağırdılar.

Kortejlerden her siyasal anlayışın kendi politik bakışımı yansıtan sloganlar atılırken ortak slogan atılmaması dikkat çeken başka bir noktaydı. Bir çok kortejden devrim ve sosyalizm sloganları yükseldiği duyuldu.

Liseli gençler yürüyüş boyunca sınavları hedef alan sloganlar atarken sınav sürecinde intihar eden liselileri de unutmadılar. Bir dizi kortejde intihar eden liselilerin fotoğrafları yer alırken isimleri de alana taşındı.

Kitle arama noktasından geçip alanda yerini alırken Liseli Anarşist Faaliyet arama noktasında açıklama yaparak kara bayraklarla alana girmeyeceklerini açıkladı. Anarşizmin düşüncesi gereği arama noktasından geçmeyeceklerini açıkladıktan sonra alana ellerinde peynir, ekme ve zeytinlerle girerek okullardaki kantin boykotları sırasında polis bu malzemeleri “delil” olarak sunmasına gönderme yaptı.

Mitingte 4+4+4 hedefteydi

Tüm kortejlerin alana girmesinden sonra programa geçildi.

İlk olarak mücadelede şehit düşenler için saygı duruşu gerçekleştirildi. “Devrim şehitleri ölümsüzdür!” sloganının hep birlikte atılmasının ardından ortak açıklama metninin okunmasına başlandı.

“Var olan eğitim sistemi tamamen sınav odaklı. Neredeyse her yıl sınav sisteminde sadece biçimsel değişiklikler yapılarak, sınavların ismi değişiyor. İsimleri değişse bile temelde rekabetçi bir sistem olarak kalıyor. Eğitimin sınav odaklı olması da öğrencileri geleceksizleştiriyor” sözleriyle başlayan açıklamada üniversite giriş sistemi teşhir edildi. Kürt halkına yönelik imha ve inkar saldırısına, somutta Roboski Katliamı’na değinildi. 4+4+4 yasasıyla meslek liselerinin patronlara

yarayacak şekilde ara eleman ihtiyacının giderilmesinin planlandığı ifade edildi.

Ortak açıklama hem Türkçe hem de Kürtçe okunarak anadilde eğitime de anlamlı bir vurgu yapılmış oldu.

Açıklamanın ardından **Grup Emeğe Ezgi** programa katıldı. Emeğe Ezgi İtalyan işçi marşı olan Avanti Popolo ile başladığı dinletisine marşlar ve halaylarla devam ederek coşkuyu arttırdı.

Emeğe Ezgi’nin dinletisinin ardından Sarıyer Behçet Kemal Çağlar Lisesi’nde kantin boykotu sonrası okuldan atılan **Abdülmelik Yalçın** bir konuşma yaptı. Yalçın

konuşmasını “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!” sloganıyla bitirdi.

Liseli gençliğin stajlarda sömürüldüğü ve ‘emeğinin karşılığını alamadığı’ ifade edilmesiyle “Staj sömürüstüne son!” sloganı hep birlikte haykırıldı.

Velilerin de bu mücadeleyi desteklediği vurgulanmasının ardından program **Grup Yankı**’nın sunduğu dinleti ile devam etti.

Dinletin ardından da “Yaşasın devrimci dayanışma!” sloganı ile miting sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Esenyurt DLB yaz dönemine hazırlanıyor

Esenyurt Devrimci Liseli Birliği (DLB), bir toplantı yaparak yaz dönemini planladı.

Esenyurt DLB’nin her hafta düzenlediği toplantıların sonuncusunda ilk olarak yeni katılan liseliler için DLB’nin hedef ve çalışmaları anlatıldı. Ardından 10 Haziran Pazar günü Kadıköy’de yapılan mitingin hazırlıkları tartışıldı.

Yaz döneminin önemli siyasal gündemlerinden Sivas anması için DLB olarak yapılabilecekler tartışıldı. Tartışmalardan BDSP’nin örgütlediği anmaya katılım ve hazırlık planları çıkarıldı. Mart sonundan beri düzenli yapılan DLB toplantılarının bu süreçten itibaren 2 Temmuz Anması Hazırlık Komitesi olarak sürdürülmesi kararlaştırıldı.

Karneler üzerine yapılan sohbette, bir DLB’li karnelerin alınmasından sonra bir eylem yapılması önerisinde bulunuldu. Toplantıya katılan liseliler için yaz döneminin çalışmak anlamına geldiği için çalışılacak işler üzerine sohbet sürdü.

Devrimci liselilerin yaz döneminde kendilerini her bakımdan geliştirmek ve donatmak sorumluluğu bulunduğu ve yaz döneminin bu gelişim için kullanılması gerektiği üzerine konuşuldu. Bu kapsamda, Esenyurt DLB, bir dizi oturumdan oluşacak Devrim Okulları’nın hayata geçirilmesini önüne koydu.

Devrim Okulları’nda “Sosyalizm nedir?” başlığıyla kapitalist sistemin işleyişi tahlil edilecek ve sosyalizm davasını bilimsel temelleri ile kavrayabilmek için bir giriş yapılacak. Bu kapsamda Preobrajenskiy ve Buharin’in “Komünizmin Abecesi” ile Leo Huberman’ın “Sosyalizmin Alfabetesi” eserlerinden faydalanılacak.

Devrim Okulları kapsamında “Liseli gençlik mücadelesi ve DLB”, “Devrim mücadelesi ve devrimci kimlik”, “Dünya gençlik hareketi: güncel gelişmeler ve deneyimler” başlıkları tartışılacak.

Esenyurt DLB ayrıca Haziran ayının sonunda bir liseli pikniği düzenlemeyi de önüne koydu.

Liseli genç komünistler, devrim mücadelesini okulların kapalı olduğu yaz dönemi de kesintisiz olarak sürdürecekler. Esenyurt DLB, önümüzdeki dönemi kazanmaya ve devrime hazırlanmanın sorumluluğuyla yaz çalışmalarını hayata geçirmeye hazırlanıyor.

DLB / Esenyurt

SBS bir can daha aldı

Ankara’nın Mamak İlçesi’ne bağlı Şahap Gürlü Mahallesi’nde emekçi bir ailenin 4 çocuğundan biri olan Nazik Kırış, SBS’nin yapıldığı 9 Haziran Cumartesi günü intihar etti.

Bu yıl okuldan “takdir belgesi” alamaması ve SBS’de de başarılı olamayacağını düşünmesi genç kıza intihara sürükledi.

Sınav psikolojisi ve geleceksizlik kısırcasında bir genç daha çözümsüzlük içerisinde intiharını seçti.

Nazik Kırış’ın geride bıraktığı intihar notu çürümüş sistemin elem sınavlarıyla nasıl bir psikolojik yıkım yarattığını gösteriyor: “Böyle olmasını istemezdim. Ben de isterdim bu dünyada yaşamayı...Ancak başarılı olamıyorum...”

Tutuklu öğrenciler için miting

9 Haziran günü "Tutuklu öğrencilere özgürlük" talebiyle İstanbul Kadıköy'de miting yapıldı. Yüzlerce gencin katıldığı mitingde, tutuklu öğrencilerin muhalif kimlikleri vurgulanarak, tutuklamaların eğitimde gericiliğin hakim kılınması anlamına geldiği ifade edildi.

Halkların Demokratik Kongresi Gençlik Meclisi, Tüm-İGD, Gençler Meydana İnisyatifi, Tutuklu Öğrencilerle Dayanışma İnisyatifi, Devrimci Öğrenci Birliği, DİP, Öğrencime Dokunma ve Eğitim Sen 6 Nolu Şube'nin düzenlediği miting için saat 14.00'te Tepe Nautilus'ta toplanılmaya başlandı.

Mitinge, BDP Eş Başkanı ve milletvekili Selahattin Demirtaş, BDP Milletvekili Sebahat Tuncel, BDP İstanbul il yöneticileri ve tutuklu öğrencilerin aileleri de katıldı.

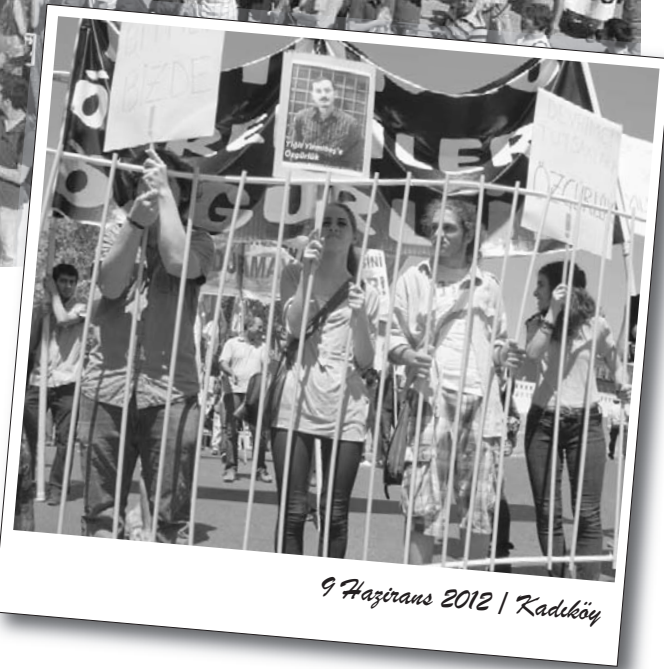
Eylemde, en önde demir parmaklıkları simgeleyen bir maket ile birlikte "Tutuklu öğrencilere özgürlük" ana pankartı taşındı. Her kurumun kendi pankartını açmasıyla kortejler oluşturuldu.

Ortak sloganlarla beraber her kortejin kendi sloganlarını da attığı yürüyüş boyunca sloganlar susmazken, parçalı bir tablo oluştu. Yürüyüş Rıhtım Caddesi üzerinden Beşiktaş İskelesi önündeki alana kadar sürdü. Alana gelen kitlenin dağılması nedeni ile bir süre toparlanma için beklendikten sonra miting programı, ortak açıklamaya geçilerek başlatıldı.

"Yaşanan bir sınıf savaşıdır!"

İrmak Erdoğan'ın okuduğu ortak açıklamada, hukuk sisteminin yeni bir baskı rejimine göre yeniden düzenlendiği hatırlatılarak, Devlet Güvenlik Mahkemeleri'nin yerine Özel Yetkili Mahkemeler'in (ÖYM) kurulduğu vurgulandı. AKP'nin, TMK ve ÖYM ile kendine düşman gördüklerini, siyasi rakiplerini, hizmet ettiği sınıfın çıkarlarına karşı çıkarları yok etme aracı olarak yargıyı kullandığı belirtildi. Açıklamada, Türkiye genelinde 700'ü aşkın üniversite öğrencisinin tutuklu bulunmasına ve gözaltı ve tutuklamaların gün be gün devam ettiğine işaret edildi.

Erdoğan açıklamada, Roboski'yi, Newroz'u ve tutuklu Kürt siyasetçilerini hatırlatarak, öğrenciler

içinde de en önemli hedefin Kürt öğrenciler olduğuna vurgu yaptı. Erdoğan, Kürt halkına yapılanın bir siyasi ve sosyal soykırım olduğunu, kabul etmediklerini ve hesap soracaklarını belirtti.

Açıklamada, 1 Mayıs tutuklularını, kadınlara yönelik şiddet ve tecavüz, eğitimin paralı hale getirilmesi, liseli öğrencilerin hiçe sayılması, Pozantı Hapishanesi'nde yaşanan çocuk tecavüzleri, devletin katlettiği öğrenciler ile son süreçte yaşanan faşist saldırılara değinildi.

Demirtaş: Öğrenciler köle, üniversiteler şirket değildir!

Açıklamanın Kürtçe okunmasının ardından Selahattin Demirtaş bir konuşma yaptı. Demirtaş, öğrencilerle omuz omuza olduklarını, AKP'nin iktidarını öğrencilerin sonlandıracağını dile getirdi. AKP'ye de seslenen Demirtaş, öğrencilerin köle, üniversitelerin şirket olmadığını vurguladı.

Miting proramında sanatçılar adına Orhan Aydın bir konuşma gerçekleştirdi. Ardından Burhan Berken ve Bandista sahne alarak miting bitirildi.

Baskılar, gözaltılar ve tutuklamalara tepkinin öne çıktığı eylemde, ortak bir ruh ve beraberlik ile coşku yoktu. Alana gelindiğinde kitlenin yarısının dağılmasından ve kalanların bir kısmının da çevreye yayılması nedeniyle oldukça zayıf bir alan görüntüsü oluştu.

İzmir'de "Öğrencime dokunma" eylemi

Sağlık emekçileri ve tıp öğrencilerine yönelik bir dizi ilde gerçekleştirilen operasyonlar İzmir'de SES, Eğitim Sen ve EGE Tıp Öğrenci Kolu (TÖK) tarafından basın açıklamasıyla protesto edildi.

8 Haziran günü Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi Personel Yemekhanesi önünde gerçekleştirilen eylemde "Eğitim ve Sağlık mücadelesinden vazgeçmeyeceğiz Öğrencime Dokunma" pankartı açıldı.

Ortak basın açıklaması Eğitim-Sen 3 No'lu Üniversiteler Şubesi Başkanı Gıyasettin Yasa tarafından okundu. Açıklamada, puşi takmanın, Kürtçe marş söylemenin yargılandığı hatırlatılarak şimdi de sağlık hakkı mücadelesinin hedefte olduğu ifade edildi. Sermaye hükümetinin sağlık politikaları karşısında tıp öğrencilerinin mücadele ve direniş içinde oldukları için baskı ve terörün devreye sokulduğu anlatıldı.

Operasyonların tarihleriyle gözaltındaki öğrencilerin eğitim, sınav hakkının gasp edildiği belirtildi. Basın açıklaması şu sözlerle bitirildi: "Ayrıca; AKP politikalarına karşı mücadele eden herkesi bir örgütle ilişkilendirerek yargılayan bu anlayışa dur demenin zamanı gelmiştir, geçmektedir. Bu anlayışa karşı mücadeleye devam etmeye kararlı olduğumuzu tekrar vurguluyor, tüm emek, meslek ve demokrasi güçlerini bu mücadelede yanımızda olmaya, AKP'nin bu keyfi ve hukuksuz uygulamalarına karşı çıkmaya çağırıyoruz."

Açıklamanın ardından Ege Üniversitesi TÖK adına Gizem Keçeci bir konuşma yaptı.

Pankarta 8 yıl

14 Mart 2010'daki Roman Çalıştay'ında 'Parasız eğitim istiyoruz, alacağız' yazılı pankart açarak Tayyip Erdoğan'ı protesto ettikleri için gözaltına alınıp tutuklanan **Ferhat Tüzer** ve **Berna Yılmaz'a** 8 yıl 5 ay hapis cezası verildi.

Pankart açtıkları için tutuklanan ve 19 aylık tutsaklıklarının ardından serbest bırakılan Gençlik Federasyonu üyeleri Ferhat ve Berna'nın yanısıra bir öğrencinin daha tutuksuz yargılandıkları davada Ferhat ve Berna'ya, 8 yıl 5 ay hapis cezası verilirken, "örgüt üyesi olmak" suçundan beraatine karar verilen sanık Utku Aykar da "örgüt propagandası" yapmak suçundan 2 yıl 2 ay 20 gün hapisle cezalandırıldı.

Duruşmada savunma yapan avukat Taylan Tanay'ın "Başbakan 'Bu mahkemeler canavara dönüştü' dedi. Gerçekten de canavara dönüştü bu mahkemeler" sözlerine mahkemenin üye hakimlerinden Aytekin Ozanlı tepki gösterdi. Üye hakim, "Biz canavar mıyız?" diye sordu. Bunun üzerine Tanay, "Ben size canavar demedim. Başbakan'ın bir tespitini aktardım sadece" diye yanıt verdi.

“Beyoğlu’nda işkenceye son!”

İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi, 7 Haziran gecesi Beyoğlu’nda yaşanan polis terörünü Taksim Polis Merkezi önünde 11 Haziran günü gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla protesto etti.

3 gencin Beyoğlu’nda sivil polisler tarafından dövüldüğüne ve gençlerden birisinin yediği dayak sonrasında beyin kanaması geçirdiğine dikkat çeken İHD üyeleri, ‘Beyoğlu’nda işkenceye son’ yazılı pankart açtı. Açıklamayı okuyan İHD İstanbul Şube Başkanı Ümit Efe, polislerin Murat Şalçı, Mervan Kurt ve Ahmet Usal isimli şahıslara görev sınırlarını aşarak saldırdıklarını söyledi. Çıkan olaylar sonrasında Murat Şalçı’nın yediği dayak nedeniyle beyin kanaması geçirdiğini söyleyen Efe, Ahmet Usal’ında gözaltı boyunca işkenceye maruz kaldığını ifade etti.

Murat Şalçı’nın götürüldüğü Taksim İlyardım Eğitim ve Araştırma Hastanesi’nde polis tehdidiyle yeterli bir muayeneye tabi tutulmadığını söyleyen Efe, Şalçı’nın sabaha karşı ikinci muayenesinde beyin kanaması geçirdiği teşhis edilerek hastaneye yatırıldığını söyledi. Gençlerin gözaltında tutulduğu karakolda gördükleri kötü muameleleri aktaran Efe,

“Her zaman olageldiği gibi polisler saldırıya uğrayanların kendileri olduğu yönünde tutanak tutmuşlar, mağdurları polise mukavemetten şüpheli olarak adliyeye getirmişlerdir. Savcılık tüm darp ve yara izlerine rağmen gençleri suçlamış, Murat Şalçı’nın başına neler geldiğini araştırmadan şüphelileri serbest bırakmıştır. Konu ancak derneğimiz avukatlarının takibi sonucu adli makamlara intikal etmiş, işkenceci polisler hakkında suç duyurusunda bulunulmuştur.” dedi.

İşkence olaylarına karışan polislerin idari ve adli birimlerce korunmasının Türkiye’de insan haklarının tehdit altında olduğuna dair ilk elden sayılabilecek uygulamalardan biri olduğunu belirten Efe, “Beyoğlu bölgesi halen Türkiye’de en yoğun işkence ve insanlık dışı muamelelerin uygulandığı bir alandır.” ifadelerini kullandı.

İHD avukatlarından Fazıl Ahmet Tamer ise, Şalçı’nın dün hastaneden taburcu edildiğini ancak doktorların Şalçı’nın 4 ay boyunca müşahede altında tutularak takip edilmesi gerektiğini söylediğini ifade etti.

Karakolda işkenceye tayin ödülü

İzmir’de Karabağlar Polis Merkezi’nde Fevziye Cengiz isimli bir kadını dövdükleri ve işkence yaptıkları kamera kayıtlarıyla da sabitlenen iki polise ceza yerine ödül yağıyor.

2011 yılı Temmuz ayında karakoldaki şiddet sonrası açılan davada yargılanan polisler hakkında disiplin soruşturması hızla yapılmış ve sadece 360 TL para kesintisine tekabül eden “bir yıl kademe ilerlemesinin durdurulması” cezası verilmişti. Emniyet Müdürlüğü yaptığı açıklamada, süren mahkemelerin disiplin soruşturması için bekleme gerektirmediğini ifade ederek kararın hızla

verilmesini savundu. Bu kararla polisler ihraç yolu kapatıldı.

Düzen yargısı, işkence suçundan dava açılması talebini reddettiği için polisler istenen ceza, 6.5 yıla kadar hapis istemiyle yargılanan işkence mağduru Cengiz’e istenen cezanın yine altında kalmıştı.

Şimdiyse Fevziye Cengiz’in avukatları, aynı polisler için meslekten ihraçla yargılanmaları talebinde bulunurken işkenceci polislerin tayini İstanbul’a çıkarıldı. Polis şiddetinin desteklendiğine bir kanıt daha olan tayinle polis memurlarının koruma altında olduğu da görülüyor.

RedHack Roboski katillerinin peşinde!

RedHack son eyleminde Türk sermaye devletinin ordusunu hedef aldı. RedHack, Kara Kuvvetleri Komutanlığı 2. Komando Tugay Komutanlığı bilgisayarlarına girerek komutanlığın veritabanındaki evrakları yayınladı.

2. Komando Tugayı’nda görevli her askeri personelin, doğum yerlerine kadar dökümünün bulunduğu belgeleri yayınlayan RedHack, “Biz bu bilgileri ele geçirebiliyorsak yabancı servisler ne yapıyor?” diyerek eylemini duyurdu. “Siber Kalkan” tatbikatına da vurgu yapılarak sözde tatbikatlarla saldırılara karşı hazır olduklarını söyleyenlerin tüm veritabanına girilebileceği ifade edildi.

RedHack grubu, orduyu hedef almasının gerekçesinde Roboski Katliamı’nın aydınlatılmaması ve bu komando tugayının Roboski Katliamı’ndan birinci derece sorumlu olması olarak açıklandı.

Devlet Tiyatroları’na “idam” isteniyor

Sermaye hükümeti Devlet Tiyatroları’nı özelleştirmek için hazırlıklarını sürdürürken dinci gerici parti AKP bir de rapor hazırladı.

Raporda devlete ait sanat kurumlarının ömrünü tamamladığı iddia ediliyor. Tiyatrolara tam bir ticari işletme gözüyle bakan AKP raporu, kurumlara ve sanatçılara ilişkin ithamlarda bulunmayı da eksik etmiyor.

“Özelleştirmenin şart olduğu” vurgusu yapan raporda, devletin sanata ve sanatçıya ‘ciddi’ destek sağlayan bir konuma çekilmesinin daha iyi olacağı ifade ediliyor.

“Tiyatroların Özelleştirilmesi” başlığıyla hazırlanan raporda, sermaye hükümetinin bu alandaki dönüşümü detaylı olarak işleniyor. AKP Genel Başkan Yardımcısı Salih Kapusuz’un başında olduğu Halkla İlişkiler Başkanlığı’nca hazırlanan raporun tiyatrocular ve konunun taraflarıyla görüşülerek hazırlandığı söylenerek meşruluk zemini yaratılmaya çalışılıyor.

Raporda devletin temel görevlerinden olan sanatı ulaşılabılır kılmak şu sözlerle değerlendiriliyor:

“Devlete bağlı kurumlar eliyle sanat etkinliği gerçekleştirmek; ihtiyaçtan fazla sanatçı istihdamı, memur sanatçıların randıman eksikliği, rekabete açık olamamak gibi sebeplerle son derece pahalı ve verimsiz bir hal almıştır.”

1300 dolaylarındaki çalışanı devlet bütçesi için yük sayanların sermayeye çektiği peşkeş ortadadır.

Mücadele Postası

Ümitlerimizi göğüs kafeslerinde, ışıklarını gözlerinde taşıyanlar olduğu müddetçe karanlığın içinde bile gurur sizinle olur...

Gerçeklerin ve anaların gazabından kurtulamayacaklar!

*Ölüm toplasa da çiçekleri
çiçekte tohum biter mi?*

Bu satırları size torunum Tuna'nın doğuşunu kutlamak ve tüm sevdiklerimizle, dostlarımızla, yoldaşlarımızla paylaşmak için yazıyorum.

Çünkü o sadece benim mutluluğum değil bu yola gönül vermiş, mücadelenin içinde "içerde" ve dışardaki yoldaşlarımızın dostlarımızın da mutluluğudur.

Hüzünler gibi sevinçleri de beraber paylaşmalıyız.

Ben bunu bizzat Bayrampaşa'da, Ümraniye'de, Ulucanlar'da hapisane önünde beklerken yaşadım. O hapishanelerin kapısında nice analarla, çocuklarla sokaklarda bu duyguları paylaştım.

Evlatlar içerde biz dışarda ama aynı yürekle aynı cesaret ve güçle mücadele ettik.

Onların bu mücadeleyi her ne yaparlarsa yapsınlar karartmak ve başka bir tarafa yönelmek için çabası iyi biliniyor. Ama buna rağmen insanlar biliyor ki: Bu mücadelede hiçbir kötü amaç ya da çıkar yoktur.

Gerçeklerin ve anaların gazabından kurtulamayacaklar!

Hapishanelerde birçok çocuğumuz inançları uğruna tutsak tutuluyorlar. Bilmeliler ki bütün anaların o çocukları için, kararlılıktan ve inançtan gayrisi yoktur. Evlatlarımızın onuruyla yaşıyoruz, anlam buluyoruz.

13 yıl sonra gelen duygularımı herkesle paylaşmak istedim. 13 sene sonra 6 Haziran 2012'de yeni bir Tuna doğdu. Şimdi 12 Aralık 1972'de Ümit doğduğu zamanki kadar mutlu ve coşkuyum. Kızıl saçlı güzel ve cesur kızım bana dünyaları verdi.

Geçen yıllar ne kadar çok olursa olsun hüzünlendirmesin sizi. Aksine yaşadığımız ve bize yaşattığımız tüm mutluluklar için gurur duymalısınız. Ve geçen yıllarla daha çok gülmelisiniz.

Tuna'nın doğuşu ve onu ilk kucaklayışımız aklımda. Şimdiyse 13 sene sonra o duygularımı yeniden yaşıyorum. Nice Tuna, Ümit, Habip ve ismini sayamadıklarımın ölümsüzlüğü yeni doğanlarımızla büyüyor. Analar çocuklarına Tuna'ların ismini vererek onların mirasını yaşatıyor.

Gurur ve onur yüklüüz. Çünkü yaşamdan önce onur gelir! Güzel kızlarım ve oğullarım sizlerle her karşılaştığım zaman, bana güçlü olduğumu söylüyorsunuz. Aslında ayakta durmayı ve o gücü sizlerden alıyorum. Sizlerden yaşça büyük olsam da konuşmalarımızdan bir şeyler alabilmekten onur ve gurur duyuyorum.

İnsanların ne kadar değil, nasıl yaşadıkları önemlidir.

Bir insan ölürken gülebiliyorsa ne mutludur ki o istekleri uğruna şehit olmuştur. Oğullarına Tuna ismini veren analar oldukça, cezaevi kapısında bekleyen analar oldukça, onlar kaybetmeye mahkumlar!

Hayatta en güzel şey Umut'tur. Ümitlerimizi göğüs kafeslerinde, ışıklarını gözlerinde taşıyanlar olduğu müddetçe karanlığın içinde bile gurur sizinle olur!

Tüm analar ve çocukları için ağlamaksız bir dünya için elele.

Hepinizi sımsıkı kucaklarım.

Songül Altuntaş (Ümit Altuntaş'ın annesi)

Analar: "Öfkemiz dinmeyecek!"

Cumartesi Anneleri eylemlerinin 376. haftasında Galatasaray Lisesi önünde Salih Çalık ve Sinan Fidan'ın akıbetini sordular.

Galatasaray Lisesi önünde yere oturarak eylemlerini başlatan aileler, ellerinde kayıpların resimlerini ve birer karanfil taşıyarak, "Failler bulunsun, sorumlular yargılsın!" pankartını açtılar.

Acılarımızın ismi yok

Bu hafta, ilk olarak Salih Çalık'ın annesi Kesire Çalık'ın mektubu okundu. Kayıplar için Diyarbakır'da aynı saatte yapılan eylemde olduğu için İstanbul'da olamayan anne Kesire Çalık, mektubunda yaşadıkları acının kendi hayatlarında bıraktığı duygulara ve düşüncelere yer veriyor. Çalık, mektubunda şunları ifade etti: "Bir annenin evlat acısını, ağdını kağıda döktüğünde; 'Allah sıralı ölüm versin' denir ya... Bizim için sıranın ecelesiz bozulmasıdır evlat acısı. Kendi ellerine doğan çocuğu, kendi ellerinle toprağa vermektir"

Anne Çalık, artık bir düşmanı olduğunu belirterek, annelerin çektiği acılara neden olanların sorumlu olduğuna işaret etti.

Açıklamayı Gülseren Yoleri okudu. Açıklama, devlet eliyle yaşamdan izleri silinen, varlıkları inkar edilen sevdiklerinin peşinde olduklarına, akıbetler açıklanana, sorumlular yargılanana kadar devam edileceğine vurgu yapılarak başladı. Yoleri, şöyle devam etti: "İbrahim Şahin verdiği röportajda yurttaş karşı işlenen suçlarla ilgili olarak 'kontrgerilla faaliyeti mi?' sorusuna: 'Diyarbakır'da da Türkiye'de de kontrgerilla kesin olarak yoktur. Kentin huzur ve güvenini sağlama bakımından en üst kademedeki bir yetkili olarak, olayların içinde biz varız.' demişti. Biz de yıllardır bunu söylüyoruz: işlenen tüm insanlık suçlarının merkezinde devlet var."

Kızıl Bayrak / İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA Tel: 0 (224) 220 84 92

İzmir Cad. Halilbey İşhanı D-9/13 Kızılay / ANKARA

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3 İzmit / KOCAELİ

Faşist baskı ve devlet terörüne geçit yok!

Temel hak ve özgürlükler için

mücadeleyi

büyütelim!